

DE STER

93E JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1993

Verslag van de 163e aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

'Jezus dan kwam dan naar buiten met de doornenkroon en het purperen kleed. En Pilatus zeide tot hen: Zie, de mens! (...) Zij dan schreeuwden: Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!' (Johannes 19:5, 15).

Verslag van de 163e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

De toespraken en het verloop van de conferentie die op 3 en 4 april 1993 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah).

Wij betreuren allen zeer dat president Benson niet in staat is geweest om tot ons te spreken of zelfs een bijeenkomst bij te wonen' zei president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium, op zondagmiddag aan het einde van de laatste bijeenkomst van de aprilconferentie.

'Maar hij heeft naar alle bijeenkomsten gekeken en geluisterd en heeft mij verzocht om zijn liefde voor u te uiten en u zijn profetie te geven.

'Hij heeft mij ook verzocht u te herinneren aan zijn getuigenis van onze goddelijke Verlosser, die aan het hoofd staat van deze kerk die zijn naam draagt. Ik haal nu president Bensons woorden aan:

"Als getuigen van de Heer Jezus Christus verklaren wij dat Hij waarlijk de Heiland van iedereen is (...) en de Zoon van God, de

Verlosser, de beloofde Messias. Er is geen boodschap belangrijker dan de boodschap die Hij gebracht heeft. Er is geen gebeurtenis belangrijker dan die van zijn zoenoffer en daaropvolgende opstanding. En geen mensentong kan voldoende dank brengen voor alles wat Jezus voor ons heeft gedaan".

President Hinckley en president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidden de bijeenkomsten van deze algemene aprilconferentie.

Tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst werden er steunverleningsvoorstellen gedaan. De ouderlingen F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson en Lynn A. Mickelsen van het Tweede Quorum der Zeventig werden gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. De ouderlingen Neil L. Andersen uit Tampa (Florida) en D. Todd

Christofferson uit Charlotte (North Carolina) werden tevens gesteund als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Interessant was ook dat president Hinckley tijdens de zondagmorgenbijeenkomst aankondigde dat de tempel die tijdens de afgelopen oktoberconferentie voor bouw in Utah County was aangekondigd, in American Fork zal komen, en dat de kerk 'bezig is bouwgrond [voor tempels] aan te kopen in Spanje en ten minste drie andere landen'.

De conferentiebijeenkomsten werden via de satelliet naar meer dan 3000 plaatsen uitgezonden. Er werd simultaan in vijftien niet-Engelse talen vertaald. Videobanden van de conferentie worden gezonden naar kerken waar geen uitzending van de conferentie te volgen was.

De redactie

DE STER

Juli 1993 93e jaargang Nummer 7

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf

Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott

Adviseurs:

Rex D. Pinegar, John H. Groberg, V. Dallas Merrell, Robert E. Wells

Redacteur: Rex D. Pinegar

Hoofd afdeling leerplannen: Ronald L. Knighton

Hoofd kerkelijke tijdschriften: Thomas L. Peterson

Internationale tijdschriften:

Zakelijk redacteur: Brian K. Kelly
Assistent: Marvin K. Gardner
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Assistent-redacteur De Kinderster: DeAnne Walker
Rooier: Tom Fossett
Leidingsgevend art-director: M. Masato Kawasaki
Art-director: Scott D. Van Kampen
Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

CPB, Vertaalbureau
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 034 02-4 02 60
Nieuwsredacteur: A. H. Niessink
Administratie: R. de Kock-Goudberg

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage
Industriest. 21, Postfach 1549, D-61366 Friedrichsdorf
Telefoon: 0 61 72-71 03 34

© 1993 by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het IJslands, Russisch, Tjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V. S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price USD 10.00 a year. USD 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to DE STER at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Jaarabonnement:

Nederlands: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgave van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; vocht met betalen tot u een acceptatiekaart (België: stortings-/overschrijvingsformulier) ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

93987 120

Dutch

Index

De volgende onderwerpen worden behandeld in de toespraken die op de volgende bladzijden beginnen.

Bekering: 6, 9, 77
Benson, Ezra Taft: 91
Bescherming: 84
Boek van Mormon: 26
Communicatie: 29
Dankbaarheid: 57
Deugdzaamheid: 6
Dienstbetoon: 42, 46, 81, 82
Doop: 86
Eerbied: 61
Familiegeschiedenis: 23
Gaven van God: 57
Gebed: 15, 29, 63, 88
Gehoorzaamheid: 31, 77
Geloof: 11, 29, 33, 39, 63, 69, 73, 77
Genade: 77
Getuigenis: 80, 81, 93
Gezag: 18, 27
Gezin: 65
Gezinsavond: 65
Heiland: 26
Heilige Geest: 44, 73
Helden: 44
Heractivering: 46
Hoogmoed: 11
Huisgezin: 65
Jezus Christus: 9, 13, 26, 27, 61, 86, 91
Joseph Smith: 27
Kinderen: 31
Kracht: 27, 39
Laatste dagen: 73
Leiderschap: 36
Leiding: 84
Liefde: 57, 82
Macht: 27, 39
Nederigheid: 11, 77, 86
Onderricht: 31
Ouderschap: 31
Priesterschap: 18, 33, 36, 39
Respect: 15, 36
Salt Lake-tempel: 18, 69
Schriftstudie: 13, 88
Sociale druk: 54
Taal van het gebed: 15, 88

Tempels: 4, 18, 23, 69
Tempelwerk: 4, 23
Toewijding: 73, 80, 81
Vaderschap: 33
Verbonden: 6
Verzoening: 9
Volharding: 11, 46
Voorbeeld: 44
Voorbereiding: 54
Vrede: 4, 57, 63, 84
Vriendelijkheid: 82
Werken: 42, 54
Zachtmoedigheid: 61
Zendingswerk: 31, 42, 46

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Andersen, Neil L., 80
Ballard, M. Russell, 6
Burton, H. David, 44
Carmack, John K., 39
Christofferson, D. Todd, 81
Clarke, J. Richard, 9
Cook, Gene R., 77
Edgley, Richard C., 11
Faust, James E., 33
Haight, David B., 23
Hinckley, Gordon B., 54, 69, 91
Hunter, Howard W., 61
Kendrick, L. Lionel, 13
Madsen, John M., 26
Maxwell, Neal A., 73
Merrell, V. Dallas, 27
Monson, Thomas S., 4, 21, 46, 57
Nelson, Russell M., 36
Oaks, Dallin H., 15
Okazaki, Chieko N., 82
Packer, Boyd K., 18
Perry, L. Tom, 88
Pinegar, Rex D., 63
Scott, Richard G., 31
Sorensen, David E., 29
Stanley, F. David, 42
Tai Kwok Yuen, 84
Wood, Lowell D., 86
Wirthlin, Joseph B., 65

Inhoudsopgave

- 1 Verslag van de 163ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 3-4 april 1993

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 4 De tempel van de Heer, *President Thomas S. Monson*
6 Verbonden naleven, *Ouderling M. Russell Ballard*
9 De Heer van het leven, *Ouderling J. Richard Clarke*
11 Behoud het geloof, *Bisschop Richard C. Edgley*
13 Onderzoek de Schriften, *Ouderling L. Lionel Kendrick*
15 De taal van het gebed, *Ouderling Dallin H. Oaks*
18 De tempel, het priesterschap, *Ouderling Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 21 Steunverlening aan de functionarissen van de kerk, *President Thomas S. Monson*
22 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
22 Statistisch rapport 1992, *F. Michael Watson*
23 Dienen in de tempel, *Ouderling David B. Haight*
26 'Jezus Christus, de Zoon van de levende God', *Ouderling John M. Madsen*
27 De kerk ontleent macht en kracht aan Christus, *Ouderling V. Dallas Merrell*
29 Gebed, *Ouderling David E. Sorensen*
31 De macht van juiste beginselen, *Ouderling Richard G. Scott*
33 Vaders onmisbare invloed, *Ouderling James E. Faust*

Priesterschapsbijeenkomst

- 36 Het priesterschap eren, *Ouderling Russell M. Nelson*
39 Geloof brengt macht in het priesterschap voort, *Ouderling John K. Carmack*
42 Het beginsel werken, *Ouderling F. David Stanley*
44 Helden, *Bisschop H. David Burton*
46 Zoeken en redden, *President Thomas S. Monson*
54 Lessen uit mijn jongensjaren, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 57 Gaven, *President Thomas S. Monson*
61 'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U', *President Howard W. Hunter*
63 Gemoedsrust door gebed, *Ouderling Rex D. Pinegar*
65 Geestelijk sterke gezinnen, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
69 Dit vredige huis van God, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 73 'Ziet, de vijand is aaneengesloten', *Ouderling Neal A. Maxwell*
77 Goddelijke hulp door de genade van de Heer ontvangen, *Ouderling Gene R. Cook*

- 80 'Wie de Heer roept, maakt Hij geschikt', *Ouderling Neil L. Andersen*
81 Ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb gesteld, *Ouderling D. Todd Christofferson*
82 Het katemandje van vriendelijkheid, *Chieko N. Okazaki*
84 'Hij doet mij nederliggen in grazige weiden', *Ouderling Tai Kwok Yuen*
86 Kom tot Christus, *Ouderling Lowell D. Wood*
88 Terug naar de fundamentele evangeliebeginselen, *Ouderling L. Tom Perry*
91 'Het getuigenis van een profeet', *President Gordon B. Hinckley*
- 48 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de oktoberconferentie voor de kinderen

- 93 Ze hebben ook tot ons gesproken
94 Kerknieuws

De foto's van de conferentie zijn genomen door Jed Clark, Welden Andersen, Phil Shurtleff, Craig Dimond, John Luke, Peggy Jellinghausen en Matt Reier.

De tempel van de Heer

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'President Benson heeft altijd van tempels en tempelwerk gehouden. (...) hij en zuster Benson gingen elke vrijdag naar de tempel om een dienst bij te wonen.'

Mijn geliefde broeders en zusters, het is gebruikelijk dat de president van de kerke elke conferentie opent om de heiligen wereldwijd te groeten en de toon aan te geven voor alles wat volgt. Aangezien president Benson niet bij ons kan zijn, geef ik gehoor aan zijn uitnodiging om namens hem te spreken. Ik zal voor het grootste deel zijn woorden gebruiken.

Afgelopen woensdag hebben president Hinckley en ik een heel fijn bezoek afgelegd bij president Benson. Hij begroette ons met die lieve glimlach die wij allen zo goed van hem kennen en gaf ons het gevoel dat wij welkom waren. Toen president Hinckley hem de plannen voor de conferentie voorlegde en vroeg of wij de plannen konden uitvoeren en zijn liefde aan de heiligen mochten overbrengen, antwoordde hij zonder voorbehoud: 'Ja'. Wij begripen zijn bezorgdheid. Wij delen in zijn liefde. Wij brengen u zijn zegen. Deze geestelijke reus van de Heer verdient onze voortdurende gebeden en ons bestendige geloof.

Op vrijdag 26 maart hebben zuster Monson en ik de officiële opening verricht van

een schitterende tentoonstelling in het museum ten westen van Temple Square. Zij heeft als thema 'The Mountain of the Lord's House' [De berg van het huis des Heren] en beschrijft het boeiende relaas van de bouw van de Salt Lake-tempel die veertig jaar geduurd heeft. Ik druk u op het hart de tentoonstelling, zo mogelijk, te bezoeken en de geest te voelen die ervan uitgaat. Op dinsdag 6 april vieren we het 100-jarig bestaan van de Salt Lake-tempel. Honderd jaar zijn er dan verstreken sinds die glorierijke dag dat hij werd ingewijd.

Toen ik de tentoonstelling bezocht, vroeg een verslaggever mij: 'Zou president Benson van deze tentoonstelling genieten?' Ik antwoordde: 'Hij zou haar prachtig vinden!'

President Benson heeft altijd van tempels en tempelwerk gehouden. Toen hij zich beter voelde gingen hij en zuster Benson elke vrijdag naar de tempel om een dienst bij te wonen. Wij pasten daaraan altijd onze vrijdagse vergadering van het Eerste Presidium aan. Op een morgen zei ik dat ik toch echt wat namen van mijn eigen familie, die klaarlagen, moest doen. Met een twinkeling in zijn ogen zei president Benson: 'Broeder Monson, als u het te druk hebt, waarom laat u zuster Benson en mij dat niet voor u doen.' U begrijpt dat wij de tijd hebben gevonden om het werk zelf te doen.

President Benson heeft uitspraken gedaan die zijn liefde voor tempels aangeven. Hij heeft gezegd: 'Ik kan mij nog zo goed herinneren, dat ik als kleine jongen van het land afkwam en naar onze boerderij wandelde (...) ik mijn moeder van verre: "Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan" (HL 193) kon horen zingen. Ik zie haar nog staan, transpatriedruppeltjes parelend op haar voorhoofd, gebogen over de strijkplank. Met een wit stuk papier op de grond, stond zij witte kleding te strijken.

Toen ik haar vroeg wat zij aan het doen was, zei ze: "Dit is tempelkleding, mijn

zoon. Je vader en ik gaan naar de tempel in Logan."

'Dan zette ze de oude strijkbout op het fornuis, trok een stoel dichtbij die van mij en vertelde mij over het tempelwerk - hoe belangrijk het is om naar de tempel te aan en deel te nemen aan de heilige verordeningen die daar verricht worden. Zij bracht dan haar vurig verlangen onder woorden, dat haar kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen op een dag ook in de gelegenheid zouden zijn deze onschatbare zegeningen te ontvangen. Ik ben blij dat ik kan zeggen dat haar dier-

bare verlangen voor het grootste deel gerealiseerd is.¹

Ook heeft president Benson ons onderwezen: 'In de tempel, vredig als hij is, vinden we soms oplossingen voor de ernstige problemen van het leven. Soms komt er daar, onder invloed van de Geest, zuivere kennis tot ons.' Hij zei: 'Ik ben de Heer dankbaar voor tempels. De zegeningen van het huis des Heren zijn eeuwig. Zij zijn van het grootste belang voor ons, want het is in de tempels dat wij Gods grootste zegeningen ontvangen met betrekking tot het eeuwige leven. Tempels zijn echt de poort naar de hemel.

'Als wij deze geweldige tempels bezoeken en er in werken mogen wij er dan altijd aan denken, dat de voorhang tussen deze wereld en de geestenwereld heel dun kan zijn. Ik weet dat dit waar is,' verklaarde hij. 'Het is ook goed in gedachten te houden dat alles één groot programma is aan beide zijden van de voorhang en dat het er niet toe doet of wij hier of daar zijn, zolang wij Hem maar met ons hele hart, macht, verstand, en sterkte dienen.'²

President Benson, wij juichen uw woorden toe. Wij hebben ze gehoord. Wij zullen ze navolgen. Zij, net zoals de tempels waar

u zoveel van houdt, zijn als een toevluchtsoord tegen de levensstormen – een nooit aflatend baken dat ons naar veiligheid loodst.

Ik verwoord de gevoelens van ons allen, president Benson, als ik zeg dat wij van u houden en altijd voor u bidden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Noten

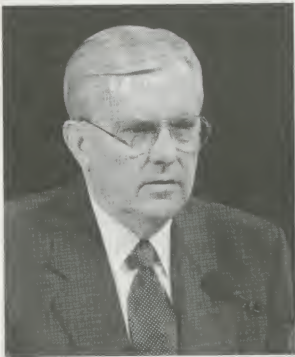
¹ *De Ster*, april 1986, blz. 2

² *Zie The Teachings of Ezra Taft Benson*. Bookcraft, Salt Lake City 1988, blz. 164.

Verbonden naleven

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Je bedriegt jezelf als je gelooft dat je de beloften die je je Hemelse Vader hebt gedaan, kunt schenden zonder de gevolgen te hoeven ondergaan.'

Vanmorgen wil ik voornamelijk tot de jongemannen en jonge vrouwen van de kerk spreken. Ik bid dat de Geest mij zal helpen om jullie jonge mensen te inspireren tot het leiden van een rechtvaardig leven.

Sommigen onder jullie begrijpen misschien het plan van onze Hemelse Vader niet goed genoeg om te kunnen waarden hoe belangrijk het is om een zedelijk rein leven te leiden als je vrede, geluk en een gevoel van eigenwaarde wilt bezitten. Als je dat begrijpt, zullen de waarheden van het evangelie je de leiding geven die je nodig hebt om goede leden van de kerk te zijn. Als je de grondbeginselen van het evangelie aanvaardt en belooft die na te leven, zul je het geestelijk inzicht hebben dat je zal helpen om een reine, integere en gelovige jongeman of jonge vrouw te zijn.

Jammer genoeg verven we in een wereld met allerlei morele vervuiling, zoals druggebruik, geweld, vuile taal, pornografische lectuur; en videobanden, films en televisieprogramma's waarin seks buiten het huwelijk als heel normaal wordt beschouwd. Er wordt momenteel landelijk [in de VS] gedebatteerd of men abortus provocatus moet legaliseren.

Ondanks al deze problemen moet je onthouden dat je er niet alleen voor staat. Er zijn mensen die van je houden en die willen dat je gelukkig bent. Wij willen het allerbeste voor jou. En bovenal houdt je Hemelse Vader van je. Hij wil dat je blij en gelukkig bent. Hij heeft geweldige beloften gedaan aan zijn getrouwe kinderen die van Hem houden, die zich laten dopen en zijn geboden onderhouden.

Toen je je liet dopen, heb je de Heer beloofd dat je jezelf 'voor God [zou] verootmoedigen (...) en voor de kerk betuigen, dat [je] waarlijk van al [je] zonden hebt bekeerd, en gewillig bent de naam van Jezus Christus op [je] te nemen, en vastbesloten bent om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door [je] werken te bewijzen, dat [je] van de Geest van Christus hebt ontvangen ter vergeving van [je] zonden' (Leer en Verbonden 20:37). Door dat verbond na te gaan, verplichte je jezelf tot 'een godvruchtige wandel en omgang (...) en [het] in heiligheid voor de Here wandelen' (Leer en Verbonden 20:69).

Velen van jullie zijn op achtjarige leeftijd gedoopt en misschien besef je niet dat je die belofte toen aan je Hemelse Vader gedaan hebt. Onthoud altijd dat je dit verbond hebt gesloten. Je Hemelse Vader heeft op zijn beurt beloofd dat Hij geweldige zegeningen zal geven aan diegenen die hun verbonden nakomen, zijn geboden onderhouden en tot het einde toe in getrouwheid volharden. Zij zullen verzegeld worden door de Heilige Geest der belofte en 'alle dingen (...) gegeven' worden, (LV 76:55; cursivering toegevoegd; zie ook de verzen 50-54, 70), met inbegrip van een erfenis in het celestiale koninkrijk (2 Nephi 31:16-20).

De apostel Paulus schreef dat 'geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben' (1 Korintiërs 2:9). Zij die een rein leven leiden en de geboden onderhouden 'zullen voor eeuwig wonen in de tegenwoordigheid van God en zijn Christus' (Leer en Verbonden 76:2). Zij zullen 'het eeuwige leven hebben (...) welke gave de

grootste van alle gaven Gods is' (Leer en Verbonden 14:7).

Ik herinner de jongemannen aan wie het priesterschap is verleend eraan dat jullie een aanvullend verbond met de Heer hebben gesloten. Toen je geordend werd, deed je een heilige belofte aan de Heer dat je je priesterschap getrouw zou eren (zie Leer en Verbonden 84:33-42). Wij verheugen ons in het feit dat velen van jullie in alle opzichten 'waar en getrouw' zijn aan jullie priesterschapverbonden en jullie voorbereiden op het ontvangen van de zegeningen van de Heer. Jammer genoeg weten we ook dat te veel jongemannen die het priesterschap dragen weinig aandacht schenken aan de heilige beloften die ze hun Hemelse Vader hebben gedaan. Laat me uitleggen waarom jullie jongemannen en jonge vrouwen je behoren te houden aan de verbonden die je met God gesloten hebt.

In de voorsterfelijke wereld, voordat de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader verlieten, waarschuwde Hij ons voor de nieuwe ervaringen die we in de sterfelijke wereld zouden opdoen. We wisten dat we een lichaam van vlees en beenderen zouden hebben. Omdat we nog nooit sterfelijk waren geweest, hadden we geen ervaring met het omgaan met de verzoeken van dit leven. Onze Hemelse Vader wist en begreep dat. Hij gaf ons de opdracht om ons lichaam te beheersen en te onderwerpen aan onze geest. Onze geest zou de verzoeken van dit leven moeten overwinnen. De geestelijke macht om de invloed van Satan teniet te doen, vloeit voort uit het onderhouden van de geboden van de Heer, Jezus Christus.

Omdat we voor de eerste keer in ons eeuwig bestaan op aarde zijn, zijn we verwijderd van de veilige tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader en onderhevig aan de invloed van Satan en zijn volgelingen. Onthoud dat Satan zelfs probeerde om de Heiland te verzoeken en Hem ertoe te brengen de beloften die Hij God gedaan had, te verbreken. Nadat Jezus zich had laten dopen, ging Hij veertig dagen de woestijn in om te bidden en te vasten. Satan koos het moment van Christus' honger en lichamelijke zwakte om Hem te verzoeken. Maar Jezus bezweek niet; Hij was onwrikbaar.

Satan zal proberen om ons te verzoeken op momenten dat wij het kwetsbaarst zijn en handig gebruik maken van onze grootste zwakheden en onze sterkten vernietigen. Maar zijn beloften van plezier zijn kortstondige misleidingen. Zijn kwade opzet is om ons te verzoeken tot zonden, omdat hij weet dat wanneer wij zondigen wij ons verwijderen van onze Hemelse Vader en de Heiland, Jezus Christus. Wij beginnen ons af te wenden van de belofde

zegeningen van onze Hemelse Vader in de richting van ellende en smart waarin Satan en zijn volgelingen wegwijnen. Door te zondigen leveren we onszelf over aan de macht van Satan.

Nu mijn dierbare jonge vrienden, ik begrip wat jullie elke dag doornmaken om de geboden van de Heer te kunnen onderhouden. De strijd om je ziel wordt steeds hevi-

ger. De tegenstander is sterk en sluw. Jij hebt echter in je lichaam de sterke geest van een zoon of dochter van God. Omdat Hij van je houdt en wil dat je terug naar huis komt, heeft onze Hemelse Vader je een geweten gegeven dat je laat weten wanneer je de geboden van de Heer onderhoudt of niet. Als je meer aandacht besteedt aan je geestelijke ik, die eeuwig is, dan aan je lichamelijke ik,

die maar tijdelijk is, kun je altijd de verzoe-kingen van Satan vermijden en zijn pogin-ge om je in zijn macht te krijgen, weer-staan.

Je moet eerlijk zijn met jezelf en trouw blijven aan de verbonden die je met God gesloten hebt. Loop niet in de val door te denken dat je een beetje kunt zondigen en dat dat niet erg is. Onthoud dat 'de Heer niet met de geringste mate van toelating de zonde kan aanschouwen' (Leer en Verbonden 1:31). Sommige jongemannen en vrou-wen spreken openlijk over seksuele over-tredingen. Zij schijnen te vergeten dat de Heer alle seksuele relaties voor het huwe-lijk verbiedt, inclusief liefkozen; alsmede seksuele perversiteit van elke soort; of het in beslag genomen worden door seks in ge-dachten, taal of handelingen. Sommige jon-geren rationaliseren dat het geen kwaad kan om nu te zondigen omdat ze zich toch altijd later kunnen bekeren wanneer ze naar de tempel willen gaan of op zending. Een ieder die dat doet, breekt beloften die aan God gedaan zijn zowel in het voorster-felijke leven als bij de doop. Het idee 'een beetje zondigen' is zelfbedrog. Zonde is zonde! Zonde verzwakt je geestelijk en het plaatst de zondaar in eeuwig gevaar. De keuze om te zondigen, zelfs met het voor-nemen om je later te bekeren, betekent een-voudigweg je afwenden van God en het on-teren van verbonden.

Gelukkig eren velen van jullie jongeman-nen je priesterschap en vele jonge vrouwen 'staan voor waarheid en deugd' zoals het geschreven staat in het motto voor de jonge-vrouwen (*Mijn persoonlijke vooruitgang*, blz. 8). Wij prijzen jullie voor je getrouwheid en rechtschapenheid.

Voor hen die afgedwaald zijn, heeft de Heiland een weg terug bereid. Maar die is niet zonder pijn. Bekering is niet makkelijk; het vergt tijd – waarin pijn geleden wordt! Je bedriegt jezelf als je gelooft dat je de belof-ten die je je Hemelse Vader hebt gedaan, kunt schenden zonder de gevolgen te hoe-ven ondergaan.

Jullie steunen het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen als profeet, ziener en openbaarder. Wij hebben voor jullie een bro-chure met de titel: *Voor de kracht van de jeugd* samengesteld. De meesten van jullie weten dat het een geïnspireerde brochure is die richtlijnen bevat om je te helpen je zedelijke gedrag te bepalen. Ik spoor jullie aan om de brochure steeds opnieuw te lezen, zodat je begrijpt wat de Heer en zijn kerk van je ver-wachten. De boodschap van het Eerste Pre-sidium is zo belangrijk dat ik daaruit iets wil voorlezen.

'Geliefde jongeren. Wij houden van jullie. We hebben veel vertrouwen in jullie. Daar-om richten wij ons frank en vrij tot jullie. (...)

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium (rechts), begroet ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf.

'God heeft je lief. Hij houdt van al zijn kinderen. Zijn verlangen, doel en heerlijkheid is jou rein en vlekkeloos bij Hem terug te krijgen, nadat jij bewezen hebt eeuwige vreugde in zijn tegenwoordigheid waardig te zijn. (...)

'Wij raden je aan te kiezen voor een moreel rein leven. De profeet Alma heeft verklaard dat goddeloosheid nooit geluk heeft betekend (zie Alma 41:10). Wijzere woorden zijn nimmer gesproken!

'Je kunt niet verkeerd doen en je gelukkig voelen. Dat is onmogelijk! (...)

'Wij bidden dat jullie – het jonge en opkomende geslacht – je lichaam en geest rein zult houden, vrij van de onreinheden van de wereld, en dat jullie reine vaten zullen zijn die de taken van het koninkrijk Gods succesrijk zullen uitvoeren in voorbereiding op de wederkomst van onze Heiland' (blz. 3-4).

Zorg er alsjeblift voor dat je een exemplaar van de brochure *Voor de kracht van de jeugd* hebt en die regelmatig leest. Draag het kaartje met de samenvatting altijd bij je. Lees zorgvuldig het gedeelte in de brochure dat de beginselen van seksuele reinheid uitlegt en volg die raad exact op. Diegenen onder jullie die onverstandig zijn geweest

en hebben gezondigd, zouden het gedeelte dat over bekering gaat moeten lezen en daarover moeten bidden. Omdat dat ook belangrijk is, zal ik ook hieruit iets voorlezen.

'Sommige mensen overtreden Gods geboden tegen beter weten in. Zij nemen zich voor zich te bekeren voordat zij op zending gaan of de heilige verbonden en verordeningen van de tempel ontvangen. De bekering van zo'n gedrag is moeilijk en pijnlijk, en kan heel lang duren. Het is beter niet te zondigen. Sommige zonden zijn zo ernstig dat ze je lidmaatschap in de kerk en je eeuwige leven in gevaar kunnen brengen. Seksuele zonden vallen onder die soort zonden.

'Als je al keuzen gedaan hebt die tot seksuele onreinheid hebben geleid, dan is bekering de weg terug. Praat met je ouders en je bisschop. Zij houden van je en zullen je uitleggen hoe je je moet bekeren en je leven weer op orde kunt brengen. Volg hun raad op.

'Het wonder der vergeving bestaat echt, oprechte bekering wordt door de Heer aanvaard. Volledige bekering van bepaalde zonden vereist dat we ze niet alleen aan de Heer belijden, maar ook aan de kerk. De bis-

schop en ringpresident zijn door openbaring aangewezen om in deze gevallen als rechter op te treden.

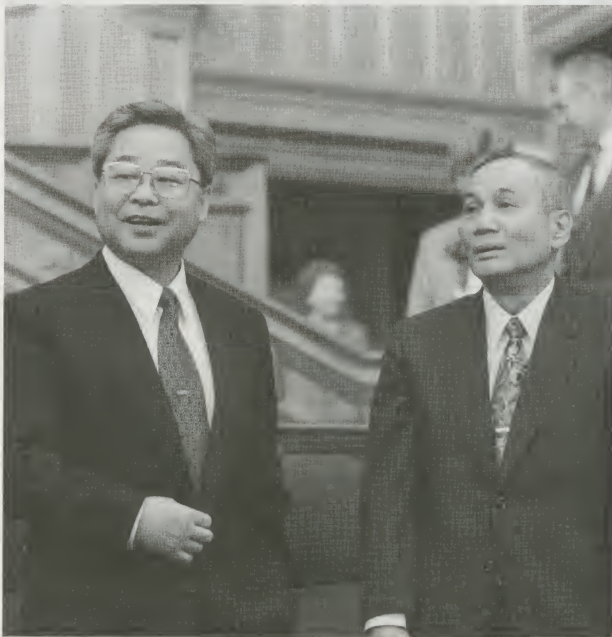
'Alleen de Heer kan zonden vergeven, maar deze priesterschapsleiders kunnen de overtreder bijstaan in het bekeringsproces. (...) Als je gezondigd hebt, doe je er goed aan zo snel mogelijk je weg terug te vinden, des te eerder zul je de zoete vrede en vreugde vinden die voortvloeit uit het wonder der vergeving' (blz. 15-16).

De ring- en zendingpresidenten en bisschoppen en gemeentepresidenten hebben onlangs instructies ontvangen van het Eerste Presidium over het aanbevelen van goede leden voor een voltijdzending. Broeders, wij verwachten dat u de APJW-leiders, ouders en de jongeren deze reeds lang vastgestelde beginselen zult onderwijzen. Zendingen moeten moreel rein zijn en door u geestelijk zijn voorbereid op het dienen van de Heer in de wereld. Ik spoor u aan om de instructies nauwkeurig op te volgen en alles in uw vermogen te doen om jonge mensen te helpen elke zonde te vermijden die hen ongeschikt maakt voor dienst in het koninkrijk van God.

Mijn dierbare jonge vrienden, ik moedig jullie aan om elke week wat tijd vrij te maken om alleen te zijn, zonder de televisie en je vrienden. Zorg dat je de Schriften bij je hebt en dat je je leven onder de loep neemt onder het lezen en bidden. Stel vast waar je staat ten opzichte van de beloften die je je Hemelse Vader gedaan hebt. Bespreek je problemen met de Heer in ernstig en nederig gebed. Raadpleeg je ouders; zij zullen je helpen. Je bisschop en je leiders zullen je helpen. Zij houden van je en willen dat je je goed voelt over jezelf, zodat je elke week waardig aan het avondmaal kunt deelnemen. Uiteindelijk ben jij echter de enige die weet of je getrouw bent aan de verbonden die je met God gesloten hebt.

Je zult dankbaar zijn wanneer de dag komt dat je naar de tempel kunt gaan en je de raad van de Heer om moreel rein te blijven hebt opgevolgd. Moge God een ieder van jullie jongemannen en vrouwen zegenen met een rein hart en oprecht verlangen om de Heer te dienen.

Ik weet dat deze kerk waar is. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik weet dat als jullie, de jongeren van de kerk, de moed zult hebben om je verbonden na te leven en de raad van je ouders en kerkleiders op te volgen, je het verlangen en de kracht zult hebben om een goed leven te leiden. Dan zullen jullie voorbereid zijn op de taken in het gezin, in de kerk, en in de samenleving, en zullen jullie voorbereid zijn op terugkeer naar je Hemelse Vader. Het is mijn gebed dat God een ieder van onze jongeren zal zegenen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Han In Sang en Sam K. Shimabukuro van de Zeventig.

De Heer van het leven

Ouderling J. Richard Clarke
van het Presidium der Zeventig

'Door Jezus Christus kunnen we worden wedergeboren. We kunnen veranderen. We kunnen helemaal veranderen. En dat kan permanent zijn.'

telijk wedergeboren te worden' (Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 171).

De apostel Johannes onderwees dat de hoogste uiting van de liefde van onze Hemelse Vader was, dat Hij 'zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem' (1 Johannes 4:9).

Maar weinigen begrepen dit gedurende zijn bediening. De intellectueel Nicodemus was onder de indruk van de wonderen die Jezus deed. Hij had een zeer uitgebreide kennis van de Schriften, maar toch begreep hij de leerstelling van geestelijke wedergeboorte niet, de verandering van de menselijke ziel, wat het betekent om wedergeboren te worden (Johannes 3:1-10).

In de natuur zijn er een paar opvallende overeenkomsten. Wijlen filmproducent Cecil B. DeMille vertelde eens het volgende: 'Op een dag lag ik in een kano, toen er een grote zwarte tor tegen de kano opklimde. Ik lag er een tijdje naar te kijken. Door de hitte van de zon ging de tor dood. Toen gebeurde er iets vreemds, zijn de schepsterende, zwarte schild, brak over zijn rug open. Daar kwam toen een vormeloze massa uit, die snel veranderde in prachtig, schitterend leven. Geleidelijk kwamen er parelmoerleurige vleugels tevoorschijn waarin het zonlicht in duizend verschillende kleuren schitterde. Het blauwgroene lichaam begon vorm te krijgen. Voor mijn ogen had zich een metamorfose voorgedaan. De overgang van een afzichtelijke tor tot een schitterende libel. Ik had een wonder gezien. Uit de moeder was prachtig nieuw leven ontstaan. Ik kon mij niet aan de gedachte onttrekken dat als de Schepper zulke wonderen toeveeg kan brengen met de minste van de schepselen, wat dat niet zou beloven voor de menselijke geest.'

Mijn getuigenis vandaag is dat we door Jezus Christus wedergeboren kunnen worden. We kunnen veranderen. We kunnen helemaal veranderen. En dat kan permanent zijn.

Bij zulke volledige veranderingen hebben we de hulp van God nodig. Hij doet zijn verbodsvolk de volgende belofte: 'Een nieuw

hart zal ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste (...) dat gij naar Mijn inzettingen wandelt' (Ezechiël 36:26-27).

De koning van de Lamanieten werd getroffen door de macht van de Geest toen hem het evangelie werd onderwezen. Hij vroeg aan Aäron: 'Wat zal ik doen, opdat ik dit eeuwige leven, waarvan gij hebt gesproken, deelachtig moge worden?' (...) opdat ik uit God moge worden geboren en dat deze goddeloze geest uit mijn borst worde uitgeroerd, en ik Zijn Geest moge ontvangen?' (...) Alles wat ik bezit wil ik prijsgeven (...) om deze grote vreugde te mogen ontvangen' (Alma 22:15).

Let goed op het voorschrift van Aäron. 'Als gij dit verlangt, en indien gij u voor God wilt nederbuigen, ja, indien gij u van al uw zonden wilt bekeren (...) Zijn naam aanroepende, gelovende, dat gij zult ontvangen, dan zult gij de hoop ontvangen, die gij verlangt' (vers 16).

De koning wierp zich voor de Heer neer en pleitte: 'En indien Gij God zijt, wilt Gij U dan aan mij bekendmaken en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen' (vers 18).

In ons dagboek staat een gebeurtenis, die men geregeld meemaakt in de zendingsgebieden van de kerk. John en Shirley Withers waren succesvolle managers uit de reclamewereld. Ze hadden een plezierig leven en genoten met volle teugen van wereldse genoegens. Toen ze in contact kwamen met onze zendingen werden ze getroffen door hun heldere en schone uitstraling die zo heel anders was dan van andere jongemannen die zij kenden. Toen de Geest hun hart raakte begon het wonder van bekering. Hun vroegere gedrag ging niet meer samen met evangeliebeginselen. Voor wereldse interesses kwam een heel stel nieuwe prioriteiten en waarden. De gewoonte van alcohol en tabak werden opgegeven, hoewel dat veel moeite kostte. Zij begonnen zich fatsoenlijk te kleden. Ze legden nu de nadruk op gebed, schriftstudie, dienstbetoon in de ZHV en de priesterschap. Ze lieten zich dopen en ontvingen de Heilige Geest.

Zuster Clarke, ik en enkele zendingen, hebben onlangs in de Salt Lake-tempel de verzegeling bijgewoond van John en Shirley Withers en hun kinderen als eeuwig gezin. Hun gelaat weerspiegelde de heldere schoonheid van de vrijmaking van hun ziel. We waren getuige van een geestelijke wedergeboorte alsof zij uit het graf waren gekomen.

Onlangs heb ik een kerkdienst meegeemaakt in een evangenis. De evangenisgen maakten elkaar hun getuigenis. Ik werd getroffen door hun spijt voor hun gedrag, dat geresulteerde had in hun evangenisstraf. Maar ik was nog meer onder de indruk van de manier waarop zij uiting gaven aan hun liefde voor hun Heiland en hun hoop op zijn

De rij verwachtingsvolle conferentiebezoekers is zo lang dat die zich tot buiten Temple Square uitstrekt.

genade en vergeving. Zij baden dat hun bekering Hem aannemelijk zou zijn. Van een van de aanwezigen in die bijeenkomst, wil ik graag de volgende woorden aanhalen. Toen die persoon het Boek van Mormon aan het lezen was, ontdekte hij de heilzame balsem en troost van een liefhebbende Heiland. Hij zei: 'De afgelopen maand heeft de Heer me zoveel zegeningen gegeven. Hij heeft mijn hart veranderd. Hij heeft de boosheid, de haat en de angst weggenomen. Hij heeft deze zaken vervangen door liefde en hoop. Hij heeft ook mijn slechte taalgebruik en mijn verlangen naar een sigaret weggenomen. Hij helpt me om de vele zwakheden van het vlees te overwinnen. Ik dacht altijd dat ik een relatie met de Heer had. Ik zie nu in hoezeer die relatie op mezelf gericht was. Toen ik over Korihor las, raakte me dat echt diep. Ik gebruikte veel van dezelfde rechtvaardigheden en rationalisaties om een "vormbare god" te maken die ik kon vormen naar mijn goddeloze behoeften.

'Ik wil mij echt laten dopen (...) en lid worden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik geloof dat het zijn kerel is en dat mijn levenslange zoektocht voorbij is'.

Geestelijke bekering wordt voorafgegaan door een intens verlangen naar verandering. Bovendien moeten we toegeven dat we goddelijke hulp nodig hebben. Alleen zij die nederig hun hart openen, hebben de moed toe te geven dat ze fouten hebben gemaakt en stellen hun vertrouwen in de Heer om vergeving en verzoening te kunnen ontvangen.

Ik weet niet hoe onze Heiland feitelijk het verdoende wonder van de verzoening tot stand brengt. Hoe Hij ons lijden van geest en lichaam op Zich neemt en onze pijn en schuld ondergaat, maar ik weet wel dat Hij het doet.

Dit leidt mij tot de volgende conclusies:

1. De onbegrijpelijke hevigheid van zijn lijden zou ons moeten overtuigen dat Hij van ons houdt en dat we heel erg belangrijk zijn voor onze Hemelse Vader. Waarom zou anders zulk een lijden toegestaan worden?

2. Het offer van onze Heiland moest een vrijwillige genadedaad zijn, het vergieten van onschuldig bloed, 'als rechtvaardige voor onrechtvaardige', de volmaakte voor de onvolmaakte.

3. De verzoening moet oneindig en eeuwig zijn, en voor alle mensen beschikbaar.

4. Ik geloof dat wij, om maar eens een uitdrukking uit de verzekeringswereld te gebruiken, ons deel van de kosten moeten voldoen. We moeten genoeg verdriet ondergaan, genoeg lijden, genoeg schuld voelen, zodat we ons bewust zijn van de veel zwaardere last die de Heiland moest dragen en dat daardoor veel beter kunnen waarderden.

Ik lijd er onder als ik merk dat zijn verzoening als iets onbelangrijks wordt beschouwd. Als de zegen van bekering wordt gereduceerd tot iets dat 'even in orde moet worden gemaakt met de bisschop'. Als er een korte bekentenis is, zonder enige nederigheid of goddelijk berouw.

Deze houding van iets verwachten wat niet verdiend is, in plaats van het als een zegen te beschouwen, werd onlangs onder woorden gebracht door een jong lid van de kerk dat schreef: 'Ik heb verkeerde dingen gedaan en ik wist dat ze verkeerd waren, omdat dat me altijd al onderwezen is, sinds ik me kan heugen. (...) Ik weet dat bekering een grote gave is. Zonder bekering zou ik verloren zijn. Ik ben nog niet klaar om me van mijn zonden te bekeren, maar ik weet dat als ik er klaar voor ben, ik me van mijn zonden kan bekeren.'

Een dergelijk toegeven aan zonde met voorbedachte rade laat zien hoe weinig die persoon van bekering begrijpt.

Amulek waarschuwde al dat we de dag van onze bekering niet moeten uitstellen. Onze oordeelsdag kan vandaag of morgen al zijn. We moeten onze gelegenheid tot bekering niet voorbij laten gaan. Heil is niet slechts een ontsnapping aan de straf voor zonde, maar bevrijding van zonde. Wie echt berouw heeft, streeft niet alleen naar vergeving van zonden uit het verleden, maar pleit ook met de Heiland om zijn hart te zuiveren van het verlangen om te zondigen.

5. Tenslotte moeten we de gave erkennen en ons onderwerpen aan de voorwaarden, zodat de verlossing volledig kan zijn. Liefde motiveert onze gehoorzaamheid aan God. Om onze liefde en dankbaarheid voor de verzoening te tonen, sluiten we een verbond met onze Hemelse Vader om de naam van zijn Zoon op ons te nemen en te allen tijde en op alle plaatsen van Hem te getuigen en zijn geboden te onderhouden.

Ik getuig plechtig dat ons leven zal veranderen als we de verzoening, met de redende verordeningen van het evangelie, volledig aanvaarden. Door Jezus Christus, de Heer van het leven, kunnen we opgewekt worden vanuit een dood van dwaling en zonde tot een geestelijke wedergeboorte van hoop en eeuwige vreugde. Hij leeft. Hij houdt van ons. Hij smeekt ons om tot Hem te komen en vrede te vinden. Dat we dat mogen doen is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Behoud het geloof

Bisschop Richard C. Edgley

Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

'Juist de obstakels die we overwinnen brengen ons, als wij getrouw zijn, dichtbij onze Hemelse Vader.'

hij zijn zoon Isaak meenam naar de berg om te worden geofferd, moeten ook wij de Heer onze toewijding, volharding, en ons geloof bewijzen.

Wij krijgen allemaal te maken met de normale problemen die inherent zijn aan dit leven. Wij ervaren ziekte en stuiten op overtreding. Wij gaan de moeilijke weg van bekering en worstelen soms met gevoelens van opstandigheid. En we ondergaan de druk van de zorg voor ons gezin. Dat alles kunnen we in dit leven verwachten. We bereiden ons er op voor, en we kunnen het aan.

De normale beproevingen van dit leven hoeven voor de getrouwen geen geloofsobstakels te zijn. Hoewel we niet op dit soort obstakels zitten te wachten, accepteren we ze en bouwen we er ons leven en ons geloof op. Juist de obstakels die we overwinnen brengen ons, als wij getrouw zijn, dichtbij onze Hemelse Vader, omdat ze ons helpen nederig te zijn en een onderworpen geest te hebben, en omdat ze ons dankbaar stemmen voor de zegeningen die van een liefhebbende Vader komen. Om kort te gaan, deze ervaringen kunnen ons geloof doen toenemen, en vaak gebeurt dat ook. De getrouwen bidden niet dat ze beproeving bespaard blijven, maar dat ze de kracht hebben om die te overwinnen. Daarbij moeten ze dichtbij hun Hemelse Vader en groeien ze verder naar de vervolmaking die ze nastreven.

De grootste en subtielere toets van het geloof van heiligen der laatste dagen ligt vaak niet in de normale hindernissen van het sterfelijk leven, maar in de successen die zij in het leven behalen. Er bestaat een sterke samenhang, zelfs een causaal verband, tussen geloof enerzijds en de vereiste deugden van nederigheid en een ootmoedig hart anderzijds – deugden die altijd belangrijke ingrediënten van het geloof zijn geweest. Zogenaamde tijdelijke successen op materieel of intellectueel vlak die niet gerelativeerd worden door de beginselen van het evangelie of de invloed van de Heilige Geest, leiden een persoon vaak weg van basisbeginselen die noodzakelijk zijn om geloof te kunnen ontwikkelen. Als we onze successen

aanvaarden zonder Hem te erkennen die ons al onze zegeningen schenkt, leiden deze successen vaak tot valse trots en tot ondermijning van de deugden die ons tot geloof brengen. Als onze successen ons er toe brengen onszelf te verheerlijken of onze aardse geleerdheid in de plaats te stellen van de wil van onze Hemelse Vader, dan brengen we de principes waarop ons geloof is gebouwd, in gevaar. Alles wat onze nederigheid en onderworpenheid aan God uitholt, vormt daadwerkelijk een bedreiging voor ons geloof.

Welke positie we in dit leven ook mogen bekleeden of hoe groot onze prestaties ook mogen zijn, een onderworpen hart en een nederige geest zijn nog altijd fundamenteel voor ons geloof. We moeten oppassen dat onze wereldse successen of geleerdheid geen substituuut worden voor de geestelijke wijsheid en goddelijke leiding die de profeten ons geven.

In het Boek van Mormon legt Mormon uit hoe de toestand van de Nephieten verslechterde als gevolg van hun misplaatste gevoel veel gepresteerd te hebben in wereldse zaken: 'Want zij zagen en aanschouwden met diep leedwezen, dat het volk der kerk hoogmoedig begon te worden, en hun hart op de rijkdommen en ijdele dingen der wereld ging zetten, dat zij elkander begonnen te minachten, en hen te vervolgen, die niet volgens hun wil en welbehagen geloofden' (Alma 4:8).

De Heer waarschuwt ons verder dat we niet alleen op de kracht en wijsheid van de mens moeten vertrouwen. Hij zei: 'Vervloekt is hij, die zijn vertrouwen in de mens stelt, of vlees tot zijn aal stelt, of zal luisteren naar de voorschriften van mensen, indien deze niet door de macht van de Heilige Geest worden gegeven' (2 Nephi 28:31).

Jakob leert ons verder het volgende: 'O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen' (2 Nephi 9:28). De verduidelijking van Jakob die daarop volgt helpt ons begrijpen dat leren onder de juiste omstandigheden wel een belangrijke plaats in ons leven inneemt: 'Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert' (2 Nephi 9:29).

Er zijn zogenaamde 'geleerden' die met hun intellect hun geestelijke houvast hebben ondermijnd, en die daarnaast proberen de getrouwen weg te leiden van hen die de Heer geroepen heeft om leiding te geven. Er zijn mensen die vinden dat onze leiders het contact met de dagelijkse realiteit zijn kwijtgeraakt. Zij zouden leden willen leiden door

Het Tabernakelkoor zingt de 'Hosanna Hymne' als inleiding tot het gezamenlijk zingen van 'Gods Geest brandt in 't harte', ter herdenking van de inwijding van de Salt Lake-tempel in 1893, honderd jaar geleden.

hun eigen kennis in de plaats te stellen van de openbaringen van God aan zijn profeten. En jammer genoeg zijn er leden die hun zouden volgen. Christus waarschuwde: 'Wacht u voor de valse profeten, die in schaapacht tot u komen, maar van binnen zijn zij roofgierige wolven' (Matteüs 7:15).

In een poging de heiligen voor te bereiden op de onvermijdelijke dreiging van dergelijke wolven gaf de apostel Paulus deze waarschuwing: 'Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen' (Handelingen 20:29). Waar halen deze wolven de schaapskleding vandaan die zo echt lijkt dat ze de kudde van de Heer bedriegen? Zou het kunnen dat zij bekleed zijn met grote rijkdom en dure kleren, zoals Mormon waarschuwde? (Zie Alma 4:8.) Of zou het kunnen dat de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas zijn en dat de geleerden niet naar de geboden van God luisteren, zoals Jakob waarschuwde? (Zie 2 Nephi 9:28.) Zou het kunnen dat zij zich soms zo kleden dat ze rechtvaardige herders lijken,

zodat zelfs de uitverkorenen kunnen worden bedrogen?

Ja, net zoals eens bij Abraham, zal ons geloof getest worden. We zullen ziekte, pijn, dood en tragische gebeurtenissen ondergaan. Dat is onvermijdelijk. Dat is een van de belangrijkste redenen waarom wij voor het sterfelijk leven gekozen hebben. Wij kunnen deze beproevingen doorstaan als we een beroep doen op de hemelse gaven die ons helpen de beproevingen te zien zoals ze werkelijk bedoeld zijn. Naarmate we ze overwinnen, komen we dichterbij onze Hemelse Vader. We voelen zijn liefde en verkrijgen zijn kennis en waarheid. We zijn in staat om de test te doorstaan en tot het einde toe te volharderen.

Maar we moeten ons zorgen maken om de dingen waarvan we de ware aard niet herkennen – met name het in de plaats stellen van de menselijke wil voor Gods geïnspireerde leiding. We moeten ons niet op een dwaalspoor laten brengen door spitsvondigheden van mensen, niet getemperd door de evangeliebeginselen en de Geest van de

Heer. Laten we de blijvende, door God gegeven beginselen niet uit het oog verliezen – de beginselen van nederigheid en een onderworpen hart, die ons hebben geholpen vanaf de herstelling van het evangelie. Laten wij naar waarheid zoeken, en naar de leiding van een liefhebbende Vader. Laten wij de leiding aanvaarden van onze Vader in de hemel, van zijn levende profeten en van persoonlijke openbaring. Wanneer de profeten spreken, laten wij dan luisteren en gehoorzamen.

Ik geef mijn plechtig getuigenis dat God leeft, dat Hij genoeg om ons geeft om zijn profeten te leiden zodat wij worden gezegend en opgebouwd. Ik getuig dat, als we de leiding van onze Hemelse Vader zoeken en de profeten volgen, ons geloof zal worden gesterkt en vergroot. En daarom, broeders en zusters, zeg ik nu bij wijze van afscheid – niet terloops, noch zonder nagedacht te hebben over de betekenis, maar in alle ernst en oprechtheid – eenvoudig: 'Behoud het geloof!'

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onderzoek de Schriften

Ouderling L. Lionel Kendrick
van de Zeventig

‘Voor het individu geldt hetzelfde als voor naties: wanneer zij de Schriften niet onderzoeken, kennen zij de Heiland niet meer.’

De weg naar het celestiale koninkrijk heeft eenrichtingsverkeer. Wanneer we nalaten de Schriften te onderzoeken, konden we er wel eens achter komen dat we de verkeerde kant opgaan op een snelweg met eenrichtingsverkeer.

De Schriften

De Heiland heeft ons een duidelijk idee gegeven van wat Schriftuur uitmaakt. Sprekend over de eerste ouderlingen in deze bedeling heeft Hij gezegd: ‘En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren’ (Leer en Verbonden 68:4).

De Schriften onthullen de goddelijke wil van de Heer voor ieder van ons persoonlijk. Elk van ons behoort een brandend verlangen te hebben om de Schriften ijverig te onderzoeken, en dagelijks de wil van de Heer aangaande zijn leven te weten te komen. Voor sommigen kan het noodzakelijk zijn de nodige discipline te ontwikkelen om dagelijks de Schriften te onderzoeken.

Gevoelens

Wat voelen wij voor de Schriften? Bezitten wij dezelfde liefde voor de Schriften die Nephi als volgt verwoord heeft: ‘Want mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk er over na (...)

Ziet, mijn ziel verheugt zich in de dingen des Heren, en ik denk voortdurend na over hetgen ik heb gezien en gehoord’ (2 Nephi 4:15-16).

We dienen groot respect en eerbied voor deze heilige openbaringen te tonen en dankbaar te zijn voor hen die deze openbaringen opgeschreven en bewaard hebben zodat wij ze nu kunnen bestuderen.

Jakob, een van de vier belangrijkste schrijvers van het Boek van Mormon, gaf blijk van bezorgdheid vanwege zijn beperkingen bij het schrijven op de platen. Hij heeft geschreven: ‘En ik kan maar weinig van mijn woorden schrijven, omdat het graveren er van op de platen zo moeilijk is’ (Jakob 4:1). Zelfs hoewel het een moeilijke taak was,

vond Jakob het belangrijk om een gedeelte van de platen te gebruiken om te verwoorden hoe hij hoopte dat wij zijn woorden zouden ontvangen. Hij heeft gezegd: ‘En wij werken met vlijt om deze woorden op platen te graveren in de hoop, dat onze geliefde broeders en onze kinderen ze met een dankbaar hart zullen ontvangen en lezen, om met vreugde en niet met smart, noch met minachting omtrent hun eerste ouders te worden ingelicht’ (Jakob 4:3).

Er zijn mensen die hun leven hebben gegeven zodat wij de Schriften konden bezitten. In het verleden was de Bijbel voorbehouden voor de geestelijkheid; het lezen ervan door anderen was verboden. Er zijn zelfs wetten geweest die het in het openbaar of in privé lezen van de Bijbel verboden. Wat zijn wij enorm gezegend dat wij niet alleen over de meest complete verzameling Schriften ooit beschikken, maar dat we ook nog de vrijheid hebben om ze te onderzoeken en te gebruiken!

Doel

Een van de heiligste doeleinden van de Schriften was dat alle mensen Christus zouden kennen. De Schriften leren ons over en getuigen van Jezus Christus. Ze leren ons veel dat wij moeten weten en doen om in de tegenwoordigheid van de Heiland terug te keren. Johannes was zeer duidelijk over het doel van de Schriften toen hij zei: ‘Maar deze dingen zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam’ (Johannes 20:31).

Nephi heeft als volgt getuigd waarom hij de openbaringen had opgetekend: ‘En ik, Nephi, heb deze dingen aan mijn volk geschreven, opdat ik hen misschien mocht overreden de Here hun Verlosser te gedenken’ (1 Nephi 19:18).

Belang

De Schriften moeten uiterst belangrijk zijn in ons leven. Of wij de spanningen van onze maatschappij en de verleidingen van onze tijd geestelijk zullen overleven hangt grotendeels af van de kracht die wij zullen krijgen als we de Schriften bestuderen en naar de woorden van de profeten, zieners en openbarers luisteren.

Zowel het individu als naties komen om zonder de Schriften. Het geestelijk voedsel dat de Schriften onze geest bieden is net zo belangrijk als fysiek voedsel voor ons lichaam. Dat Lehi de Schriften en de verslagen op de koperen platen zou hebben was zo belangrijk dat de Heer Nephi gebod Laban ervoor te doden. De Heer wist hoe belangrijk dit geestelijk voedsel voor Lehi en zijn nakomelingen was. Hij heeft ver-

klaard: 'Het is beter, dat één mens omkomt, dan dat een natie in ongelooft zo moeten omdolen en vergaan' (1 Nephi 4:13).

In tegenstelling tot Lehi en zijn gezin hadden de Mulekieten, die kort na hen Jeruzalem verlaten hadden en naar Amerika getrokken waren, geen heilige Schriftuur of verslagen meegebracht. Omni beschrijft de toestand van een natie zonder schriftuur als volgt: 'Niettemin hadden zij vele oorlogen en ernstige twisten gehad, en had het zwaard van tijd tot tijd slachting onder hen aangericht; hun taal was bedorven; zij hadden geen geschiedboeken meegebracht; zij loochenden het bestaan van hun Schepper' (Omni 1:17).

Nog erger dan hun voortdurende twisten en oorlogen en het bederf van hun taal was het tragische feit dat ze de Heiland niet kenden. Voor het individu geldt hetzelfde als voor naties: wanneer zij de Schriften niet onderzoeken, kennen zij de Heiland niet meer.

Studie

De Heiland heeft ons de raad gegeven over de manier waarop wij de Schriften moeten bestuderen. Hij heeft gezegd: 'En nu, wie dit leest, lette er op; laat hem, die de Schriften heeft, ze onderzoeken' (3 Nephi 10:14). De profet Joseph Smith gaf de volgende raad:

'Onderzoek de Schriften – onderzoek de openbaringen (...) en vraag uw Hemelse Vader in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus om u de waarheid bekend te maken. En indien u dit wilt doen met het oog alleen gericht op zijn heerlijkheid, en niet twijfelt, zal Hij u door de macht van zijn Heilige Geest antwoorden. Dan zult u het zelf weten en niet door middel van een ander. Dan behoeft u zich niet op anderen te verlaten om de kennis van God deelachtig te worden. Ook zal er geen plaats meer zijn voor bespiegelingen' (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 7).

Het is niet voldoende om in de Schriften te lezen. Het resultaat van zomaar wat lezen is dat we minder onthouden. We moeten bepaalde dingen opzoeken. We moeten op zoek gaan naar de waarheid en streven naar een beter begrip van de toepassing daarvan in ons leven.

Als we resultaten willen bereiken bij onze schriftstudie moeten we ervoor zorgen dat onze studie een bijzondere geestelijke ervaring wordt. De volgende suggesties kunnen daarbij nuttig zijn.

1. Tijd uittrekken

Trek iedere dag een bepaalde tijd uit om de Schriften te onderzoeken. Het bestudeer van de Schriften is zo'n wezenlijk onderdeel van onze geestelijke ontwikkeling, dat we er tijd voor moeten uittrekken en het een

belangrijke plaats moeten geven in ons programma van elke dag. We mogen onze geest nooit de zo noodzakelijke geestelijke voeding onthouden die de studie van de Schriften oplevert. Zonder dit geestelijk voedsel zal onze geest verhongeren en zal de weerstand tegen verleiding zwakker worden.

President Kimball onderwees het beginsel dat 'geen vader, geen zoon, geen moeder en geen dochter het zo druk mag krijgen dat hij of zij geen tijd heeft om de Schriften en de woorden van hedendaagse profeten te bestuderen' (*Ensign*, mei 1976, p.47).

2. Bidden

We dienen iedere studieperiode aan te vangen en te besluiten met een gebed. We moeten de Geest uitnodigen ons te onderwijzen. Nephi onderwees: 'En de gemeenschappen Gods zullen hem door de macht van de Heilige Geest worden ontvouwd' (1 Nephi 10:19).

3. Onderzoeken

Onderzoeken wil zeggen: ijverig zoeken, navorsen, zorgvuldig bestuderen. Wanneer we studeren, moeten we dat doen met een doel, zodat we bepaalde dingen onderzoeken en streven naar een verbreding van ons begrip van de eeuwige waarheid. We moeten op zoek gaan naar beginselen, leerstellingen, antwoorden op vragen en oplossingen voor problemen. We moeten zoeken naar leerstellende verbanden en naar mogelijk verborgen betekenis van hetgeen is opgeschreven.

4. Overdenken

Overdenken wil zeggen: mediteren, nadenken, genieten en zorgvuldig bewaren. Het is meer dan een manier om na te denken, het is een geestelijk streven om de waarheid te verkrijgen en te begrijpen. We moeten daarbij de methode volgen die de Heiland de Nephieten aanleerde. Nadat Hij hen heilige beginselen had onderwezen gaf Hij hen de opdracht: 'Gaat naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen, en bereidt uw gemoed voor op de dag van morgen' (3 Nephi 17:3).

We moeten nadenken over de betekenis van wat we bij onze schriftstudie leren. De apostel Paulus heeft de heiligen te Filippi opgedragen 'dat [te] bedenken' (Filippenzen 4:8). Nadenken over iets houdt in dat men er zich in gedachten een beeld van vormt en dat men zich bewust concentreert op wat men ontdekt heeft. Nephi heeft de raad gegeven om ons 'in Christus' woorden [te verheugen], want Christus' woorden zullen [ons] alles zeggen, wat [wij] moeten doen' (2 Nephi 32:3).

Wanneer we de Schriften overdenken dienen we de raad van de Heiland na te volgen, die gezegd heeft: 'Verzamelt steeds als schatten de woorden des levens in uw gedachten' (Leer en Verbonden 84:85). Dit betekent dat we de beginselen die we geleerd hebben in onze gedachten herhalen en gebruiken bij elke beslissing die we nemen.

5. Op onszelf betrekken

Nephi heeft gezegd: 'Want ik maakte alle schriftuur op ons toepasselijk, opdat wij er nut en lering uit mochten trekken' (1 Nephi 19:23). Ook wij moeten de Schriften lezen alsof de Heer rechtstreeks en persoonlijk met ons spreekt.

6. Toepassen

President Marion G. Romney heeft ons deze raad gegeven: 'Het evangelie leren vanuit het geschreven woord (...) is niet genoeg. We moeten het ook naleven. (...) Iemand kan het evangelie niet helemaal leren kennen zonder ernaar te leven' (*Ensign*, sept. 1980, p.4). Wanneer we een beginsel leren, moeten we echt ons best doen om het toe te passen en er in ons leven naar te leven.

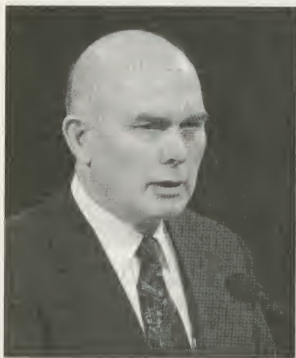
Tot slot

De Schriften zijn een kostbaar bezit. Als we de Schriften onderzoeken, op zoek naar de duidelijke en kostbare beginselen, zal de Heer zijn wil aan ons openbaren en zullen wij rijkelijk worden gezegend. Als we de openbaringen onderzoeken en er op de juiste wijze op reageren, zullen wij veilig terugkeren bij onze Hemelse Vader. Dit getuig is in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De taal van het gebed

Ouderling Dallin H. Oaks
van het Quorum der Twaalf Apostelen

‘Wanneer we onze Hemelse Vader aanspreken, moeten we onze alledaagse taal aan de kant leggen, en onze gebeden kleden in een taal die eerbied en respect uitdrukt.’

Toen ik jong was leerde ik een diep respect te hebben voor hen die het ambt van bisschop uitoefenden. Als blijk van dat respect spraken we onze bisschop altijd aan met ‘bisschop Christensen’ of ‘bisschop Calder’ of ‘broeder Jones’. We noemden onze bisschop nooit bij zijn voornaam, zoals we met anderen deden. Tegenover de bisschop gebruikten we altijd een titel die respect uitdrukt.

Toen ik 17 jaar was, kwam ik bij de militia. Daar leerde ik dat een soldaat bepaalde woorden moest gebruiken als hij een officier aansprak. Ik zag dit als een teken van respect voor het gezag. Ik merkte ook op dat deze speciale taal diende om zowel de soldaat als de officier op de verantwoordelijkheid te wijzen. Later begreep ik dat wij om diezelfde redenen voltijdzendingen behoren aan te spreken met gepaste titels, zoals in het Engels ‘elder’ of ‘sister’, of de overeenkomstige woorden in andere talen.

Tijdens mijn studie in de rechten raakte ik bekend met de formele taal die advocaten gebruiken om, tijdens rechtszittingen, rechters mee aan te spreken. Na mijn studie werkte ik een jaar als griffier voor de opperrechter van de Verenigde Staten. Wij ge-

bruikten altijd de formele titel ‘Edelachtbare’, die bij zijn ambt hoorde. Zo moeten we, wanneer we ons richten tot de hoogste regeringsfunctionarissen, hun ook op een bepaalde manier aanspreken: Mijnheer de President, Excellentie of Uwe Majesteit. Het gebruik van titels geeft blijk van respect voor het ambt en de autoriteit.

De woorden die we gebruiken om iemand aan te spreken, kunnen de aard van onze verhouding tot die persoon aangeven. Ze kunnen ook zowel spreker als aangesprokene wijzen op de verantwoordelijkheid, die zij elkaar in die verhouding verschuldigd zijn. De manier waarop we iemand aanspreken kan ook dienen als teken van respect of genegenheid.

Hetzelfde geldt voor de taal van het gebed. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert de leden een gepast taalgebruik in hun gebeden tot onze Hemelse Vader.

Wanneer we een tempel- of kerkdienst bijwonen, leggen we onze werkkleding aan de kant, en kleden we ons in een beter tenue. Deze verkleeding is een teken van respect. Zo moeten wij ook, wanneer we onze Hemelse Vader aanspreken, onze alledaagse taal aan de kant leggen, en onze gebeden kleden in een taal die eerbied en respect uitdrukt. Wanneer we als lid van de kerk een gebed uitspreken in de Engelse taal, dan spreken we onze Hemelse Vader niet met dezelfde woorden aan alsof we met een collega spreken, met een werknemer of werkgever, of met een koopman op de markt. We gebruiken woorden, die geheiligd zijn door het gebruik in geïnspireerde communicatie, woorden die ons zijn aanbevolen en voorgoedhouden door hen die we steunen als profeten en als geïnspireerde leraren.

De bijzondere taal van het gebed volgt een ander patroon in verschillende talen, maar het principe is steeds hetzelfde. We dienen onze gebeden tot onze Hemelse Vader te richten in een taal die degenen die deze taal spreken, in verband brengen met liefde, respect, eerbied en vertrouwelijkheid. De toepassing van dit principe varieert uiteraard

naar de aard van een bepaalde taal, zoals ook de vorm die wordt gebruikt bij het vertalen van de Schriften in die taal. In sommige talen zijn er vertrouwelijke of familiëre persoonlijke voornaamwoorden en werkwoorden, die alleen maar worden gebruikt om er familie en intieme vrienden mee aan te spreken. In andere talen zijn er beleefdheidsvormen die groot respect tonen, zoals woorden die we alleen gebruiken wanneer we een koning of een andere hooggeplaatste persoon aanspreken. Het gebruik van deze twee soorten bijzondere woorden in gebeden in andere talen is toepasselijk, omdat ze de gewenste gevoelens van liefde, respect, eerbied of vertrouwelijkheid weergeven.

Het Engels van vandaag kent geen speciale werkwoorden of voornaamwoorden die intiem of familiëer zijn, of die eerbetoont uitdrukken. Wanneer we tot onze Hemelse Vader bidden in het Engels, zijn de enige mogelijkheden waaruit we kunnen kiezen de woorden uit de gewone taal, zoals *you* en *your* of de waardige, doch ongebruikelijke woorden zoals *thee*, *thou* en *thy*, die bijna 500 jaar geleden werden gebruikt in de King James-vertaling van de Bijbel. De heiligen der laatste dagen geven natuurlijk de voorkeur aan de laatste. In onze gebeden gebruiken we een taal die waardig is, die zelfs ouder is.

De mannen die wij als profeten, zieners en openbaarders steunen, hebben de leden van onze kerk steeds geleerd, hun gebeden tot de Almachtige in een gepaste gebestaal te kleden. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: ‘In het gebed getuigt het gebruik [in het Engels] van de voornaamwoorden *thee*, *thou*, *thy* en *thine* in plaats van *you*, *your*, *yours* van respect’ (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, blz. 201). Veel kerkleiders hebben dezelfde raad gegeven.

Sommige Engelse toehoorders zullen zeggen: ‘Maar dat is zo moeilijk. Waarom moeten we woorden gebruiken die al eeuwen geleden uit de Engelse taal verdwenen zijn? Op die manier houden wij kinderen, nieuwe leden en anderen die willen leren bidden, van het gebed af.’

Broeders en zusters, het gaat hier om meer dan schriftuurvertalingen in het Engels. De gebestaal dient een belangrijk doel. We weten dat uit hedendaagse openbaringen en uit de leer en het voorbeeld van onze profeten. De wijze waarop we bidden is belangrijk.

Een openbaring die in 1830 is gegeven, het jaar waarin de kerk werd georganiseerd, geeft aan dat de ouderling of priester die het avondmaal bedient ‘zal [...] nederknien [...] en de Vader in plechtig gebed aanroepen en zeggen: ‘O God, de Eeuwige Vader, wij bidden U in de naam van uw Zoon,

Jezus Christus"...' (Leer en Verbonden 20:76-77, 79).

Het gebed dat bij de inwijding van de Kirtland-tempel in 1836 is uitgesproken is ook een voorbeeld dat de gebedstaal illustreert die de profeet Joseph Smith bezigde.

'En nu, Heilige Vader, bidden wij U ons, Uw volk, met Uw genade bij te staan, wanneer wij onze plechtige vergadering bijeenroepen.

Opdat Uw heerlijkheid op Uw volk moge rusten, en op dit Uw huis, dat wij nu aan U opdragen, opdat het moge worden geheiligd en toegewijd om heilig te zijn, en opdat Uw heilige aanwezigheid voortdurend in dit huis moge zijn.' (Leer en Verbonden 109:10, 12).

Dit profetische model van de taal van het gebed werd trouw gevolgd in alle heilige gebeden waarmee de profeten tempels tot de Heer hebben gewijd. Deze week precies 100 jaar geleden begon president Wilford Woodruff, op een plaats niet ver van waar ik nu sta, het inwijdingsgebed van de Salt Lake-tempel met de volgende woorden:

'Onze Vader in de hemel, die de hemelen en de aarde hebt geschapen, en alle dingen daarin, hoogste Majesteit, [...] wij, uw kinderen, komen deze dag tot U, en in dit huis, dat wij in uw allerheiligste naam hebben gebouwd, bidden wij nederig dat door het zoenbloed van uw eniggeboren Zoon onze zonden voorgoed mogen worden uitgewist, en dat onze gebeden tot U mogen opstijgen en wij toegang mogen hebben tot uw troon, dat wij in uw heilige woonplaats mogen worden verhoord.' (Geciteerd door Gordon B. Hinckley, *Ensign*, maart 1993, blz. 2.)

Toen de profeet Joseph Smith gevangen zat in Liberty (Missouri), schreef hij een geïnspireerd gebed, dat wij in afdeling 121 van de Leer en Verbonden kunnen lezen. Let op de bijzondere taal die de profeet gebruikt wanneer hij onze Vader in de hemel aanspreekt:

'O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt?'

'Hoe lang zal Uw hand worden teruggehouden en Uw oog, ja, Uw rein oog van de eeuwige hemelen het onrecht, Uw volk en Uw dienstknechten aangedaan, aanschou-

wen, en Uw hart door hun kreten worden verscheurd?'

'Gedenk Uw lijdende heiligen, o onze God, en Uw dienstknechten zullen zich voor eeuwig in Uw naam verheugen.'

Ook in andere gebeden die door de profeet Joseph Smith werden uitgesproken, wordt deze bijzondere taal van het gebed gebruikt. (*Zie The Personal Writings of Joseph Smith*, bezorgd door Dean C. Jesse. Deseret Book Co. Salt Lake City 1984, blz. 283-284, 536-537.)

Om meer recente voorbeelden te geven: we kunnen allemaal constateren dat in de gebeden die op deze algemene conferentie van de kerk worden uitgesproken, steeds de bijzondere taal van het gebed wordt gebezigd die we uit de voorbeelden van hedendaagse profeten en leraren hebben geleerd.

We worden hierin ook geleid door de taal die we kunnen vinden in de gebeden in de Bijbel en in het Boek van Mormon.

We hebben in de Schriften drie prachtige gebeden die de Heiland zelf tijdens zijn aardse bediening heeft uitgesproken. Het zijn voorbeelden voor ons allemaal.

Toen de Heiland zijn discipelen het gebed leerde dat wij het Onze Vader noemen, zei Hij: 'Bidt gij dan aldus: Onze Vader, die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd' (Matteüs 6:9; zie ook 3 Nephi 13:9).

In zijn grote hogepriesterlijk gebed, op de avond voor zijn kruisiging, gebruikte de Heiland deze woorden: 'Vader, de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijkje [...]

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Joh. 17:1, 3).

Het Boek van Mormon vermeldt het volgende gebed, dat de Heiland uitsprak tijdens zijn bezoek aan het rechtschapen restant van Israël op het Amerikaanse continent, na zijn opstanding:

'Vader, Ik dank U, dat Gij hun, die Ik heb gekozen, de Heilige Geest hebt gegeven; en het is wegens hun geloof in Mij, dat Ik hen uit de wereld heb gekozen.'

'Vader, Ik bid U, dat Gij de Heilige Geest zult geven aan allen, die in hun woorden zullen geloven.' (3 Nephi 19:20-21).

Er kan veel gezegd worden over de gevoelswaarde en betekenis van de Engelse voornaamwoorden *thee, thou, thy, thine* in de geschiedenis van de Engelse taal, maar dat is niet van belang voor hun hedendaags gebruik in het gebed. Goddelijk gebod of geïnspireerde raad worden niet opzij geschoven door de wetenschap. Omdat deze woorden niet meer in het hedendaagse Engels gebruikt worden, zijn ze beschikbaar als bijzondere aanspreekvorm waarbij ze eerbied voor en vertrouwelijkheid met de aangesprokene symboliseren.

Ik hoop dat deze herhaling van de raad dat we bijzondere taal gebruiken in onze gebeden niet verkeerd begrepen wordt.

We willen hier geen taalexperts zijn. We prediken ook geen bloemrijke taal en breed-sprakige gebeden. We willen ons niet scharen onder hen die 'bidden om door de mensen te worden gehoord, en om hun wijsheid te worden geprezen' (Alma 39:13). Wij willen wel de leer van de Heiland volgen: 'En gebruikt bij het bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen; want die menen door hun veelheid van woorden verhoord te zullen worden' (Matteüs 6:7; zie ook 3 Nephi 13:7). Onze gebeden behoren eenvoudig, direct en oprecht te zijn.

We moeten ook bedenken dat ons standpunt aangaande de gebedstaal is gebaseerd op hedendaagse openbaring en op de leer en voorbeelden van hedendaagse profeten. Het is geen onderdeel van de leer die bekend is bij en aanvaard wordt door onze broeders en zusters van andere christelijke en joodse denominaties. Wanneer Engelstalige leiders of leden van andere kerken of synagogen in hun gebeden gebruik maken van de normale vormen *you* en *your*, betekent dat niet een gebrek aan eerbied of respect in hun geloof, maar slechts een voorkeur voor eigentijdse taal. Deze taal is dikwijls dezelfde die gebruikt wordt in de Bijbelvertalingen waarmee zij het meest vertrouwd zijn.

Wij zijn in het bijzonder bezorgd dat ons standpunt aangaande gebedstaal er de oorzaak van kan zijn, dat sommige mensen aarzelen in onze kerkdiensten of andere omstandigheden waarin hun gebeden gehoord worden, een gebed uit te spreken. We denken in het bijzonder aan bekeerlingen en anderen die nog geen ervaring hebben in het gebruik van deze woorden.

Ik weet zeker dat onze Hemelse Vader, die al zijn kinderen liefheeft, alle gebeden hoort en verhoort, hoe ze ook onder woorden worden gebracht. Als wij Hem kwetsen, komt dat eerder door niet te bidden dan door de woorden die we gebruiken.

Toen een van onze dochters ongeveer drie jaar oud was, deed ze iets waar haar ouders altijd plezier in hadden. Wanneer we haar naam noemden, zei ze: 'Hier is ik'. Dit kinderlijke antwoord was een van de liefste dingen die haar ouders konden horen. Maar toen ze groot was, verwachten we dat zij de juiste taal gebruikte als ze iets zei. En dat deed ze natuurlijk ook. Zoals de apostel Paulus zei: 'Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, voelde ik als een kind, overlegde ik als een kind. Nu ik een man geworden ben, heb ik afgelegd wat kinderlijk was' (1 Korintiërs 13:11).

Hetzelfde is het geval met het gebed. Onze vroegste pogingen zullen met vreugde door onze Hemelse Vader worden gehoord, wat

De ouderlingen Dennis B. Neuenschwander, Harold G. Hillam en Dallas N. Archibald van de Zeventig.

voor woorden we ook gebruiken. Ze zullen op dezelfde wijze door de leden van onze kerk worden gehoord. Maar naarmate we ervaring opdoen als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, moeten we vooruitgang maken in alles wat we doen, ook in onze gebeden.

Mensen die respect willen tonen, zullen de tijd nemen om de gebedstaal te leren. Er zijn mensen die vele uren besteden aan het leren communiceren via andere middelen, zoals poëzie of prafz, vocale of instrumentale muziek, en zelfs computerhalen. Mijn broeders en zusters, de wijze waarop wij onze Hemelse Vader in gebed aanspreken, is minstens even belangrijk is als die andere zaken.

Het kost een volwassene wat tijd om de taal van het gebed te leren. Maar het is niet echt moeilijk. Wanneer we in het Engels eenvoudig *you* en *your* vervangen door *thee* en *thy*, zijn we er al voor 75 procent. De gebedstaal is in andere talen zelfs nog gemakkelijker.

Hedendaagse openbaring gebiedt de ouders 'hun kinderen te leren bidden' (Leer en Verbonden 68:28). Dit vereist dat de ouders met die bijzondere taal leren bidden. We

leren onze moedertaal eenvoudig door te luisteren naar de mensen die *deze* taal spreken. Zo gaat het ook met de taal waarmee we onze Hemelse Vader aanspreken. De taal van het gebed is gemakkelijker en aangenaam om te leren dan enige andere taal. We behoren onze kinderen het voorrecht te geven deze taal te leren, door te luisteren hoe hun ouders haar gebruiken in de verschillende gebeden die dagelijks in ons gezin worden uitgesproken.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'Het is geweldig om God iets te vragen, of in Zijn tegenwoordigheid te komen' (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 17). De gebedstaal doet ons denken aan de grootsheid van het voorrecht om te bidden. Ik bid dat wij allen beter mogen gaan begrijpen hoe belangrijk het is dat wij deze eerbiedige taal van liefde gebruiken wanneer wij in het openbaar of privé onze gebeden uitspreken.

Ik getuig dat dit de kerk van Jezus Christus is, die onze Heiland in deze laatste dagen heeft hersteld, te zamen met het gezag en de plicht dit evangelie en zijn gebeden te prediken aan elke natie, geslacht, taal en volk. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De tempel, het priesterschap

Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Hoe imponerend de Salt Lake-tempel ook mag zijn, de bezigheden in de tempel zijn in alle tempels hetzelfde. De verordeningen zijn hetzelfde, de verbonden zijn even bindend, de Heilige Geest der belofte evenzeer aanwezig.'

Net voor de inwijding van de Salt Lake-tempel, hebben president Wilford Woodruff en zijn raadgevers een brief aan de heiligen geschreven. Hoewel er honderd jaar verstreken is, zou die net zo goed vandaag kunnen zijn uitgegeven. Zij schreven: 'Tijdens het afgelopen anderhalf jaar (...) is er een politieke campagne gevoerd en zijn er verkiezingen gehouden (...). Wij hebben nu het gevoel dat wij ons, voordat we ons in de tempel aan de Heer voorstellen (...) moeten ontdoen van onvriendelijke gevoelens. (...) Aldus zullen onze smeebedden, onverstoord door oneigheid, verenigd opstijgen tot de oren van Jehova, om zo de rijke zegeningen van God te kunnen ontvangen.'¹

Toen de Salt Lake-tempel werd ingewijd waren er 57 jaar verstreken sinds de Heer was verschenen in de Kirtland-tempel, waren er sleutels verleend en was Elia verschenen, waarmee Maleachi's profetie van 2200 jaar eerder in vervulling was gegaan.

Er hadden tempels moeten komen in Independence, in Far West en in Spring Hill te Adam-ondi-Ahman, maar die tempels zijn nooit gebouwd.

Er waren 52 jaar verstreken sinds de Heer de heiligen geboden had een tempel in

Nauwvo te bouwen en Hij hen had gewaarshuwd die binnen de gestelde tijd af te maken, omdat anders 'hun dopen voor de doden door Mij niet kunnen worden aanvaard, en als u die niet binnen de door mij vastgestelde tijd doet, zult u als kerk worden verworpen, met uw doden, zegt de Here, uw God.'²

De heiligen bouwden de tempel, maar ze werden verjaagd en de tempel werd vernietigd door het gepeupel.³

Kolonel Thomas L. Kane heeft geschreven: 'Zij slaagden erin de laatste dolksteken' van het gepeupel te pareren, totdat zij 'als laatste daad aan de voorzijde van het gebouw de woorden konden plaatsen:

*Het huis des Heren
Gebouwd door De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.
De Here gewijid!*

'Het was op die dag', schreef hij, 'dat de laatste ouderlingen vertrokken, de grootste groep die gezamenlijk op weg ging. De mensen van Iowa hebben verteld hoe zij hen van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat in een eindeloze stoet voorbij zagen trekken naar het westen. Zij leken niet ontdaan, zo zeiden ze, maar op de top van elke heuvel, voordat zij uit het zicht verdwenen, hielden ze halt om naar hun verlaten huizen te kijken en naar de tempel en haar glinsterende toren.'⁴

De heiligen verdwenen achter de horizon, voorbij Far West, waar de hoekstenen, die zeven jaar eerder waren gelegd, nog op hun plaats lagen - onder leiding van de profeten en apostelen, die de sleutels van het priesterschap bezaten en in hun hart de verordeningen van de tempel meedroegen, alsmede het gezag om het nieuw en eeuwig verbond te bedienen.

Toen de heiligen de Salt Lake Valley binnendruppelden, voerden zij hun schaarse bezittingen mee in wagens. Voor de rest moesten zij alles zelf maken.

Zij bakenden het terrein van de tempel af, voordat zij ook maar een blokhut hadden gebouwd.

In die eerste groep was een architect, William Weeks, die de Nauwvo-tempel had ontworpen. Maar de troosteloze woestenij was teveel voor hem. Toen president Young in 1848 naar het oosten reisde, ging broeder Weeks weg. Hij schijnt gezegd te hebben: 'Zonder mij zullen ze nooit een tempel kunnen bouwen.'⁵

Truman O. Angell, een timmerman, werd in zijn plaats aangesteld. Die zei: 'Als de president en mijn broeders mij, een arme sloeber, willen steunen als architect van de kerk, zal ik ze dienen en mij niet te schande maken. (...) Moge de Heer mij hierbij helpen.'⁶

Het isolement, dat het gepeupel op afstand hield, was in zichzelf een obstakel. Waar zouden ze de voorhamers en de wiggen vandaan halen om de blokken graniet te splijten? Die hadden ze niet bij zich toen ze in de vallei aankwamen.

In 1853 werd de hoeksteen gelegd en begon men met ossenspannen de blokken graniet uit de bergen, 35 kilometer verderop, te halen.

'Goedemorgen, broeder', hoorde men een man tegen een van de mengers zeggen. 'We hebben u gistermiddag in de vergadering gemist.' 'Ja', zei de menner, 'Ik kon de vergaderingen niet bijwonen, omdat ik geen zondagse kleren heb.' 'Broeder Brigham', zei de spreker, 'heeft gevraagd of er wat mannen blokken graniet kunnen gaan halen voor de tempel.'

De menner haalde de zweep over zijn ossen en zei: 'Ik zal gaan en nog een blok graniet bij de groeve gaan halen.'⁷

President Woodruff heeft gezien hoe men blokken graniet van bijna 6,50 m³ uithakte en in bouwblokken spleet.⁸ Als er zich geen incidenten voordeden (en die waren er altijd wel) kon zo'n menner, 'te armzalig gekleed om naar de kerk te gaan', binnen een week terug zijn.⁹

De boze geest, die gouverneur Boggs van Missouri ertoe had aangezet het bevel uit te vaardigen om de heiligen uit te roeien, en die zich altijd en eeuwig het hoofd breekt over het werk van de Heer, volgde de heiligen naar het westen.

Toen president Young in de vallei aan was gekomen had hij gezegd: 'Als ze ons tien jaar met rust laten, zullen wij geen gunsten van hen verlangen.'¹⁰ Er gingen op de kop af tien jaar voorbij, voordat een koerier de vallei in kwam rijden met de boodschap dat het leger van Johnson in aantocht was om de 'mormoonse kwestie af te handelen'.

President Young zei de heiligen: '[We] zijn van plaats naar plaats opgejaagd; (...) men heeft ons verstrooid en geplunderd. (...) We hebben geen wet overtreden, (...) noch zijn we van plan dat te doen; maar als wie dan ook komt om dit volk te vernietigen, de

James P. Blair, fotograaf van de redactie van de *National Geographic*, maakte foto's van de conferentie, als deel van een artikel over Utah dat het tijdschrift volgend jaar publiceert.

Almachtige is mijn hulp, het zal ze niet lukken.¹¹

De nederzettingen werden geëvacueerd, en de heiligen trokken naar het zuiden. Elke steen werd van het tempel terrein gehaald. Het fundament, dat na zeven jaar arbeid bijna aan de oppervlakte was, werd met grond bedekt en omgeploegd.

Later, toen het fundament weer werd blootgelegd, werden er een paar scheuren geconstateerd. Het is in zijn geheel weggehaakt en vervangen.

In het nieuwe fundament werden 16 grote omgekeerde bogen ingebouwd. Niemand weet waarom ze dat gedaan hebben. Die bouwwijze was hier in die tijd onbekend. Als op zekere dag een grote kracht mogelij-

kerwijs de tempel van zijn plaats wil nemen, dan zullen we weten waarom die zijn aangebracht.

De bouw van de tempel vorderde gestaag. De bouwplaats kan bezocht zijn door een jonggehuwd paar, dat jaren later met hun kleinkinderen mogelijkwijs nog eens zijn gaan kijken hoe de tempel er voorstond.

Toen de tempel zijn voltooiing naderde, werd James F. Woods naar Engeland gestuurd om stambomen te verzamelen,¹² waarmee het sein werd gegeven voor een gewijd familiehistorisch werk dat zijn weerga niet kent.

John Fairbanks en anderen werden naar Frankrijk gestuurd om te leren schilderen en beeldhouwen, 'zodat de naam van de Heer

door de kunst groot gemaakt kon worden.'¹³

Hij liet zijn vrouw met zeven kinderen achter. Hij kon het niet aan om in het openbaar afscheid van haar nemen. Daarom liepen twee van zijn kinderen hem naar het station waar zij in tranen afscheid namen.¹⁴

De vrouwen droegen niet minder bij dan de mannen tot de bouw van de tempel. Wellicht begrijpt alleen een vrouw het offer dat een vrouw brengt als zij toekijkt hoe noodzakelijk werk, dat zijzelf niet kan doen, gedaan wordt. En alleen een goede man beseft in het diepste van zijn hart zijn afhankelijkheid van zijn vrouw; hoe alleen zij hem het gevoel kan geven dat het goed is wat hij doet.

Op de dag van de inwijding bevond er zich een 7-jarige jongen uit Tooele in de menigte die de rest van zijn leven een duidelijke herinnering zou houden aan die gebeurtenis en aan president Wilford Woodruff. LeGrand Richards zou eens deel uitmaken van het Quorum der Twaalf Apostelen, zoals zijn vader dat eerder had gedaan.

Toen hij twaalf was hoorde LeGrand president Woodruff zijn laatste openbare toespraak houden. Zelfs na negtig jaar kon ouderling Richards aan ons nog een duidelijk getuigenis over die gewijde gebeurtenis geven.

Er zijn vele hemelse boodschappers in de tempel verschenen. President Snow heeft de Heiland daar gezien. De meeste van deze heilige ervaringen worden, terecht, niet gepubliceerd.

Hoe imponerend de Salt Lake-tempel ook mag zijn, de bezigheden in de tempel zijn in alle tempels hetzelfde. De verordeningen zijn hetzelfde, de verbonden zijn even bindend, de Heilige Geest der belofte evenzeer aanwezig.

Op de dag dat de eerste spade voor de Salt Lake-tempel werd gestoken, heeft president Brigham Young het volgende gezegd: 'Heel weinig ouderlingen Israëls die nu leven begrijpen de betekenis van het woord begiftiging. Om dat woord te begrijpen, moeten ze het ervaren, en om te kunnen ervaren, moet er een tempel gebouwd worden.'¹⁵

Toen de Heer de heiligen gebod de tempel in Nauvoo te bouwen, heeft Hij gezegd: 'Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan (...) om de volheid van het priesterschap (te herstellen).'¹⁶

'En ik zal Mijn dienstknecht Joseph alles tonen met betrekking tot dit huis en tot het priesterschap er van.'¹⁷ 'Want daarin worden de sleutels van het heilige priesterschap overgedragen.'¹⁸

Sommige leden van de kerk onderwijzen nu dat het priesterschap een soort vaag gezag is dat iedereen die de begiftiging heeft ontvangen zich kan toeëigenen. Zij be-

weren dat de begiftiging iemand automatisch het gezag geeft om de priester-schapsverordeningen te verrichten. Zij trekken bepaalde teksten uit hun verband en interpreteren de uitspraken van kerkleiders verkeerd. Zo citeren zij de profeet Joseph Smith om hun beweringen kracht bij te zetten.

Wat mij verbaast is dat zij met al hun gevors in de kerkgeschiedenis en hun zogenaamde kennis van de Schriften, die ene, eenvoudige, overduidelijke, absolute waarheid met betrekking tot het verlenen van het priesterschap over het hoofd hebben gezien:

‘Wij geloven dat men om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen, van Godswege moet worden geroepen, door profetie en door oplegging der handen van hen die daartoe het gezag bezitten.’¹⁹ Het priesterschap wordt verleend door ordening, niet louter door het sluiten van een verbond of het ontvangen van een zegen. Dat is vanaf het begin zo geweest. Ongeacht van wat men kan denken van, of wat men kan afleiden uit wat is gezegd of geschreven: ordening tot een ambt in het priesterschap wordt door handoplegging gedaan, en dat is de enige manier waarop dat in het verleden en nu nog steeds wordt gedaan.

En uit de Schriften blijkt heel duidelijk dat de enige geldige verlening van het priesterschap komt door middel van: ‘iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekent is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend.’²⁰

Denk eraan dat het de herren Johannes de Doper was, ‘handelend op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutels droegen van het Melchizedeks priesterschap’,²¹ die naar de aarde kwam om het Aäronisch priesterschap te herstellen.²² En dat de herren Petrus, Jakobus en Johannes persoonlijk het Melchizedeks priesterschap hebben hersteld.²³ Zonder die feiten uit de kerkgeschiedenis zouden wij geen aanspraak kunnen maken op het priesterschapsgeslag.

De profeet Joseph Smith heeft uitgelegd dat de engel die aan Cornelius is verschenen, hem naar Petrus stuurde om onderricht te ontvangen, ‘omdat Petrus kon dopen, en engelen niet, zolang er mensen zijn die de sleutels van het priesterschap bezitten, of het gezag van het priesterschap’, en hoewel de Heer Paulus op de weg naar Damascus,²⁴ riep als ‘dienaar en getuige’, stuurde Hij hem toch naar Ananias om onderricht en gezag te ontvangen.²⁵

Het priesterschap is een eeuwigdurend verbond en de Heer heeft gezegd: ‘Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gezegd, en aan de voorwaarden er van, zoals deze

voor de *grondlegging der wereld* waren vastgelegd.’²⁶

Zie deze ene, eenvoudige overduidelijke, absolute waarheid niet over het hoofd: ‘Het priesterschap is altijd verleend door ordening door iemand die daartoe het juiste gezag bezit en van wie de kerk weet dat hij dat gezag bezit. En zelfs als het priesterschap verleend is, heeft iemand geen gezag over wat niet tot het ambt behoort waartoe hij is geordend. Die beperkingen zijn ook van toepassing op een functie waarvoor men is aangesteld. Onbevoegde ordeningen of aanstellingen hebben niets: geen macht noch gezag van het priesterschap.’

De Heer heeft gezegd dat hij het verstand zal verblinden van de mensen die erop uit zijn het priesterschap of de gewijde zaken van de tempel schade te berokkenen, zodat zij ‘zijn wonderbare werkingen niet zullen verstaan’.²⁷

In die brief die vlak voor de inwijding van de Salt Lake-tempel werd uitgegeven, schreef het Eerste Presidium ook: ‘Kunnen mannen en vrouwen die een wet van God overtreden, of die de geboden van God veronachtzamen, verwachten dat het naar de tempel gaan en deelnemen aan de inwijding hen waardig zal maken voor het ontvangen van zijn zegen?’

‘Denken zij dat ze bekering en het vermijden van zonden naast zich neer kunnen leggen?’

‘Durven zij, al was het alleen maar in gedachten, de Vader te beschuldigen van onrecht en partijdigheid, en Hem onzorgvuldigheid aan te wijzen bij de vervulling van zijn zegen?’

‘Voorzeker, niemand die beweert tot zijn volk te behoren, zou zich daaraan schuldig willen maken.’²⁸

De Heer beloofde de heiligen in Nauvoo: ‘Indien gij uit alle macht arbeidt, zal Ik [de plaats van de tempel] toewijden, opdat ze heilig zal worden gemaakt.’

‘En indien Mijn volk zal luisteren naar mijn stem en naar de stem van mijn dienstknechten, die Ik heb aangewezen om mijn volk te leiden, zie, voorwaar zeg Ik u, dan zal het niet uit zijn plaats worden bewogen.’

‘Doch indien zij niet naar mijn stem zullen luisteren, noch naar de stem van deze mannen, die Ik heb aangewezen, zullen zij niet worden gezegend.’²⁹

Laten wij ons, nu wij het honderdjarig bestaan van de tempel vieren, opnieuw toewijden aan de dienst van de Heer.

Zeg het woord tempel. Zeg het zachtjes en eerbiedig. Zeg het een paar keer. Tempel. Tempel. Tempel. Voeg daar het woord heilig aan toe. Heilige tempel. Zeg het alsof het in hoofdletters staat, ongeacht waar het in de zin voorkomt. Tempel. Slechts één ander woord is even belangrijk voor een heilige der laatste dagen. Thuis. Zet de woorden

‘heilige tempel’ en ‘thuis’ naast elkaar, en u hebt het huis van de Heer omschreven!

Moge God geven dat wij het betreden van de tempel waardig zijn om de volheid van de zegeningen van het priesterschap te ontvangen.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Wilford Woodruff, George Q. Cannon, Joseph F. Smith, het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 18 maart 1893. Geciteerd in James H. Anderson: ‘The Salt Lake Temple’: In: *Contributor*, april 1893, blz. 284-285.

² Leer en Verbonden 124:32.

³ ‘A Historical Study of the Mormon Temple at Nauvoo, Illinois’, Don F. Colvin, doctoraalscriptie, augustus 1962, Brigham Young University.

⁴ Brochure, toespraak uitgesproken voor The Historical Society of Pennsylvania, 26 maart 1850, archieven van de afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Salt Lake City (Utah); hierna vermeld als kerkarchieven.

⁵ Zie Thomas Bullock Journals, 1844-1850, 8 juli 1848, kerkarchieven.

⁶ Truman O. Angell Journal, 1857-8 april 1868, 28 mei 1867, kerkarchieven.

⁷ David O. McKay, inwijdingsdiensten van de Salt Lake-tempel, 21 mei 1963, blz. 7-8.

⁸ Journal of Wilford Woodruff, 4 juli 1889, kerkarchieven.

⁹ David O. McKay, inwijdingsdiensten van de Salt Lake-tempel, 21 mei 1963, blz. 7-8.

¹⁰ Journal of Discourses, deel 5, blz. 226; deel 14, blz. 108.

¹¹ Ibib.

¹² Abraham H. Cannon Journal, 13 juli 1891, Harold B. Lee Library, Brigham Young University, Provo, Utah; hierna vermeld als BYU Library.

¹³ John Fairbanks Diary, BYU Library.

¹⁴ Ibib.

¹⁵ Discourses of Brigham Young, blz. 415-416.

¹⁶ Leer en Verbonden 124:28; cursivering toegevoegd.

¹⁷ Leer en Verbonden 124:42; cursivering toegevoegd.

¹⁸ Leer en Verbonden 124:34.

¹⁹ Geloofsartikelen 1:5

²⁰ Leer en Verbonden 42:11.

²¹ Joseph Smith-Geschiedenis 1:72

²² Leer en Verbonden 13.

²³ Johannes had een gedaanteverandering ondergaan. Zie Leer en Verbonden 7.

²⁴ Handelingen 26:16.

²⁵ Leringen van de profeet Joseph Smith, blz. 239-240.

²⁶ Leer en Verbonden 132:5, cursivering toegevoegd; zie ook Leer en Verbonden 124:33.

²⁷ Leer en Verbonden 121:12

²⁸ ‘The Salt Lake Temple’, blz. 284-285.

²⁹ Leer en Verbonden 124:44-46; cursivering toegevoegd.

Steunverlening aan de functionarissen van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, ik zal nu de algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk ter steunverlening aan u voorleggen.

Wij stellen voor Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder, en als president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor Howard W. Hunter steun te verlenen als president van de Raad der Twaalf Apostelen; en als leden van die raad: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin en Richard Scott.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende algemene autoriteiten, die werkzaam waren als lid van het Tweede Quorum der Zeventig, te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig; de ouderlingen F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson, en Lynn A. Mickelsen.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u tevens voor Neil Linden Andersen en David Todd Christofferson steun te verlenen als nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar

maken. Wie niet, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en functionarissen van de kerk die nu in functie zijn.

Wie daarmee instemt kan dat kenbaar maken. Wie niet, eveneens.

Het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij willen de nieuwe zeventig uitnodigen om op het podium plaats te nemen.

Broeders en zusters, wij danken u voor uw voortdurende blijk van liefde en vertrouwen. □

De Salt Lake-tempel, die ter gelegenheid van het 100-jarig bestaan werd schoongemaakt en gerenoveerd, staat in het middelpunt van de belangstelling van alle voorbijgangers.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
van het kerkelijk verificatiecomité

Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Het verificatiecomité opereert onafhankelijk van alle functionarissen, medewerkers en ondernemingen van de kerk, en heeft toegang tot alle relevante verslagen en rapporten. We hebben de nauwkeurigheid doorgelicht van de controles van ontvangsten en uitgaven en andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk waarborgen, waaronder begroting, boekhouding, verificatie en de financiële overzichten van de kerk op 31 december 1992.

Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De afdeling verificatie bestaat uit bedigde accountants en bevoegde verificateurs, opereert onafhankelijk van alle andere afdelingen en verricht wereldwijd financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen van de kerk.

De boekhouding van naamloze vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, wordt, voor zover die niet door de afdelingen financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van verificateurs of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De verificatie van de plaatselijke units wordt ter plekke gedaan. De richtlijnen voor die verificatie zijn door de afdeling verificatie vastgelegd, die ook de verificatierapporten doorneemt.

Gebaseerd op onze inspectie van het systeem van financiële controle binnen de kerk en de verificatierapporten, zijn wij van mening dat de controle op de begroting, de boekhouding en de verificatie voldoet aan

het doel en de vereisten van de kerk. In alle materiële opzichten zijn de inkomsten en uitgaven van de kerk, in het jaar dat op 31 december 1992 afliep, gecontroleerd en verantwoord volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

*David M. Kennedy
Ted E. Davis
Donald D. Salmon
James B. Jacobson*

Statistisch rapport 1992

Voorgelezen door
F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1992. (De onderstaande gegevens zijn gebaseerd op de rapporten 1992 die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Units

Ringen	1919
Districten	601
Zendingsgebieden	276
Wijken en gemeenten	20081
Soevereine staten en territorium met georganiseerde wijken of gemeenten	146

Ledental

Ledental	8406895
Ingeschreven kinderen gedoopt	77380
Bekeerlingen gedoopt	274477

Zendingen

Voltijdzendingen	46025
------------------------	-------

Voorstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling Robert E. Sackley, van het Tweede Quorum der Zeventig; ouderling John H. Vandenberg, emeritus algemeen autoriteit; ouderling H. Verlan Andersen, voormalig lid van het Tweede Quorum der Zeventig; zuster Flora Amussen Benson, echtgenote van president Ezra Taft Benson; zuster Sara Merrill Tanner, weduwe van president N. Eldon Tanner, voormalig raadgever in het Eerste Presidium; zuster Ariena S. Vandenberg, weduwe van ouderling John H. Vandenberg, emeritus algemeen autoriteit; en zuster Ruth Pingree Smith, weduwe van ouderling Joseph F. Smith, patriarch van de kerk. We melden ook nog het overlijden in december 1991 van zuster Velma N. Simonsen, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium zusterhulpvereniging. □

Dienen in de tempel

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Nog majestueuzer dan de tempel zelf is het visioen over het doel van de tempel dat de bouwers eraan geleid heeft. Dat doel is de verlossing van alle mensen die de wetten en geboden van God navolgen.'

Ik verheug mij met u over de steun aan de leiders van de kerk. Wij verwelkomen de broeders Neil Andersen en Todd Christofferson als nieuwe algemene autoriteiten. Wij zijn dankbaar dat de kerk blijft groeien en dat dit duidelijk blijkt uit het toenemend aantal nieuwe leden, zendingen, tempels, kerk- en ringgebouwen. Deze groei zal zich blijven doorzetten zolang we de personen die op zoek zijn naar hoop en heil bijstaan.

Onze boodschap is voor iedereen bestemd: Jezus Christus is in de letterlijke betekenis van het woord de Zoon van God en onze Verlosser. Joseph Smith is de heden-daagse openbaarder van kennis over Christus en het heil. Het Boek van Mormon getuigt van de goddelijke aard van Christus. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de kerk van de Heer op aarde en de enige organisatie met het gezag om het evangelie te onderwijzen en de verordeningen ervan te bedienen. Wij nodigen allen uit de zegeningen in ontvangst te nemen die door deze waarheden mogelijk gemaakt worden.

Vandaag is de laatste dag dat de nieuwe San Diego-tempel open is voor het publiek.

Meer dan 700.000 mensen hebben van die gelegenheid gebruik gemaakt.

De eerste twee dagen waren voorbehouden aan plaatselijke en nationale burgerlijke leiders, kerkleiders van andere godsdiensten, vooraanstaande mensen uit de zakenwereld en het onderwijs, en de pers. Enkele honderden hebben de uitnodiging aanvaard. Te zamen met anderen mocht ik deze genodigden verwelkomen en hun vragen beantwoorden.

Ondanks de regen stonden deze gasten 's ochtends vroeg in de rij te wachten om een huis van de Heer te betreden. Rustig en eerbiedig wandelden zij door de tempel vol bewondering voor de prachtige architectuur en het interieur dat past bij een huis van de Heer. Ze waren gekomen om met eigen ogen datgene te aanschouwen wat zij in de media gehoord en gelezen hadden.

Rabbi Wayne Dosick heeft het volgende in de *San Diego Jewish Times* geschreven: 'Het doel van een tempel is om met aardse materialen een plaats te scheppen die ontzag voor de hemel inboezemt. Deze mormoonse tempel schept met behulp van weergaloze architectuur een ruimte die doet denken aan de celestiale hemelen. (...) We danken hen dat zij ons eraan herinneren hoe heilig een gebouw kan zijn.' (*Open House Update*, *San Diego Jewish Times*, 20 maart 1993.)

Veel ontroerende verhalen zijn ons verteld als gevolg van deze open dagen en veel harten zijn geraakt. Er kwamen meer dan 8000 mensen in rolstoel, vergezeld van verwanten en vrienden. Eén jongeman had de rolstoel van zijn vader zorgvuldig opgepoetst voordat zij de heilige tempel betraden. Een toegewijde vader droeg zijn vijftienjarige dochter in zijn armen de bruidskleedkamer binnen. Zij keek rond en zei: 'Dit is zo mooi.' Glimlachend en met tranen in de ogen legde ze haar hoofd op de schouder van haar vader en voegde eraan toe: 'Hier wil ik op een dag naartoe komen om te trouwen.' Zij was rechtstreeks van het ziekenhuis gekomen waar ze het overgrote deel van de laat-

ste vijf jaar had doorgebracht – haar wens om de tempel te zien was in vervulling gegaan.

Wie de open dagen heeft meegemaakt is niet alleen getroffen door de pracht van het gebouw; uit de commentaren kan men afleiden dat velen sterke emoties en een diepe eerbied gevoeld hebben.

Eenzelfde gevoel hebben talloze bezoekers ervaren die deze eeuw dit Temple Square bezocht hebben en de grootsheid en ongeëvenaarde pracht van de Salt Lake-tempel aanschouwd hebben. Honderd jaar na zijn inwijding staat hij er nog altijd als een majestueus gedenkteken van het geloof, de ijver, en het visioen van de heiligen van God die de tempel gebouwd hebben.

Nog majestueuzer dan de tempel zelf is het visioen over het doel van de tempel dat de bouwers ervan geleid heeft. Dat doel is de verlossing van alle mensen die de wetten en geboden van God navolgen.

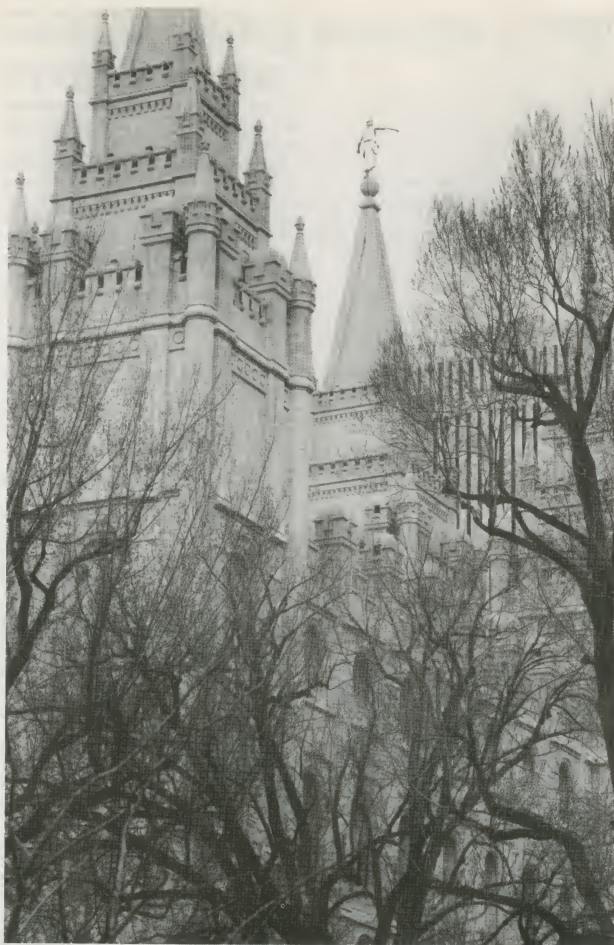
Het evangelie werd in zijn volheid geopenbaard aan Adam en alle godsdienstige praktijken zijn ongetwijfeld op de een of andere manier overblijfsels van de waarheid die aan Adam gegeven is. Het lijdt geen twijfel dat de zuiverheid van sommige godsdienstige gebruiken uit die tijd door eeuwenlange overlevering aangetast zijn. Maar trouwe leden die de eeuwige aard van het evangelie begrijpen – zijnde Godsheilige doel om het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen – begrijpen heel goed waarom de geschiedenis van het mensdom verbonden is met de bouw en het gebruik van tempels. (Zie John A. Widtsoe, *Utah Genealogical and Historical Quarterly*, april 1921, blz. 53-54.)

Door de eeuwen heen hebben heiligen op de een of andere manier tempels gehad. Er zijn voldoende aanwijzingen dat de tempeldienst gebruikelijk was van Adam tot Noach en dat het heilige priesterschap na de zondvloed werd voortgezet. Wij hebben daarom reden genoeg om te geloven dat tempelverordeningen beschikbaar waren voor hen die deze waardig waren (*Ibid.*, blz. 52).

De Heer 'geboud Mozes een tabernakel te bouwen, opdat zij deze met zich in de wildernis zouden voeren. (...) opdat die verordeningen, welke van voor de grondlegging der wereld waren verborgen, mochten worden geopenbaard' (LV 124:38).

In Exodus lezen we dat de Heer Mozes in detail liet weten aan welke voorwaarden de te bouwen tabernakel moest voldoen. 'Hoe wel het maar een tent was, was hij uitgebreid aangekleed en ingericht en waren de kostbaarste bezittingen van het volk bij de bouw ervan gebruikt.' (Zie James E. Talmage, *Artikelen des geloofs*.)

De tabernakel was draagbaar en verplaatsbaar tijdens de omzwervingen van

de Israëlieten in de woestijn. Hij vervulde hun geestelijke behoeften gedurende meer dan vijfhonderd jaar. De constructie van dit bouwwerk was een unieke combinatie van bruikbaarheid en sublieme pracht. Dat was ook het geval voor de tempel van Salomo – die de tabernakel als permanent heiligdom voor de Heer verving – en geldt evenzeer voor de hedendaagse tempels die onder zijn gezag gebouwd worden.

Tempels waren er reeds sinds mensenheugenis en bekleedden een centrale plaats in de oudisraëliëse samenleving.

Een van de doelen van tempels is ervoor te zorgen dat er een plaats is waar de doden verlost kunnen worden doordat levende plaatsvervangers de nodige reddende verordeningen voor hen ontvangen.

Het majestueuze werk van de verlossing van de doden is een grote verantwoordelijkheid. In een lijkrede voor zijn vriend, ouderling King Follett, heeft Joseph Smith het volgende gezegd:

‘De grootste taak in deze wereld die God op onze schouders heeft geplaatst, is het zoeken naar onze doden’ (Joseph Smith, *History of the Church*, 6:313).

Wanneer wij op zoek gaan naar onze overleden voorouders kunnen we ontmoedigd raken bij de gedachte aan jarenlang, saai zoekwerk in microfilms en muffe boeken tenzij we geleid worden door een visioen van dit machtige werk van de laatste dagen en we weten hoe we te werk moeten gaan.

De afdeling familiegeschiedenis van de kerk heeft van bijna twee miljard mensen de gegevens van de burgerlijke stand op microfilm gezet. Alles wat wij dan moeten doen voor een bepaalde voorouder is hopen dat die gegevens bestaan en ze opzoeken.

Het is inderdaad niet altijd even gemakkelijk. Houd bij uw zoektocht echter rekening met de volgende drie beginselen:

Ten eerste: De Heer vraagt nooit wat onmogelijk is. Vaak wat moeilijk is, maar nooit wat onmogelijk is.

Sommigen kunnen het gevoel hebben dat zij zeer gewetensvol de Geest hebben geprobeerd te betrekken om informatie over hun voorouders te vinden, en dat zij geen succes gekend hebben omdat zij tekort geschoten hebben in geloof. Als u dat gevoel gehad hebt, raad ik u aan geduld te oefenen. Geef de Heer de nodige tijd en vertrouw erop dat, op het ogenblik dat de Heer dat geschikt acht, alle informatie die u nodig heeft beschikbaar zal zijn. Vraag de Heer u intussen te leiden naar informatie over andere voorouders die gemakkelijker toegankelijk is.

Er is ook nog een andere waardevolle hulpbron te uwer beschikking in uw wijk of ring, namelijk kundige consultanten familiegeschiedenis die u kunnen bijstaan op uw zoektocht naar uw voorouders.

Ten tweede: Begin met de informatie waarover u reeds beschikt en ga stapsgewijs voort. U hebt belangrijke informatie uit het leven van uw ouders. Schrijf die informatie op en ga dan terug in de tijd, van de ene generatie naar de andere, en zoek naar voorouders die nog niet gedoopt, begiftigd of verzegeld zijn.

Ten derde: Probeer niet alles in een keer te doen. Koning Benjamin heeft gezegd: ‘En ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden; want het is niet nodig, dat een mens harder loopt dan zijn kracht hem toelaat’ (Mosiah 4:27).

Laat u leiden door gebed wanneer u bepaalt wat u voor uw voorouders moet doen. Veel factoren kunnen bij deze beslissing een rol spelen, zoals: wat andere familieleden reeds gedaan hebben, wat uw talenten en bekwaamheden op dit vlak zijn, de tijd die u eraan kunt besteden. Maar het is wel belangrijk dat u *iets doet*.

Regelmatig tempelbezoek is dan een van de eenvoudigste dingen die u kan doen om hen die in de geestenwereld wachten tot zegen te zijn. Maak van deze gelegenheid *vaak en regelmatig* gebruik als u niet ver van

de tempel woont. Als u verder weg woont van de tempel, kunt u periodieke trips plannen, zodat ook u opgebouwd en versterkt moogt worden door dit voldoening gevend en noodzakelijk werk van liefde.

Een voorbeeld: om 5.00 uur 's ochtends vertaalt de 83-jarige weduwe, Luella Boyd, haar woning in Basin (Wyoming), rijdt zeven uur en komt rond de middag aan bij de tempel in Idaho Falls en neemt dan deel aan vier bevestigingsdiensten. Als de volgende ochtend de deuren opengaan is zij weer present. Die dag woont ze nogmaals acht bevestigingsdiensten bij zonder te stoppen voor lunch. Op de derde dag begint ze weer om 5.00 uur 's ochtends, en tegen de middag heeft ze dan vier diensten bijgewoond. Dan rijdt ze terug naar Wyoming waar ze om 20.00 uur aankomt. Zestien tempeldiensten en negenhonderd kilometer in drie dagen voor iemand die 83 jaar oud is! Eén jaar heeft ze dat elf keer gedaan. Ze miste toen maar een maand wegens het slechte weer. Het interessantste aspect aan dit verhaal is dat ze op het ogenblik hier in Salt Lake City werkzaam is als familiehistorisch zendinge. Denk eraan dat Zuster Boyd 83 jaar is! En u en ik denken dat we het druk hebben! Wat een geweldige geest en wat een totale toewijding! Zuster Boyd is een van de 365 familiehistorische voltzendingelingen die in Salt Lake City werkzaam zijn en een fantastische geestelijke ervaring hebben.

Nadat u het tempelwerk voor uw directe voorouders verricht hebt kunt u de voorouders identificeren die moeilijker te vinden zijn, of in het data-extractieprogramma werken, of uw eigen familieverslagen op computer zetten en ze via het voorouderarchief van de kerk [Ancestral File™] ter beschikking te stellen van familieleden en vele anderen. Het draagt er allemaal toe bij dat uw voorouders de heilige verordeningen van de tempel kunnen ontvangen. Als u dit doet, zult u de onbeschrijflijke vreugde kennen van een heiland op de berg Zion die een wachtende voorouder geholpen heeft.

Dat de Heer zijn Geest op zijn kinderen uitgestort heeft is duidelijk zichtbaar in de nieuwe technologieën, vereenvoudigde procedures en toenemende middelen die ons in staat stellen sneller vooruitgang te maken bij het verlossingswerk van de doden op voorwaarde dat wij ons best doen om deze heilige opdracht te volbrengen.

Wanneer we naar eer en geweten al het mogelijke gedaan hebben om de verslagen van onze voorouders te vinden, zal de Heer ons leiden naar ongewone plaatsen waar vergeten verslagen met voorouderlijke informatie opgeslagen liggen.

Een toegewijde familiehistorisch zending kon de informatie niet ontcijferen die op een bepaalde microfilm stond over een

vrouw. Hij knielde neer en vroeg de Heer om hulp, maar kon de microfilm niet ontcijferen. Een tweede maal knielde hij neer en smeekte de Heer om hulp – zonder succes evenwel. Bij zijn derde poging vertelde hij de Heer dat hij het gevoel had dat deze vrouw aan het wachten was op haar verordeningswerk en dat hij niet zag hoe dit mogelijk was als hij de microfilm niet kon lezen. Toen hij daarna opstond en naar de microfilm keek, waren de gegevens perfect leesbaar.

Ik geloof dat als u ijverig en met geloof op zoek gaat naar uw voorouders en er geen aardse verslagen van hun leven blijken te bestaan, u toch de informatie zult verkrijgen die u nodig hebt.

Onze arbeid voor onze voorouders maakt deel uit van het goddelijk plan van onze Hemelse Vader. Het is een uiterst belangrijke opdracht die Hij aan zijn kerk gegeven heeft, een opdracht waarin wij *zullen slagen*, omdat Hij dat zo beschikt heeft. Dit werk is een krachtige getuige van de goddelijke zending van Joseph Smith door wie het geopenbaard is.

Ouderling John A. Widtsoe heeft de volgende merkwaardige uitspraak gedaan: 'Wanneer men ooit de geschiedenis van het menselijk denken vanuit het oogpunt van de tempel zal schrijven, zou het best kunnen

dat men tot de conclusie komt dat tempels en tempelwerk vanaf het begin der mensheid bepalend geweest zijn voor het denken van de mens. Zelfs hedent ten dage wordt de aard van een volk veel minder beïnvloed door politieke geschillen als door de godsdienstige gevoelens en opvattingen van dat volk, met name dan die gevoelens en opvattingen die betrekking hebben op zijn tempels.' ('Temple Worship', blz. 52.)

De redding van de kinderen van onze Hemelse Vader vanaf Adam en Eva tot de huidige generatie is het belangrijkste werk in de geschiedenis van de mens en in de eeuwigheid. Onze vreugde – of onze teleurstelling – in de eeuwigheid kan afhankelijk zijn van onze gewilligheid om ons met dit grootse werk van de laatste dagen bezig te houden.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Naarmate we een betere kijk krijgen op de eeuwigheid, des te duidelijker wordt het dat het werk van de Heer (...) één groot en allesomvattend geheel is met opvallende overeenkomsten aan beide zijden van de sluier.' (*De Ster*, Mei 1977.)

God zegene ons dat we onze voorouders mogen liefhebben en het waardig mogen zijn om in de tempel te dienen. Dit werk is waar. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Jezus Christus, de Zoon van de levende God'

Ouderling John M. Madsen
van de Zeventig

'Allen die kennis hebben van de heerlijke verlossing van de Heer Jezus Christus, en dat begrijpen, (...) weten waarom zij goedsmoeds moeten zijn.'

Mijn dierbare broeders en zusters, ik ben bijzonder dankbaar voor heilige gebeurtenissen die zich 157 jaar geleden in de Kirtland-tempel voorgedaan hebben. En ik wil nederig mijn ouders eren die mij opgevoed hebben 'in de lering en vermaning van de Heer' (Enos 1:1).

Ik houd van de woorden die de Heer gesproken heeft tot allen die in deze laatste dagen geroepen worden om uit te gaan en het evangelie te verkondigen:

'(...) o Mijn dienstknechten (...) weest goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan, en gij moet getuigenis geven van Mij, namelijk van Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben, en dat Ik zal komen' (Leer en Verbonden 68:5-6).

Allen die kennis hebben van de heerlijke verlossing van de Heer Jezus Christus, en dat begrijpen, en allen die zijn heerlijkheid, macht en beloften kennen, weten waarom zij goedsmoeds moeten zijn. Wie Hem heeft leren kennen, vrees niet meer! Zij blikken tot Hem op 'bij iedere gedachte'. Zij 'twijfelen niet' en 'vrezten niet' (LV 6:36). Zij weten dat Hij, de Heer Jezus Christus, met hen is en hen terzijde zal staan! (LV 6:32; 29:4-7; 32:3; 84:87-88.)

'Weest (...) goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan (...).'

Na deze heilige en vertroostende belofte volgt een ernstige en even heilige opdracht, een gebod dat niet genegeerd kan worden: '(...) en gij moet getuigenis geven van Mij, namelijk van Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben, en dat Ik zal komen' (LV 68:6).

Waarom heeft de Heer deze heilige opdracht aan zijn dienstknechten gegeven? Zijn antwoord op deze vraag is:

'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (Johannes 17:3).

'Want eng is de poort, en nauw het pad, dat tot verhoging leidt en tot voortzetting der levens, en weinigen zijn er, die dit vinden, omdat gij Mij niet in de wereld ontvangt, noch Mij kent' (LV 132:22).

'(...) Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6).

Geen enkele leerstelling is belangrijker voor een goed begrip van het heilsplan dan die welke de ware identiteit en rol van Jezus Christus openbaart.

Hoe moeten alle volken der aarde tot een juist begrip gebracht worden van de ware identiteit van de Heer Jezus Christus? Let op de volgende profetiën:

- '(...) de tijd zal komen, dat de kennis van een Zaligmaker onder alle natien, geslachten, talen en volken zal worden verspreid' (Mosiah 3:20).

- 'Deze laatste geschiedboeken, [een duidelijke verwijzing naar het Boek van Mormon en andere hedendaagse schriftuur] (...) zullen alle geslachten, talen en volken doen weten, dat het Lam Gods de Zoon is van de Eeuwige Vader, en de Zaligmaker der wereld, en dat alle mensen tot Hem moeten komen, daar zij anders niet kunnen worden gered' (1 Nephi 13:40).

- 'En gerechtigheid zal Ik uit de hemel neerzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van Mijn Eniggeborene te

getuigen, van Zijn opstanding uit de doden, ja, en ook van de opstanding van alle mensen; en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen, om Mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen (...)' (Mozes 7:62).

President Benson heeft duidelijk verklaard dat het Boek van Mormon het instrument is dat God heeft bestemd om 'als een vloed over de aarde te stromen, om [zijn] uitverkorenen te vergaderen' (*De Sier*, januari 1989, blz. 3). Geen enkel voorrecht is heiliger, geen enkele opdracht is heiliger en dringender dan dat wij getuigenis afleggen dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God! En wij hebben geen beter 'instrument' dat wij bij deze heilige opdracht kunnen gebruiken dan de kroniek die God daartoe heeft bereid, namelijk het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus! Dat boek, evenals de andere standaardwerken van de kerk, openbaart de ware identiteit van de Heer Jezus Christus, zowel wat het verleden, het heden als de toekomst betreft!

Gedurende de kersttijd zingen duizenden over de hele wereld vol vreugde en ontzag de triomfantelijke en onsterfelijke woorden van Jesaja, op muziek gezet in de *Messiah* van Händel:

'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' (Jesaja 9:5).

Maar wie is dat 'Kind'? Wie is die 'Zoon'? En (...) 'Wiens zoon is Hij?' (Matteüs 22:42.) Wie is die 'Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst' waarover Jesaja spreekt? Het Boek van Mormon geeft een duidelijk antwoord op de vraag (...) wie Hij is! (zie Ezra Taft Benson, *A Witness and a Warning*, blz. 13.) Hij is Jezus Christus, in deze wereld geboren als de 'Eniggeborene Zoon van God, de Eeuwige Vader' (Jakob 4:5, 11; 2 Nephi 25:12; Alma 5:48; 9:26; 12:33-34; 13:5) en de Zoon van Maria 'naar het vlees' (1 Nephi 11:18-24; 2 Nephi 2:4, 8; 31:7; 32:6; Mosiah 3:8).

Hij is Jezus Christus, de langverwachte 'Messias', 'de Zaligmaker' en 'Verlosser der

wereld' (1 Nephi 1:19; 10:4-17; 15:13-14; 2 Nephi 2:6-10), van wie al 'de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:10; Mosiah 3:13; Helaman 8:13-23), die in de wereld gekomen is 'opdat de zaligheid tot de kinderen der mensen moge komen door geloof in Zijn naam' (Mosiah 3:9; 2 Nephi 31:2-21; Alma 32:21-43).

Hij is Jezus Christus, het 'Lam Gods (...)', 'door de wereld geoordeeld (...)', op het kruis verheven' (1 Nephi 11:32-33) en 'gekruisigd' (1 Nephi 19:9-10,13-15; 2 Nephi 6:9; 10:3-5; 25:12-13; Mosiah 3:9; 15:7-9) '(...) dat Hij voor de zonden der wereld verzoening zal doen.' (Alma 34:8; 22:14; 33:22-23; Mosiah 3:11-18).

Hij is Jezus Christus, die voordat Hij in zijn goedgunstigheid 'uit de hemel [nederdaalde]' om 'onder de kinderen der mensen' te vertoeven niemand anders was dan de 'Grote Jehova' (Moroni 10:34; LV 110:3-4; Abraham 1:16; 2:6-8), 'de God van Abraham, Isaak en Jakob' (1 Nephi 19:7-15; Mosiah 7:19-20; Helaman 8:13-23), 'de Heilige Israëls' (2 Nephi 6:9), die aan Mozes 'de wet' heeft gegeven op de berg! (3 Nephi 15:5).

Hij is Jezus Christus, 'de Vader des hemels en der aarde, de Schepper aller dingen sedert den beginne' (Mosiah 3:8; 2 Nephi 9:6; Alma 11:39; 3 Nephi 9:15; LV 38:1-3; 76:24). Zijn 'eindeloze verzoening' (2 Nephi 9:5-10; 2:6-10; Alma 34:8-16; 36:17-18) brengt de 'opstanding uit de doden' mee (2 Nephi 9:10-13,21-22; Jakob 4:11-12; Alma 11:42-45; 40:23; Helaman 14:15-19).

Hij is Jezus Christus 'de Eeuwige Rechter van de levenden en doden' (Moroni 10:34; 2 Nephi 2:9-10, 9:13-17, 41; Mosiah 3:10, 18; 3 Nephi 27:13-15; 28:31; Mormon 3:20-22).

Hij is Jezus Christus, 'de Here, de Almachtige, Die regeert, Die was en is van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid' (Mosiah 3:5).

'(...) o Mijn dienstknechten, weest (...) goedsmoeds, en vrees niet, want Ik, de Here, ben met u, en zal u terzijde staan; en gij moet getuigenis geven van Mij, namelijk van Jezus Christus, dat Ik de Zoon van de levende God ben, dat Ik was, dat Ik ben, en dat Ik zal komen.' (LV 68:5-6.)

Ik weet en getuig dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, dat Hij de Grote Jehova, de Zaligmaker, en de Redder van de wereld was en is. Ik weet dat Hij verzoening gedaan heeft voor de zonden van de wereld en dat Hij opgestaan is met een schitterend lichaam van vlees en beenderen. Ik getuig dat Hij leeft, en dat Hij weldra zal wederkeren om te heersen als 'Koning der koningen en Here der heren' (Openbaring 19:6). Dat wij werkelijk 'de aarde mogen overlopen met het Boek van Mormon' (*De Ster*, januari 1989, blz. 3), en dat allen die dat willen tot Hem mogen komen en gered mogen worden, bid ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De kerk ontleent macht en kracht aan Christus

Ouderling V. Dallas Merrell
van de Zeventig

'Ik nodig u allen uit met mij na te denken over de redenen waarom de ware aard en macht van de kerk het genie van welke man dan ook overstijgen.'

Ik wil u allen laten weten dat ik van u houd. Wanneer goed geïnformeerde niet-leden van de kerk zich uitspreken over de invloed en de macht van de kerk ben ik een geïnteresseerde toevoerder.

Ik wil u deelgenoot maken van enkele uitspraken van Harold Bloom, een Joods godgeleerde en gereputeerd professor aan de universiteiten van New York en Yale.

Professor Bloom heeft over de macht en de toekomst van onze kerk geschreven en spreekt met lof over Joseph Smith als '(...) een echt godsdienstig genie, enig in onze (...) geschiedenis'. Hij prijst '(...) de betrouwbaarheid van zijn instincten en zijn verbandwekkende kennis van wat een nieuw geloof precies nodig heeft' (Harold Bloom, *The American Religion*, blz. 82-83).

Volgens hem hebben Joseph Smith en het mormonisme de wereld een '(...) menselijk beeld van God en een goddelijk beeld van de mens' gegeven (Ibid., blz. 100). Hij schrijft verder: 'Ik twijfel er niet aan dat Joseph Smith een echte profeet was. Waar in de hele Amerikaanse geschiedenis vinden we iemand zoals hij?' (Ibid., blz. 95.) 'Niets in heel de Amerikaanse geschiedenis maakt meer indruk op mij dan die eerste generatie mormonen, Joseph Smith, Brigham Young,

Parley en Orson Pratt, en de mannen en vrouwen die hun vrienden en volgelingen waren' (Ibid., blz. 79).

Graag wil ik mijn standpunt toevoegen aan de indrukwekkende conclusies van professor Bloom. Hij heeft gezegd dat een gelovige misschien een andere kijk op het mormonisme zou hebben. Ik ben een gelovige. En ik heb tientallen jaren academisch onderzoek verricht in verband met leiderschap en macht en daarover professioneel advies gegeven aan instellingen. Ik wil u vertellen over datgene wat volgens mij *echt bepalend* is voor de macht van de kerk en ik nodig u uit om met mij na te denken over de redenen waarom de ware aard en macht van de kerk het genie van welke man dan ook overstijgen.

Ten eerste is de macht van de kerk gebaseerd op goddelijk gezag. God de Vader en zijn Zoon zijn aan Joseph Smith verschenen en hebben leiding gegeven aan de herstelling van hun kerk. Jezus Christus heeft mannen uitgekozen en aangesteld die als enigen de sleutels van het priesterschap zouden bezitten om openbaring voor Gods werk te ontvangen en dat werk leiding te geven. De macht en het gezag van het quorum van de Eerste Presidium en het quorum van de Twaalf Apostelen zijn van kracht op al het werk van Christus in heel de wereld. Hij heeft de apostelen en de zeventig de opdracht gegeven naar alle naties te gaan om de kerk op te bouwen en de zaken te regelen. De Heer roept ook 'plaatselijke dienaren' (LV 124:7) die ons tot zegen zijn en Hij heeft het gezag van zijn geordende vertegenwoordigers bevestigd: '(...) hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde' (Leer en Verbonden 1:38). Zij die gezag dragen in dit werk twijfelen er niet in het minst aan van wie dit werk echt is en wie zij dienen.

Ten tweede gaat er een enorme kracht uit van het door God vastgelegde doel van de kerk. Het doel van de kerk heeft niets te maken met wereldlijk aanzien of met politieke en economische macht. De kerk heeft tot doel alle mensen uit te nodigen tot Christus te komen en in Hem vervolmaakt te worden. Geopen-

baarde evangelische leerstellingen geven ons een beeld van God en zijn heilsplan voor ons. De kerk is een goddelijk instrument dat ons assisteert bij het kwalificeren voor het eeuwig leven, namelijk het leven met God. Dat is het heilige doel dat alle dingen in Gods koninkrijk vorm geeft.

De kracht van de kerk houdt ook verband met de fundamentele werking van de kerk. De opdracht van de kerk bestaat erin de juiste leerstellingen en beginselen van het evangelie te onderwijzen en het hele mensdom alle reddende verordeningen aan te bieden zodat het 'alles wat [de] Vader heeft' (LV 84:38) kan ontvangen. President Howard W. Hunter heeft verklaard dat de kerk '(...) een allesomvattende boodschap heeft (...) die hersteld is om te voorzien in de behoeften van het hele mensdom' (*De Ster*, januari 1992, blz. 16). De kerk is inderdaad een uitgebreid gezin aan het worden. Zij wij ieder ras, geloof, taal en geslacht, en iedere arm en behoefte, zondaar en heilige, levende en dode laten delen in de barmhartige, rechtvaardige en eerlijke voorzieningen van Gods plan voor al zijn kinderen.

De kracht van de kerk schuilt in het feit dat getrouwe heiligen der laatste dagen volgingen van Jezus Christus zijn, en niet gewoon leden van de kerk. Discipelschap dat gebaseerd is op persoonlijk geloof in de Heer Jezus Christus is fundamenteel medebepalend voor de kracht van de kerk. Wij tonen ons geloof door ons te laten dopen, op waardige wijze aan het avondmaal deel te nemen, naar de tempel te gaan, en een onkreukbaar leven te leiden. Een waar discipel toont zijn geloof door dienstbetoon te verrichten uit liefde voor de Heiland en voor de mensen op aarde.

Ook gehoorzaamheid aan het beginsel van rentmeesterschap is medebepalend voor de sterkte van de kerk. Wij erkennen dat alles wat wij bezitten aan God toebehoort. Te zamen met alle broeders en zusters die ons zijn voorgegaan

De ouderlingen Hartman Rector jr. en Todd Christofferson van de Zeventig.

brenge wij het gemeenschappelijk offer van onze tiende en gaven en van onze tijd en talenten voor de opbouw van het koninkrijk van God. Wij streven ernaar elkaar als naaste op te bouwen en een verbondsgemeenschap te vormen van mensen die Christus als middelpunt van hun leven hebben.

Ten slotte put de kerk kracht uit het feit dat zij voortdurend naar verbetering streeft. De meest fundamentele leerstellingen van de kerk zetten ons aan om ons zowel individueel als collectief te verbeteren. We geven elkaar raad. We bidden alleen en gezamenlijk. We erkennen onze zwakheden, onderzoeken de Schriften en denken na over manieren waarop wij ons leven moeten veranderen. We zijn de rechtmatige ontvangers van door de hemel geïnspireerde gaven van wetenschap, technologie, en kunst. We stellen ons af, corrigeren onszelf, en brengen alle waarheid die we kunnen ontvangen in harmonie met ons leven. Ook brengen we de leiderschap en organisatie van dit werk in overeenstemming met de leringen en het volmaakte voorbeeld van onze leider, Jezus Christus.

Professor Bloom suggereert dat sommigen een 'gezonde vrees' zouden kunnen hebben voor de macht van de mormonen in de toekomst (*Ibid.*, blz. 86.) Tot hen zeggen wij nederig: 'Dit is het werk van de Almachtige dat blijft doorgaan. Het is niet de kerk van Joseph Smith. Het is *De Kerk van Jezus Christus*. Het is de enige organisatie in heel de wereld die niet tekort zal schieten. Wij maken in deze tijd de vervulling mee van de profetie van Daniël: 'De God des hemels zal een koninkrijk oprichten, dat de gehele aarde zal vervullen en zal bestaan in eeuwigheid' (zie Daniël 2:29-45).

Professor Bloom had lof voor het geduld van de leiders van de kerk. Geduld spruit voort uit gerechtvaardigd optimisme. Ouderling Heber C. Kimball, een apostel uit de beginperiode van de kerk, heeft een indrukwekkend voorbeeld gegeven van dat optimisme. Toen hij in 1838, na een zending in Engeland, in Kirtland (Ohio) aankwam, stelde hij vast dat de helft van de leden daar de kerk verlaten had. De profeet Joseph Smith en andere belangrijke leiders van de kerk zaten reeds vijf maanden in de gevangenis. Vijf apostelen en twee van de drie getuigen waren afvallig geworden. Duizenden heiligen in Missouri waren aangevallen en uit hun brandende huizen verdreven. Over deze sombere situatie heeft ouderling Kimball het volgende geschreven: 'Ik kan echt zeggen dat de kerk er bij mijn weten nooit beter voor gestaan heeft. De leden die overgebleven zijn, zijn sterk en standvastig, vol liefde en goede werken (...). Zij hebben al hun bezittingen verloren en staan nu klaar om het evangelie te gaan verkondigen aan een geestelijk zieltoegende wereld.'

(Orson F. Whitney, *The Life of Heber C. Kimball*, blz. 246.)

Op hetzelfde ogenblik schreef Joseph Smith deze inspirerende woorden in de gevangenis van Liberty: 'Welke kracht zal de hemelen tegenhouden? De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuitten, of haar stroom opwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de heiligen der laatste dagen uit te storten' (LV 121:33).

Met indrukwekkend optimisme heeft de profeet Joseph het volgende geschreven aan de uitgever van de *Chicago Democrat*: 'Geen onheilige hand kan de vooruitgang van het werk stuiten; al woorden vervolgingen, spannen benden samen, verzamelen er zich legers en viert laster hoogtij, toch zal Gods waarheid moedig, nobel en onafhankelijk voortwaarts gaan, totdat zij in elk werelddeel is doorgedrongen, elke streek heeft bezocht, elk land heeft overspoeld en in elk oor heeft geklonken, totdat Gods oogmerken zijn bereikt en de grote Jehova zegt dat het werk is volbracht' (*History of the Church*, 4:540).

Wij zijn verheugd dat de toekomst toebehoort aan onze Meester, die deze wereld geschapen heeft, het heilsplan in werking gesteld, en deze kerk overhert. Hij heeft zelf verklaard: 'Want Ik, die Opperheer, heb Mijn hand uitgestrekt om de machten des hemels aan te wenden; gij kunt het nu niet zien, doch nog een korte tijd en gij zult het zien, en weten dat Ik ben, en dat Ik zal komen en met mijn volk zal regeren' (LV 84:119).

Geen enkele instelling heeft hetzelfde goddelijke karakter als De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De redenen daarvoor zijn: de juiste bevoegdheid, een geopenbaard doel, een goddelijke werking, toegeweide discipelen, een visioen van het rentmeesterschap, en beginselen van eeuwige vooruitgang. Nederig en dankbaar getuig ik dat deze dingen waar zijn, in de naam van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Amen. □

Gebed

Ouderling David E. Sorensen
van de Zeventig

'Het gebed zelf kan ons zowel individueel als in groepsverband veranderen en reinigen.'

Toen onze oudste kinderen nog jong waren, woonden we aan een zeer drukke straat hier in Salt Lake City. Mijn vrouw, Verla, en ik maakten ons heel wat zorgen dat die straat gevaarlijk was voor onze kinderen en benadrukten telkens weer dat ze er weg moesten blijven. Het was ook de tijd dat we onze kinderen het belang leerden van de tempel en van eeuwige gezinnen. Dus klonken hun gebeden vaak als volgt: 'Help ons, Hemelse Vader, om in de tempel te trouwen en van de straat weg te blijven.'

Op een dag kreeg mijn vrouw een telefoonje van een buurvrouw. Haar kinderen hadden net bij ons gespeeld. Eén van hen had bij ons een gebed gehoord en thuis zijn eigen versie ervan gegeven: 'Help ons, Hemelse Vader, om uit de tempel weg te blijven en op straat te trouwen.'

Ik ben er zeker van dat onze Hemelse Vader, ondanks de formulering, de juiste bedoeling van dat gebedje begrepen heeft. Ook heb ik een sterk getuigenis dat gebed iemands leven meer vorm geeft.

De Heiland heeft grote nadruk op gebed geleegd in het Boek van Mormon. Herhaaldelijk heeft Hij zelf voor en met de Nephieten gebeden. Daarna heeft Hij hen gevraagd zijn voorbeeld na te volgen:

'Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet door de duivel wordt verzocht en door hem gevaarlijk weggevoerd.

'En zoals Ik te midden van u heb gebeden, zo zult gij in Mijn kerk bidden, onder Mijn volk, dat zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt. Ziet, Ik ben het Licht; Ik heb u een voorbeeld gegeven.' (3 Nephi 18:15-16; zie ook 3 Nephi 18:24; 19:17-34; 27:21.)

Eigenlijk heeft Christus de Nephieten tenninste tien keer aangespoord om 'in [Zijn] naam tot de Vader te bidden.' (3 Nephi 18:19; zie ook 3 Nephi 13:6-9; 14:11; 17:3; 18:20-21, 23; 20:31; 21:27; 27:2-7, 9, 28.)

Christus heeft ons geleerd dat gebed absoluut noodzakelijk is bij iedere stap van het vervormingsproces, maar in het bijzonder bij het begin van dat proces. Zo heeft Hij gezegd dat een van de belangrijkste redenen voor de herstelling van het evangelie was dat het verstrooide Israël in de naam van Christus tot de Vader zou kunnen bidden:

'Ja, en dan zal de Vader het werk onder alle verstrooiden van Mijn volk aanvangen om de weg te bereiden, waarlangs zij tot Mij mogen komen, zodat zij de Vader in Mijn naam zullen kunnen aanroepen' (3 Nephi 21:27; cursivering toegevoegd).

Verder heeft Hij gezegd dat de leden van de kerk dienen te bidden voor hen die de kerk onderzoeken (zie 3 Nephi 18:23-30). Hij heeft hen die zijn woorden gehoord hadden, aangespoord om ze te overdenken en de Vader in zijn naam te bidden dat zij meer mogen begrijpen (zie 3 Nephi 17:3). En vanzelfsprekend heeft Hij ons getoond dat zelfs mensen, zoals Hijzelf, die tot vervorming gekomen zijn, voortdurend moeten bidden.

Gebed is noodzakelijk bij iedere stap die wij zetten om meer als onze Hemelse Vader te worden. Christus spoort ons aan om, als we eenmaal van zijn goedheid gesmaakt hebben, vaak te bidden: in het verborgene, in ons gezin, in de kerk, en in ons hart, en dat we daarbij concreet moeten vragen om datgene wat we nodig hebben: 'En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat

goed is, gelovende dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven' (3 Nephi 18:20).

Christus heeft ons geleerd dat bidden meer is dan een manier om beroep te doen op de mildheid van onze Hemelse Vader. Bidden is veeleer een daad van geloof en een daad van rechtschapenheid. Bidden is een manier om te tonen dat we God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, werkelijk aanbidden. De reden daarvoor is dat het gebed zelf ons zowel individueel als in groepsverband kan veranderen en reinigen. Zoals in de *Bible Dictionary* bij onze Engelstalige Schriften staat: 'Wij bidden niet om de wil van God te veranderen maar om voor onszelf en voor anderen de zegeningen te verkrijgen die God altijd al heeft willen geven, maar die we alleen kunnen verkrijgen als we Hem erom vragen' (blz. 753).

Met andere woorden, door te bidden worden onze verlangens en die van onze Hemelse Vader met elkaar in overeenstemming gebracht zodat we zowel de zegeningen ontvangen die we gevraagd hebben als de zegen van grotere eenheid met onze Hemelse Vader. Het gebed is een fundamenteel element van zowel het individuele als het gemeenschappelijke heil van mannen en vrouwen.

Dat is ook wat ouderling Hyrum M. Smith in gedachten moet hebben gehad toen hij schreef: 'Het gebed des geloofs is de geheime kracht van de kerk' (Hyrum M. Smith en Janne M. Sjodahl, *The Doctrine and Covenants Commentary*, blz. 194).

Ik heb de waarheid van dit beginsel in mijn eigen leven ervaren. Toen we in Californië woonden, werd een zoon van ons zwaar gewond in een auto-ongeluk. Hij had een ernstige schedelbreuk opgelopen en de dokters gaven ons weinig hoop dat hij het zou overleven. Na drie dagen in het ziekenhuis kreeg hij een hersenvliesontsteking en werd zijn toestand almaar erger. Onze huisarts, die tevens onze buurman was, kwam naar ons huis en zei: 'Alles wat we nu nog kunnen doen is bidden.'

En of we gebeden hebben. Wekenlang hebben buren, vrienden en zakenrelaties met ons gebeden voor onze zoon en voor onze eigen geestelijke kracht. Na ongeveer een maand stabiliseerde zich zijn algemene toestand en begon die te verbeteren zodat hij herstelde en opnieuw kon glimlachen.

Een dergelijke ervaring wens ik niemand toe, maar die vreselijke, moeilijke periode heeft ons wel geleerd wat president Monson bedoelde toen hij tot de kerk zei: '(...) Gebed is het paspoort tot geestelijke kracht' (*De Ster*, januari 1991, blz. 45). Tijdens de ziekte van onze zoon hebben wij de geestelijke kracht van het gebed duidelijk gezien en gevoeld! Nooit heeft onze wijk vuriger

gebeden dan toen en ik denk niet dat de leden zich ooit meer één gevoeld hebben dan toen. Ons gezin heeft kracht geput uit het verenigd geloof en de verenigde gebeden van onze vrienden. En hoewel we veel smart doorstaan hebben uit angst dat we onze zoon zouden verliezen, hebben we ons op dat ogenblik dichter bij onze Hemelse Vader en afhankelijker van Hem gevoeld dan op enig ander ogenblik in ons leven.

Hoewel de zegeningen die we vragen en verkrijgen door gebed onmiskenbaar fantastisch zijn, is de grootste zegening van ons gebed niet de materiële of geestelijke zegeningen die we ontvangen, maar de verandering die onze ziel ondergaat naarmate we van onze Hemelse Vader afhankelijk leren zijn voor kracht.

Laat mij deze gedachte illustreren met de volgende ervaring van een moeder: 'Het gebeurt wel eens dat één van de kinderen tijdens de maaltijd met zijn mond vol zwaaiend en brommend mijn aandacht trekt en iets van mij gedaan wil krijgen. Ik weet maar al te goed dat hij wil dat ik hem een glas melk inschenk, maar ik wacht tot hij het mij vraagt alvorens ik het doe. Het gaat er niet om dat ik niet begrijp wat hij wil, maar dat hij op de juiste wijze leert communiceren.'

Zoals ouders hun kinderen beleefdheid en communicatie leren, geloof ik dat onze Hemelse Vader ons wil leren bidden omdat het gebed zelf van ons betere mensen maakt. Wij geloven dat onze Hemelse Vader alwetend en almachtig is. Hij is onze Schepper en weet welke zorgen, bekommernissen, vreugden en strijd ons bezig houden zonder dat we Hem dat hoeven te vertellen. De bedoeling van zijn gebod om te bidden kan dus niet zijn dat we Hem iets nieuws zouden vertellen. Neen, Hij vraagt ons te bidden omdat het proces waarbij wij doeltreffend met Hem leren communiceren ons zal veranderen en vormen zoals een kind verandert wanneer het leert communiceren.

President Gordon B. Hinckley heeft het als volgt gezegd:

'De geknielde houding verhoudt zich niet tot de gedragingen die Paulus opdoemde: vermetel, (...) roekeloos, opgeblazen.

'Het aanroepen van God draagt bij tot het overwinnen van de neiging tot godslastering en "meer liefde voor genot dan voor God" te hebben.

'De tendens om ondankbaar en onheilig te zijn wordt tenietgedaan door de dank die de gezinsleden uitspreken jegens de Heer voor hun leven, voor de vrede en voor alles wat zij hebben' (*De Ster*, september 1991, blz. 4).

Behalve de evangelieverordeningen is er geen ander ogenblik in ons leven waarop

Een kantoorgebouw in de buurt weerspiegelt de torenspitsen van de Assembly Hall op Temple Square. Het zeemeeuwmomument, op de voorgrond, herinnert aan de zwermen vogels die de oogst van de pioniers redden van een sprinkhanenplag.

wij ons geestelijk beter kunnen herbronnen en leren begrijpen waar wij staan ten opzichte van onze Hemelse Vader dan wanneer wij bidden. Als we ons voor God vernederen en ons bewust worden van zijn genade en grote liefde voor ons, zullen wij een heiliger en eerbiediger volk worden en ontvankelijker zijn voor de zegeningen die Hij ons graag wil geven. Waarlijk, het gelovig gebed is de geheime kracht van de kerk.

Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de Christus is en Joseph Smith de profeet van de herstelling. Ezra Taft Benson is heden ten dage de profeet, ziener en openbaarder op

aarde. De gouden platen van het Boek van Mormon bestaan echt, zoals ook de verschijningen echt waren van Moroni, Johannes de Doper, Petrus, Jakobus en Johannes, en van veel andere engelen die Joseph Smith in antwoord op zijn gebeden onderwezen hebben. Het priesterschap is waarlijk voor eeuwig hersteld. Aan dit priesterschap ontlenen de goddelijke verordeningen die door de kerk heden ten dage bediend worden zoals de doop en de verzegeling hun bindende kracht. Het Eerste Presidium en de twaalf apostelen zijn profeten, zieners en openbaarders. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De macht van juiste beginselen

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Juiste beginselen zijn gemakkelijk gevonden, maar pas wanneer zij deel gaan uitmaken van iemands levenspatroon worden zij gemakkelijk om na te leven.'

Bijna iedere week heb ik een ervaring van een paar uur die op mij telkens een diepe indruk nalaat en mij dankbaar en hoopvol voor de toekomst stemt. De procedure die het Eerste Presidium heeft vastgelegd om door inspiratie voltijszendingen te roepen houdt in dat enkele leden van de Twaalf wekelijks vijfhonderd tot achthonderd aanbevelingen afkomstig uit de hele wereld doornemen. Elke roeping geschiedt onder de inspiratie van de Geest door de apostelen van de Heer. De levensgeschiedenis van iedere kandidaat wordt beschreven in termen van opoffering, toewijding, getuigenis en geloof.

Sommigen die het geestelijk fundament van onze kerk niet begrijpen, staan verbijsterd over ons zendingsprogramma. Zij kunnen niet geloven dat jonge vrouwen bereid gevonden worden om anderhalf jaar lang – en jongemannen twee jaar – godsdienstige beginselen te gaan onderrichten en dat volgens een werkschema dat hoge eisen stelt aan iemands zelfdiscipline. Afspraakjes en andere persoonlijke belangen worden voor die periode opgegeven. Evenmin kunnen zij begrijpen dat die jongelui gaan werken zodat ze, soms met de

hulp van familie en vrienden, hun zending kunnen bekostigen, terwijl ze geen inspraak hebben over waar en met wie zij zullen dienen.

Daarnaast zijn er echtparen, die hun comfortabele woning, en hun kleinkinderen en andere ontspanning vaak meermaals verlaten om in verafgelegen delen van de wereld onder de eenvoudigste omstandigheden te leven. Sommigen leren daartoe een vreemde taal, en de meesten krijgen te maken met heel verschillende culturen en uitdagingen waarvan ze niet zeker zijn dat ze die zullen aankunnen. Maar deze jongeren en echtparen keren na deze dienst die ze met inzet van grote persoonlijke offers gebracht hebben met vreugde naar huis terug. Zij zijn de Heer dankbaar voor het voorrecht dat ze gekregen hebben. Iets soortgelijks bestaat er in de hele wereld niet.

Welke geheime kracht beweegt meer dan 48.000 zendingelingen ertoe om uit vrije wil anderen te gaan dienen? Het antwoord is: *de kracht van juiste beginselen*. Laat me dat uitleggen.

De mens heeft altijd al zijn voordeel gedaan met het naleven van de juiste beginselen. De onverschrokken Polynesiërs staken in gevaarlijke bootjes een immense oceaan over naar bestemmingen duizenden kilometers weg. Dergelijke prestaties kwamen niet toevallig tot stand, maar waren het gevolg van de strikte naleving van navigatiebeginselen op basis van de stand van de hemellichamen. Zij hadden zich zorgvuldig voorbereid en zwochten niet voor verleidingen om van de vastgestelde koers af te wijken of om zich onderweg te laten ophouden. Op dezelfde manier kunnen u en ik ervan overtuigd zijn dat wij onze waardige levensdoelen kunnen bereiken als we de juiste beginselen die gebaseerd zijn op geopenbaarde waarheid verstaan en consequent toepassen.

Beginselen zijn ankers van veiligheid, net zoals de stalen ankers die alpinisten gebruiken om rotsen te beklimmen die anders onbeklimbaar zijn. Dergelijke ankers geven

u vertrouwen in nieuwe en onbekende omstandigheden. Zij zullen u beschermen in de tegenspoed van het leven.

Alle ellende die mensen zich heden ten dage op de hals halen doordat zij de geboden van de Heer overtreden zou vermeden kunnen worden als zij zorgvuldig en consequent volgens geopenbaarde waarheid zouden leven. De productieve kracht die uitgaat van juiste beginselen kan van uw leven een vreugdevolle en voldoening schenkende ervaring maken.

Als we de eerste levensjaren van zendingelingen bestuderen kunnen we beter begrijpen wat hen motiveert om offers te brengen om anderen te kunnen dienen. In Spreuken staat het volgende beginsel: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6).

Wanneer u, moeders, voortdurend thuis bent, vooral die uren dat uw kinderen er zijn, kunt u de persoonlijke noden van ieder kind ontdekken en manieren vinden om daar op bevredigende wijze op in te spelen. Door de intuïtie die u van God ontvangen hebt kunt u inspelen op de specifieke talenten en unieke capaciteiten van het kind zodat u die kunt versterken. Luister naar de volgende voorbeelden van toegewijde, liefdevolle en gevoelige ouders, en met name moeders, die het leven van hun kinderen tot zegen geweest zijn.

Een moeder hoorde haar vierjarig zoonje tegen zijn zesjarig broertje zeggen: 'Ik geloof niet in Jezus.' Waarop het broertje antwoordde: 'Nu heb je mij echt gekwetst.' De moeder voelde aan dat er een behoeft bestond en hielp het jongetje een beter begrip van de Heiland te krijgen. Zij plaatste een afbeelding van de Heiland in zijn kamer en leerde haar kinderen de Meester beter kennen. Enige tijd later zei de jongste zoon tot zijn moeder: 'Mammie, na Jezus ben jij mijn beste vriend.'

Een andere liefhebbende moeder heeft haar kinderen voortdurend uit de Schriften voorgelezen om hen in de waarheid te onderwijzen. Zij was overzee in een land waar het onderwijs niet voldeed en had zich veel tijd en moeite getroost om haar kinderen te onderwijzen – met verrassende resultaten. Toen de vader hun vijfjarig dochtertje op een keer ging helpen met haar avondgebed zat zij reeds op haar kniejes en besprak de gevoelens van haar hart met haar Hemelse Vader. Zij voelde dat haar papa er was en keek op. Hij zei: 'Weet jij hoe blij je Hemelse Vader is als jij met Hem praat?' Waarop zij antwoordde: 'O, papa, ik zal altijd met mijn Hemelse Vader praten.' Zie daar het reine hart van een vijfjarig kind dat zorgvuldig geestelijk onderricht is.

Een andere moeder las reeds evangelieverhalen voor toen haar kinderen nog erg jong en in hun vormende leeftijd waren. Op een keer, toen zij voorlas over de kruisdood van de Heiland begon haar zoonnetje van tweeënhalf te snikken. Ze begreep dat hij een geestelijk gevoelig kind was. Met de jaren is dat kind een rechtschapen en gedisciplineerde jongeman geworden die van de Heer houdt en zijn geboden onderhoudt. Vooral vloeken, en zo algemeen verspreide praktijk heden ten dage, vindt hij bijzonder aanstootgevend. Omdat hij dat en ander kwaad mijdt, noemt men hem 'de kerks'. Hoewel hij het op het ogenblik moeilijk heeft, zal hij, als hij volhoudt in zijn rechtschapen levenswandel, ooit een invloedrijke echtgenoot, vader, en leider worden.

Toen de tweejarige Clayton in het gezin hoorde praten over hun grootmoeder die in Swaziland (Afrika) op zending was, werd zijn hartje geraakt. Vaak zou hij zijn armpjes vouwen, het hoofdje buigen en zeggen: 'Oma op zending, Jezus. Amen.' Toen de grootmoeder terugkeerde herkende hij haar niet tot zij zei: 'Ik ben jouw oma die op zending was.' Hij begon onmiddellijk te glimlachen en kwam met open armpjes naar haar toegelopen. Nu wil ieder kleinkind op zending gaan.

Welke blijvende vruchten zullen voortspuiten uit de zaadjes waarheid die u nu zorgvuldig plant en verzorgt in het vruchtbare verstand en het ontvankelijke hart van een kind dat u vertrouwt?

Onlangs las ik de geschiedenis van vele zendelingen erop na en kwam tot de conclusie dat er een sterk verband bestaat tussen goede zendelingen en moeders die kiezen om thuis te blijven en daarbij vaak een groot financieel en persoonlijk offer brengen. Ik lees u enkele passages voor uit de brieven van bisschoppen en ringpresidenten die verband houden met de aanbeveling van toekomstige zendelingen. Het is maar een fractie van de duizenden voorbeelden die voorhanden zijn. Het is een eerbetuiging aan moeders die voor het welzijn van hun kinderen thuisgebleven zijn. De namen heb ik wel veranderd.

'Kevin is een van de voortreffelijkste jongemannen die ik ken. Hij is een geboren leider, begaafd, intelligent, heeft vele talenten en is gemakkelijk in de omgang. Hij heeft het Boek van Mormon zesmaal gelezen en een sterk getuigenis ontwikkeld door studie, dienstbetoon, beproevingen en opoffering. Op het ogenblik heeft hij een studieboek om medicijnen te studeren.'

'Loraine is een van de bijzonderste jonge vrouwen in de kerk. Iedere zendingspresident zal over haar verrukt zijn.'

'Roy is het soort jongeman dat ik mij als schoonzoon wens.'

'Brad is een van de voortreffelijkste jongemannen die ik ooit gekend heb. Hij is eerlijk en trouw, schrand, goed georganiseerd en een harde werker. Uitdagingen neemt hij aan met de Heer aan zijn zij.'

'Carol heeft altijd de gedragsnormen nageleefd. Zij is *cheerleader* geweest voor de sportwedstrijden van haar school en is een van de meest geliefde en bewonderde meisjes van haar leeftijd. Zij heeft een sterk karakter en straalt liefde voor de Heer uit.'

'Pierre komt uit een sterk gezin. Hij geeft niet toe aan de druk van leeftijdsgenoten, is een geboren leider, bidt regelmatig, bestudeert de Schriften, heeft een sterke band met zijn gezin en volgt de beginselen van het evangelie nauwgezet na. De moeilijke dingen doet hij eerst.'

'Misschien is Mark de best voorbereide jongeman die ik ooit aanbeveel heb. Door zijn getuigenis en liefde heeft hij er heel wat bij de arm genomen en hun leven terug in evenwicht gebracht. Hij is een van elf kinderen en heeft laten weten dat hij zal bidden en vasten gedurende de week dat zijn zendingsoeproe overwogen wordt.'

'Marie heeft een sterk karakter; zij is gemotiveerd, intelligent, toegewijd, en weet wat ze wil. Het gezin waaruit zij komt heeft haar de waarden en idealen van het evangelie met succes bijgebracht. Haar hele leven is zij een voorbeeld geweest van dienstbetoon en rechtschapenheid.'

'De evangeliebasis die Dale heeft is het gevolg van zijn eigen studie en van de invloed van zijn gezin. Hij is de oudste van vijf en heeft altijd de juiste keuzen gedaan. Zijn rijbewijs heeft hij vrijwillig ingeleverd toen bleek dat de verzekeringpremies verhoogd zouden worden.'

'Rodney is een indrukwekkende jongeman. In de korte tijd die hij in het leger diende heeft hij erin geslaagd om zijn hele peloton te laten meebidden voor de proeven waaraan zij onderworpen werden. Verscheidenen gingen met hem mee naar de kerken.'

'Sonja is bijna te goed om waar te zijn!'

'Mac heeft een studiebeurs atletiek en is dicht bij zijn doel om zijn land in de herfst te vertegenwoordigen op de Olympische Spelen. Maar hij heeft besloten dat het nu de juiste tijd is om op zending te gaan.'

'Marco is een reine geest. Hij valt niet op maar is wel onwankelbaar. Onlangs is hij kroonverkenner geworden, niet omdat hij dat had uitgesteld, maar wel omdat hij sinds zijn dertiende heeft gewerkt om mede te voorzien in het onderhoud van hun gezin met acht kinderen.'

'Layne is een zachtvaardige reus, altijd geneigd om het goede voorbeeld te geven. Hij is een knap student, maar heeft hogere stu-

dies uitgesteld om geld te verdienen voor zijn zending. Ook heeft hij zijn lievelingspaarden verkocht om te helpen met de gezinsfinanciën.'

'Lee is een verantwoordelijk iemand, volledig betrouwbaar. Ter illustratie van zijn geloof: zijn moeder zweeft op het ogenblik tussen leven en dood, maar hij wil dienen: "Ik weet dat de Heer en mijn ouders dat van mij verlangen."'

Duizenden andere jongeren als deze zijn er, en nog meer zullen blijven komen.

Hoe dankbaar moet u, moeders van deze jongeren, wel zijn wanneer u merkt dat uw offers vruchten afwerpen. U heeft een visioen van de kracht die uitgaat van getrouw en geduldig onderricht in de waarheid, omdat u verder kijkt dan boterhammen met pindaakaas, vuile kleren, vele uren saai routinewerk, huiswerkproblemen en uren naast een ziekbek.

President Benson heeft gezegd dat de plaats van een moeder bij de kinderen thuis is. Hij heeft ook gezegd: 'We zijn ons er van bewust (...) dat sommigen van onze zusters weduwe of gescheiden zijn en dat anderen zich in uitzonderlijke omstandigheden bevinden die hen noodzakelijk om voor een bepaalde periode te werken. Maar deze gevallen vormen een uitzondering, zij zijn geen algemene regel.' (Ezra Taft Benson, *To the Mothers in Zion*, 1987, blz. 5-6.) Zij die zich in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden bevinden hebben recht op bijkomende inspiratie en steun van de Heer. Zij die hun huis voor minder belangrijke redenen verlaten, hebben dat recht niet.

Ouders, wanneer uw kinderen bewust gekozen hebben om geboden niet te gehoorzamen, bega dan niet de fout dat u gevolgen van dergelijke keuzen zou verzachten of wegnemen. Op die manier versterkt u alleen maar onjuiste beginselen, opent u de deur voor ernstiger zonde en vermindert u de kansen op bekering.

Sommigen hebben kinderen die niet gehoorzamen en totaal andere paden willen bewandelen. Ook onze Hemelse Vader heeft herhaaldelijk dezelfde ervaring gehad. Hoewel sommigen van zijn kinderen zijn gave van keuzevrijheid gebruikt hebben om tegen zijn raad in te gaan, blijft Hij hen liefhebben. Ik ben ervan overtuigd dat Hij zich nooit schuldig gevoeld heeft voor verkeerde keuzen die zij gedaan hebben.

Heeft u het als moeder of vader moeilijk om uw goddelijke rol goed te vervullen wegens de druk van de wereld? Wordt uw leven onbewust verteerd door een verlangen naar meer materiële goederen zodat uw eeuwige relaties en de karaktervorming van uw kind erdoor bedreigd worden? U zult bereid moeten zijn om eigen plezier en eigenbelang op te offeren voor gezinsge-

richte activiteiten. U zult bereid moeten zijn om de verantwoordelijkheid voor de evenwichtige opvoeding van uw kind niet over te dragen aan de kerk, de school, of de samenleving. Het vraagt tijd, veel inspanning en grote persoonlijke offers om 'de knaap volgens de eis van zijn weg [te] oefenen'. Maar waar zult u een grotere beloning krijgen voor een taak die u goed verricht hebt?

Misschien bent u niet zo gezegend dat u opgevoed wordt in een begriprijd gezin, maar wanneer u juiste beginselen toepast, zal dat uw leven vorm geven, sterker maken en zin geven.

De geïnspireerde uitspraak van Joseph Smith is nog steeds van kracht: 'Ik leer hun de juiste beginselen en zij besturen zichzelf.' (Geciteerd door John Taylor, *Millennial Star*, 15 nov. 1851, blz. 339.) De Heer gebruikt hetzelfde patroon met ons. U zult juiste beginselen terugvinden in de leringen van de Heiland, van zijn profeten, en in de Schriften – en met name in het Boek van Mormon. Juiste beginselen worden gemakkelijk gevonden, maar pas wanneer ze deel gaan uitmaken van iemands levenspatroon worden ze gemakkelijk om na te leven. Maar dan zal het wel noodzakelijk zijn dat u afrekent met valse ideeën. Juiste beginselen kunnen verscheurende gevechten veroorzaken in de binnenkamers van uw hart; zij kunnen van u vragen dat u besluit weerstand te bieden aan verzoeken, aan de druk van uw omgeving en aan de valse aantrekkelijkheid van 'de gemakkelijke weg'. Maar wanneer u resoluut kiest om juiste beginselen na te leven, zult u de nodige karaktersterkte ontwikkeld hebben voor tijden van grote nood. Uw consequente beginselvastheid zal u helpen te weerstaan aan de bekoorlijke, maar valse levenswijzen die u omringen. Als u zich trouw aan juiste beginselen houdt, zal dat u de kritiek en de spot van andere mensen opleveren, maar de resultaten zullen in de eeuwigheid zo waardevol zijn dat elk offer dat u ervoor brengt gewettigd zijn.

Welnu, het belangrijkste beginsel dat ik u kan meegeven is dit: veranker uw leven in Jezus Christus, uw Verlosser. Zorg ervoor dat uw Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon de belangrijkste prioriteiten in uw leven worden – belangrijker dan het leven zelf, belangrijker dan een geliefde metgezel, kinderen, of wie dan ook op aarde. Zorg ervoor dat Hun wil uw grootste verlangen wordt. Dan zult u alles ontvangen wat u voor uw eeuwig geluk nodig hebt.

Ik getuig plichtig dat uw Hemelse Vader en zijn geliefde Zoon leven, dat zij u kennen, van u houden, en u willen helpen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vaders onmisbare invloed

Ouderling James E. Faust

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De zegeningen van het priesterschap, dat door vaders en echtgenoten geëerd en door vrouwen en kinderen gerespecteerd wordt, kunnen werkelijk de geestelijke ziekte die onze samenleving plaagt genezen.'

In deze paastijd wil ik u allen die deze bijeenkomsten bijwonen mijn hartelijke groeten overbrengen en mijn gebeden voor uw geluk en uw welzijn. Op deze dag denken wij dat de herren Heer ons de opdracht gegeven heeft om het koninkrijk van God op aarde op te bouwen. Met die opdracht in gedachten hoop ik enkele ideeën aan te reiken ter versterking van de belangrijkste van alle instellingen – het gezin.

Onze samenleving wordt de laatste tijd geplaagd door een slopende ziekte waaraan weinig gezinnen ontsnappen, met name de plaag van het uiteenvallen van het gezin. Deze ziekte vereist onmiddellijke behandeling. Ik wil met mijn woorden niemand kwetsen of beledigen. En ik bevestig dat ik sterk geloof dat de vrouw Gods grootste schepping is en dat er in heel de wereld geen beter goed bestaat dan het moederschap. De invloed die een moeder op het leven van haar kinderen heeft is onmeetbaar. Vooral alleenstaande ouders, over het algemeen moeders, leveren een bijzonder heldhaftige prestatie.

Ik voeg er onmiddellijk aan toe dat er veel vaders en echtgenoten zijn die hun vrouwen en kinderen mishandelen en tegen

wie vrouwen en kinderen beschermd moeten worden. Maar hedendaags sociologisch onderzoek draagt sterke bewijzen aan dat de invloed van een zorgzame vader in het leven van ieder kind, jongen of meisje, essentieel is. In de afgelopen twintig jaar waarin gezinnen het zo moeilijk gekregen hebben om in tact te blijven, hebben sociologische onderzoeken het alarmerend feit aangetoond dat veel misdaden en gedragsstoornissen in de Verenigde Staten voortspuiten uit gezinnen waar de vader de kinderen aan hun lot heeft overgelaten. In vele samenlevingen over de hele wereld kunnen kinderarmoede, misdaad, drugmisbruik, en gezinsverval teruggevoerd worden tot situaties waar de vaderlijke zorg ontbreekt. Het is nu sociologisch duidelijk aangetoond dat vaders geen facultatief element zijn in de samenstelling van een gezin. We dienen de plaats van de vader als belangrijkste voorziener van lichamelijke behoeften en geestelijke steun in ere te houden. Ik zeg dit zonder enige aarzeling omdat de Heer zelf deze verplichting aan mannen gegeven heeft: 'Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud totdat dezen sterven' (Leer en Verbonden 83:2). En daarnaast: 'Alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud, totdat zij meerderjarig zijn' (LV 83:4). Bovendien moet hun geestelijk welzijn 'te wegegebracht [worden] door het geloof en het verbond hunner vaders' (LV 84:99). Wat kleine kinderen betreft heeft de Heer beloofd dat 'grote dingen van hun vaders mogen worden verlangd' (LV 29:48).

De discussie welke ouder de belangrijkste is, is zinloos. Niemand twijfelt eraan dat de invloed van de moeder voor baby's en kinderen in hun eerste levensjaren van het grootste belang is. De invloed van de vader neemt toe naarmate het kind ouder wordt. Maar in de diverse ontwikkelingsfasen van een kind is iedere ouder nodig. Zowel vaders als moeders kunnen wezenlijk erg verschillende dingen voor hun kinderen doen. Zowel moeders als vaders zijn in staat om kinderen op te voeden; alleen, hun benaderingswijzen zijn verschillend.

Moeders lijken de belangrijkste rol te spelen om kinderen te leren functioneren in een gezinssituatie, zowel in hun huidige als in hun toekomstig gezin. Vaders lijken het best uitgerust om kinderen te leren functioneren in situaties buiten het gezin. Een deskundige heeft gezegd: 'Onderzoek heeft aangetoond dat vaders een belangrijke rol hebben bij de vorming van het zelfrespect van het kind. Ook zijn ze belangrijk, op manieren die we eigenlijk niet begrijpen, voor de ontwikkeling van innerlijke controlemechanismen bij kinderen'. Hij heeft daaraan toegevoegd: 'Onderzoek wijst uit dat vaders een kritische rol spelen bij de ontwikkeling van het geslachtsbewustzijn van kinderen. Het is opvallend dat de betrokkenheid van vaders bij de opvoeding zowel bij jongens als bij meisjes resulteert in een sterkere seksuele identiteit en karaktervorming. Het is bewezen dat dochters vrouwelijker en zonen mannelijker zijn wanneer de vader actief aan het gezinsleven deelneemt.' (Karl Zinsmeister, 'Do children need fathers?', *Crisis*, okt. 1992.)

In elke huwelijksituatie dienen ouders onderlinge verschillen terzijde te schuiven en elkaars rechtvaardige invloed in het leven van de kinderen aan te moedigen.

Is het niet mogelijk al de rechten en zegeningen van God aan de vrouw te geven inclusief het wettelijk gezag zonder afbreuk te doen aan de waardigheid van die andere grote schepping van God, de man? Eliza R. Snow heeft daarover in 1872 verklaard: 'De positie van de vrouw staat actueel ter discussie. Zowel op sociaal als op politiek vlak vraagt deze kwestie om de aandacht van de wereld. Sommigen weigeren toe te geven dat vrouwen op meer rechten aanspraak hebben dan de (...) grillen, bevestigingen, of rechten (...) die mannen hen willen toestaan. Bij gebrek aan goede argumenten zullen deze mannen spot en kleinering gebruiken, een beproefde methode van tegenstanders die niet in staat blijken te zijn om de waarheid van juiste beginselen aan te vechten. Anderen (...) geven niet alleen toe dat de positie van de vrouw verbeterd moet worden, maar zijn zo radicaal in hun opvattingen dat ze de vrouw tegenover de man gaan stellen en haar een aparte, tegengestelde plaats toebedelen om (...) te tonen hoe totaal onafhankelijk zij dient te zijn.' En ze vervolgt: 'Zij zouden haar mannelijke karaktereigenschappen laten overnemen, die verwerpelijk zijn en die eerder vermeden of verbeterd moeten worden dan wel overgenomen. Dit zijn de twee extreme opvattingen; de "gouden middenweg" ligt daartussen.' (*The Woman's Exponent*, 15 juli 1872, blz. 29.)

Vele mensen begrijpen niet dat wij geloven dat God in zijn wijsheid een leidinggevende bevoegdheid heeft ingesteld voor de

belangrijkste organisaties in de wereld. Deze leidinggevende bevoegdheid wordt het priesterschap genoemd. Het priesterschap dient om al Gods kinderen toe zegen te zijn. Het priesterschap heeft geen geslacht, daar het zegeningen van God voor alle mensen inhoudt door de tussenkomst van dienstknechten die de Heer heeft aangewezen. Alle leden van de kerk kunnen door dit priesterschapsgedrag gezegd worden door de bediening van huisonderwijzers, quorumpresidenten, bisschoppen, vaders, en van alle andere rechtschappen broeders die de opdracht hebben leiding te geven aan de zaken van het koninkrijk van God. Via de rechtschappen macht en invloed van het priesterschap worden jongens op jeugdige leeftijd en later in hun leven geleerd kuisheid te betrachten, eerlijk en ijverig te zijn en

vrouwen te leren respecteren en verdedigen. Het priesterschap is een betuigelende kracht. Meisjes wordt geleerd dat zij door de invloed en de zegende macht van het priesterschap veel verlangens kunnen realiseren.

Het priesterschap dragen houdt in het voorbeeld van Christus navelgen, en met name zijn voorbeeld van het vaderschap. Het betekent voortdurend zorg dragen voor zijn eigen vlees en bloed. De man die het priesterschap draagt eert het door zijn vrouw en de moeder van zijn kinderen absoluut trouw te zijn en voor eeuwig te koesteren. Hij moet zijn leven lang bezorgd zijn voor zijn eigen kinderen, en voor hun kinderen. Davids pleidooi aan zijn rebelerende zoon is een van de aangrijpendste in de hele Schriftuur: 'Mijn zoon Absalom, mijn zoon,

Ouderling Tai Kwok Yuen van de Zeventig.

mijn zoon Absalom! Och, dat ik in uw plaats gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!' (2 Sam. 18:33.)

Ik moedig de mannen en vaders van de kerk aan het soort mannen te zijn die een vrouw niet wil missen. De zusters van de kerk moedig ik aan geduldig, begrijpend en liefdevol tegen hun echtgenoten te zijn. Zij die huwen moeten volledig bereid zijn van hun huwelijk de hoogste prioriteit in hun leven te maken.

Wanneer een van de partners tegen de ander zegt: 'Ik heb je niet nodig', is dat een uitspraak die een gelukkig huwelijk totaal vernietigt. Dat is zeker zo omdat de Heiland ons de raad gegeven heeft één vlees te worden: 'Daarom zal een man zijn vader en moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en die twee zullen tot één vlees zijn. Zo zijn zij niet meer twee, maar één vlees' (Matteüs 19:5-6). Het is veel moeilijker om één van hart en geest te zijn dan om één vlees te zijn. Deze eenheid van hart en geest komt duidelijk tot uiting in een oprecht 'Ik waardeer jou' of 'Ik ben trots op jou'. Dergelijke gezinsharmonie is het gevolg van leren vergeven en vergeten, de essentiële elementen van een zich verder ontwikkelende huwelijksrelatie. Iemand heeft ooit gezegd dat we voor het huwelijk onze ogen goed open moeten houden, maar ze na het huwelijk vaak moeten sluiten. (Magdeleine de Scudéry, geciteerd in *The International Dictionary of Thoughts*, Chicago: J. G. Ferguson Publishing Co., 1969, blz. 472.) Ware naastenliefde begint in het huwelijk omdat men aan die relatie dagelijks opnieuw moet werken.

Ik vraag mij af of het mogelijk is dat één huwelijkspartner de ander volledig kan negeren en toch gelukkig kan zijn. De partner die in het bijzijn van de kinderen de goddelijke rol van de andere aantast, vernedert daardoor de ontluikende vrouwelijkheid van zijn dochters en de groeiende mannelijkheid van zijn zonen. Ik veronderstel dat echtgenoten altijd wel eerlijk van mening kunnen verschillen; alleen moeten ze die wel met elkaar oplossen.

Het onderwerp is zo belangrijk dat ik mij veroorloof even te spreken over het schenden van verbonden. We moeten erkennen dat sommige huwelijken gewoon mislukken. Tot hen die zich in die situatie bevinden wil ik zeggen dat ik begrip voor hen heb: elke echtscheiding veroorzaakt immers zielsmart. Ik hoop dat mijn woorden hen niet zullen verontrouwen. Ik ben van mening dat iedere belofte die een man en een vrouw ter gelegenheid van een huwelijksceremonie uitspreken het karakter van een verbond krijgt. De gezinsrelatie vader-moeder-kind is de oudste en duurzamste instelling in de wereld. Zij heeft allerlei culturele en geografische verschillen overleefd. De reden daar-

van is dat het huwelijk tussen man en vrouw een natuurlijke zaak is en door God ingesteld. Het is een morele verplichting. Daarom zijn huwelijken die in onze tempels gesloten worden en bedoeld zijn om eeuwig te blijven duren de heiligste verbonden die we kunnen sluiten. Op die manier doet men een beroep op de verzegelmacht die God via Elia gegeven heeft en betreft men God bij de beloften die gedaan worden.

Wanneer kan men spreken van 'gegronde redenen' om een huwelijksverbond te breken? Ik heb een leven lang met allerhande menselijke problemen te maken gehad en heb veel nagedacht over wat men als 'gegronde reden' kan aanvoeren om verbonden te breken. Ik moet toegeven dat ik de wijsheid noch het gezag bezit om een definitieve uitspraak te doen aangaande wat als 'gegronde reden' kan gelden. Alleen de huwelijkspartijen kunnen dat bepalen. Zij zijn namelijk ook verantwoordelijk voor alle gevolgen die zich onvermijdelijk voordoen als deze verbonden niet geëerd worden. Volgens mij is een 'gegronde reden' wanneer de voortzetting van een duidelijk onherstelbare relatie iemands menselijke waardigheid zou schenden.

Terzelfder tijd heb ik sterke gevoelens over wat geen aanleiding mag zijn voor het breken van heilige huwelijksverbonden. In aanmerking komen eenvoudig niet: 'psychisch leed', 'verschillen in persoonlijkheid', 'uit elkaar gegroeid zijn' of 'niet meer verliefd zijn op elkaar'. Zeer wanneer er kinderen zijn. De blijvende goddelijke raad van Paulus daaromtrent is: 'Mannen, heb uw vrouw lief, evenals Christus zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft' (Efeziërs 5:25).

'(...)' zodat zij de jonge vrouwen opwekken man en kinderen lief te hebben' (Titus 2:4).

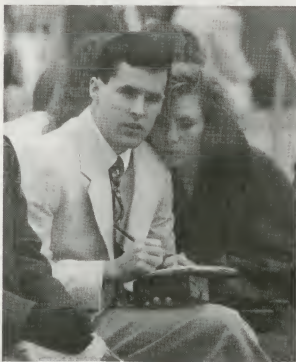
Volgens mij beschikken de leden van de kerk over de doeltreffendste behandeling voor het uiteenvallen van het gezinsleven, en dat is dat mannen, vrouwen, en kinderen de goddelijke opdrachten respecteren die zowel de vader als de moeder thuis te vervullen heeft. Dergelijk rechtschapen gedrag bevordert wederzijds respect en waardering onder de leden van de kerk. Zo doende kunnen de machtige verzegelende sleutels, waarover Maleachi gesproken heeft en die door Elia hersteld werden, aangewend worden 'om het hart van de vaders tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaders, opdat de ganse aarde niet met een ban worde geslagen' (LV 110:15; Maleachi 4:6).

Met betrekking tot de sleutels van Elia heeft president Joseph Fielding Smith gezegd: 'Deze verzegelbevoegdheid die Elia ontvangen heeft, is de macht die voor tijd en eeuwigheid echtgenoten aan elkaar en kin-

deren aan hun ouders verbindt. Het is de bindende macht van iedere evangelieverordening. (...) De zending van Elia bestond erin naar de aarde te komen en deze verzegelbevoegdheid te herstellen zodat het koninkrijk Gods gespaard zou blijven van de vloek van wanorde en verwarring.' (*Elijah the Prophet and His Mission*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957, blz. 5.) Wanorde en verwarring zijn schering en inslag in onze samenleving, maar we mogen niet toelaten dat zij onze gezinnen verwoesten.

Misschien zien we de macht die Elia overgedragen heeft als iets dat uitsluitend verband houdt met formele verordeningen die in heilige plaatsen voltrokken worden. Echter alleen als we deze verordeningen gestalte geven in ons dagelijks leven krijgen ze een dynamisch karakter en brengen ze goede dingen voort. Maleachi heeft gezegd dat de macht van Elia de *harten* van de vaders en de kinderen tot elkaar zou wenden. Het hart is de zetel van de gevoelswereld en een kanaal van openbaring (zie Maleachi 4:4-6). Deze verzegelmacht krijgt gestalte in gezinsrelaties, in deugden en houdingen die in een koesterende omgeving ontwikkeld worden, en in dienstbetoon. Dat zijn de banden die gezinnen samenbinden en waarvan de ontwikkeling gestimuleerd wordt door het priesterschap. Op haast onmerkbaar maar reële wijze '[zal] de leer van het priesterschap als de dauw des hemels in uw ziel [en uw gezin] nederdalen' (LV 121:45).

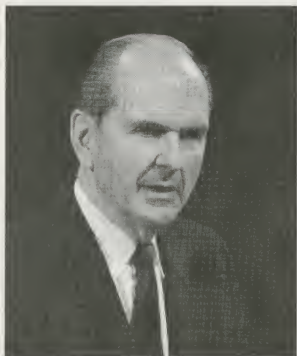
Ik getuig dat de zegeningen van het priesterschap, dat door vaders en echtgenoten geëerd en door vrouwen en kinderen gerespecteerd wordt, inderdaad de geestelijke ziekte die onze samenleving plaagt, kunnen genezen. Ik smeek u, vaders, om meer thuis te zijn. Maak uw priesterschapsroeping groot; wees uw gezin tot zegen door deze heilige invloed en ontvang de beloningen die onze God en Vader beloofd heeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het priesterschap eren

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'President Ezra Taft Benson heeft ons specifiek gevraagd of wij ons aan het juiste priesterschapprotocol willen houden.'

Broeders, over mijn onderwerp is relatief weinig geschreven.¹ Toch worden wij allen geacht ervan af te weten. Ik bedoel het eren van het priesterschap.

Dit is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Hij die aan het hoofd van zijn herstelde kerk staat, heeft zijn priesterschap zo ingericht dat 'ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken' (Leer en Verbonden 1:20). Opmerkelijk! Hij verkoos ons te eren met zijn priesterschap. Dus eren wij Hem door zijn priesterschap te eren – zowel de macht als zij die het dragen. Mannen, vrouwen en kinderen die dat doen, waar ook ter wereld, zullen gezegend worden. Door het priesterschap te eren wordt respect aangekweekt; respect bevordert eerbied, en eerbied is een uitnodiging tot openbaring.²

President Ezra Taft Benson heeft ons specifiek gevraagd of wij ons aan het juiste priesterschapprotocol willen houden – beginselen, zo zegt hij, 'die velen van ons al observerend hebben geleerd door naar ervaren priesterschapdragers te luisteren'. Hij heeft gezegd: 'Protocol is een ingebur-

gerde handelwijze waarbij men zich geheel en al (...) aan een correcte procedure houdt.³ U zult merken dat ik president Benson en andere leiders vaak aanhaal, omdat mijn toespraak grotendeels over dat protocol gaat.

Soorten organisaties

Er zijn verschillen in organisatie en uitvoering tussen de kerk van de Heer en door de mens opgerichte instellingen. Mannen en vrouwen kunnen zich verenigen en zich laten leiden door bepalingen die door de desbetreffende partijen zijn aanvaard.

Maar De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is geen democratie of republiek. Dit is een koninkrijk – Gods koninkrijk op aarde. Dit is een hiërarchische kerk, met de hoogste bevoegdheid aan de top. De Heer leidt zijn gezalfde dienstknechten. Zij getuigen tot de hele wereld dat God wer geproken heeft. De hemelen zijn open. Er bestaat nu een levende schakel tussen hemel en aarde.

Die hoogste bevoegdheid wordt onderbouwd door een stevig fundament, volgens een organisatievorm die al in de oudheid toegepast werd. Jezus Christus is de hoeksteen, met apostelen en profeten en alle gaven, machten en zegeningen die de kerk in vroeger tijden kenmerkten (zie 1 Korintiërs 12:28).

Leiders en titels

Wereldse en geestelijke instellingen worden verschillend geleid. Menselijke organisaties worden bestuurd door functionarissen met een titel waaruit hun rang of staat van dienst blijkt. Een generaal, rechter, senator, doctor of professor behoort met titel te worden aangesproken. Wij betonen de mensen die een dergelijke positie bereikt hebben, gepaste eer.

Maar het koninkrijk van God wordt bestuurd met het gezag van het priesterschap.

Dat wordt niet verleend om iemand te eren, maar om iemand in staat te stellen te dienen. Priesterschapstitels worden niet door de mens in het leven geroepen; ze dienen niet als decoratie, en zijn ook geen teken van meesterschap. Ze geven aan dat iemand is aangesteld als dienstknecht in het werk van de Heer. Wij worden geroepen, gesteund en geordend – niet door onszelf, maar 'door profetie en door oplegging der handen van hen die (...) het gezag bezitten om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen' (Geloofsartikelen 1:5; zie ook Hebreërs 5:4).

Priesterschapstitels verdienen ons respect en de grootst mogelijke zorgvuldigheid. Ieder lid van het Eerste Presidium wordt aangesproken en aangeduid als 'president' (zie Leer en Verbonden 107:22, 24, 29). De titel 'president' wordt ook gebruikt als we spreken over het presidium van een ring of zedingsgebied, of over een quorum-of-gemeentepresident. De titel 'apostel' is heilig. Hij is door God gegeven en behoort alleen toe aan hen die geroepen en geordend zijn als 'bijzondere getuigen van de naam van Christus in de ganse wereld' (Leer en Verbonden 107:23). Een apostel spreekt in de naam van Hem wiens bijzondere getuige hij is. Die verheven titel wordt niet als aanspreektitel gebruikt. Leden van de Twaalf worden bij voorkeur als 'ouderling' of 'broeder' aangesproken.

De titel 'bisschop' duidt ook op een presidentschap; de bisschop is de president van de Aäronische priesterschap in zijn wijk en de presiderende hogepriester van de wijk. Met eerbied wordt hij 'de bisschop' genoemd.

'Ouderling' is een heilige titel die alle Melchizedeks-priesterschapdragers bezitten.

Algemene raad

Ik wil u graag wat algemene raad geven, eerst met betrekking tot algemene autoriteiten. We erkennen hen als werktuigen in de handen van de Heer, maar beseffen dat zij desondanks gewone mensen zijn. Ze moeten naar de kapper, hun was moet gedaan worden, en ze kunnen net als ieder ander wel eens iets vergeten. President Benson illustreerde dit eens met een verhaal:

'Orson Whitney (...) kon zich enorm goed concentreren. Toen hij op een dag in de trein zat, was hij zo in gedachten verzonken dat hij niet merkte dat hij zijn bestemming voorbijreed. Dus werd hij teruggebracht naar waar hij moest wenen. In de tussentijd kon de ringpresident niets in de achtergrond dan wachten. (...) Uiteindelijk, toen hij aannam dat broeder Whitney waarschijnlijk verhindert was en het niet zou halen, begon- nen ze met de vergadering. Toen ouderling

Whitney aankwam, waren ze net bezig met het openingslied: "Gij dwaze ziel die doolt."⁴

Wij eren zo'n man vanwege zijn buitengewone roeping. Zijn officiële handelingen zijn op aarde en in de hemel geldig. Ik weet nog goed dat ik voor het eerst een algemeen autoriteit ontmoette. Het was een onbeschrijfelijk gevoel. Hoewel ik nog maar een jochie was, ging ik direct – bijna instinctief – staan. Nu nog voel ik hetzelfde als een van de algemene autoriteiten de kamer binnenkomt. Een algemeen autoriteit is een orakel van God.

We hebben het vaak over de *sleutels* van het priesterschapsgeslag. Vijftien mannen – het Eerste Presidium en de Twaalf – zijn tot apostel geordend en hebben *alle* sleutels van het priesterschap ontvangen. President Gordon B. Hinckley heeft onlangs uitgelegd: 'Alleen de president van de kerk heeft het recht [die sleutels] volledig uit te oefenen. Hij kan de uitoefening van de verschillende sleutels delegeren aan een of meer van de apostelen. (...)

Die volmacht heeft president Benson aan zijn raadgevers en aan de Twaalf gegeven overeenkomstig de verschillende taken die onder hun verantwoording vallen.⁵

Op aanwijzing van het Eerste Presidium en de Twaalf verlenen algemene autoriteiten de benodigde sleutels aan de presidenten van een ring of zedingsgebied, die op hun beurt weer de desbetreffende sleutels verlenen aan de bisschoppen en aan de quorum- en gemeentepresidenten.

Aan iedereen die het priesterschap draagt, is een liefdevolle leider toegewezen, want 'mijn huis is een huis van orde, zegt de Here God, en niet een huis van verwarring' (Leer en Verbonden 132:8).

Die orde stelt ook grenzen aan openbaring. De profeet Joseph Smith heeft onderwezen dat het strijdig is met Gods bestel dat een lid van de kerk, of wie dan ook, instructies ontvangt voor iemand die in autoriteit boven hem staat.⁶ Op grond van datzelfde beginsel kan iemand dus nooit openbaring ontvangen ten behoeve van iemand voor wie hij geen verantwoordelijkheid toegewezen heeft gekregen.

Het priesterschap eren houdt ook in dat u uw roeping om te dienen eert. Enkele geboden en verboden kunnen hier nuttig zijn:

- Leer raad aannemen. Vraag uw directe leiders om raad en volg deze gewillig op.
- Spreek geen kwaad van kerkleiders.
- Ambieer geen enkele roeping of positie.
- Lever achteraf geen kritiek op wie er wel of niet geroepen had moeten worden.
- Weiger een roeping niet.
- Leg een functie niet neer. Wel moet u uw leiders op de hoogte brengen van veranderde omstandigheden in uw leven, in de wetenschap dat de leiders alle factoren zul-

De ouderlingen Joe J. Christensen en Carlos H. Amado van de Zeventig.

len afwegen wanneer zij onder gebed het moment van uw onthefing bepalen.

Zowel degene die een roeping geeft als degene die haar ontvangt zullen verantwoording moeten afleggen. Ik citeer ouderling James E. Talmage:

'Wie de roeping heeft gegeven (...) wordt niet zo zeker verantwoordelijk gesteld als aan wie de roeping is gegeven; en een ieder zal gedetailleerd en persoonlijk rekenschap moeten afleggen van zijn rentmeesterschap, een volledig rapport over dienstbetoon of onachtzaamheid, over waargemaakt of beschaamd vertrouwen.'⁷

Bepaalde aspecten van het priesterschap hangen niet samen met een positie of titel. Bijvoorbeeld, als men geordend is en volgens de gedragsnormen leeft, heeft men het gezag om een priesterschapsgeslag te geven. De Heer zal geen van zijn kinderen zegeningen onthouden wegens de afwezigheid van iemand met een bepaalde roeping. Elke ouderling in de kerk draagt hetzelfde priesterschap als de president van de kerk.

Broeders, onthoud alstublieft: de hoogste graad van heerlijkheid is voor u alleen bereikbaar door de priesterschapsoorde die verband houdt met het nieuw en eeuwig huwelijksverbond (zie Leer en Verbonden 131:1-4). Daarom is uw hoogste prioriteit in het eren van het priesterschap het eren van uw eeuwig metgezel.

Specifieke raad

Nu wat specifiekere raad. *Echtgenoten en vaders*: breng, samen met uw lieve metgezel, uw kinderen goede gewoonten bij. Verweef het gebed met uw gezinsleven. Bid geregeld hardop voor de leiders van de priesterschaps- en hulporganisaties, zowel op plaatselijk als algemeen niveau. Uw beleefdheid thuis en uw eerbied in de kapel zullen door uw gezinsleden overgenomen worden. Help uw dierbaren de juiste kanalen te bewandelen als ze leiding nodig hebben. Onderwijs hen dat raad verkreget moet worden van vertrouwde ouders en plaatselijke leiders, niet van algemene autoriteiten. In de afgelopen twintig jaar heeft het Eerste Presidium zes keer een brief met nagenoeg dezelfde inhoud uitgestuurd om dat beleid opnieuw te benadrukken.

Vaders, u begrijpt het beginsel *stoffelijke zelfredzaamheid* en probeert thuis een jaar-voorraad op te slaan. Denk ook aan de noodzaak van geestelijk voedsel en geestelijke zelfredzaamheid, niet voor slechts een jaar, maar voor een heel leven; ook deze voorraad moet thuis worden opgeslagen. Een vader die volgens de gedragsnormen leeft moet als eerste de kans krijgen om aan een gezinslid een zegen te geven. Met het verstrijken van de jaren zullen zijn zoons dan ook uit dat geestelijke reservoer putten

en waardig zijn om hun eigen gezin of hun ouders te zegenen.

Dan nu tot de *jongemannen* die het Aäronisch (of voorbereidend) priesterschap dragen: als jullie dit eren, en je voorbereiden op een zending en zo leven dat jullie geroepen kunnen worden, dan beloof ik jullie dat jullie 'in de naam van de Heer zullen spreken' en zijn licht tot zoekende zielen zullen brengen. Voor hen zullen jullie als een dienende engel zijn, waar altijd met liefde aan teruggedacht wordt (zie Leer en Verbonden 13).

Hoewel het volgende tot onze dierbare *presidenten en bisschoppen* gericht is, gelden de beginselen voor iedereen. Als iemand met een hogere presiderende functie dan een vergadering bezoekt die u tot op dat moment presideerde, overleg dan onmiddellijk met hem. Vraag welke gang van zaken hij graag zou zien. Zorg ervoor dat hij voldoende tijd krijgt om een boodschap te geven. Ouderling James E. Faust gaf hier eens een indringend voorbeeld van:

'Een tijdje geleden hoorde ik van de onrust onder de leden van een ring in deze vallei toen hun ringpresidium gereorganiseerd werd. De presiderende functionaris was een van de meest gerespecteerde en unieke apostelen in de hele geschiedenis van de kerk. Ouderling LeGrand Richards was toen boven de negentig, maar was scherp en alert. Tijdens de conferentie gebruikten de plaatselijke sprekers bijna alle tijd. Daarom had ouderling Richards nog maar tien of vijftien minuten. Wat deed hij? Liet hij de vergadering uitlopen? Nee. Hij gaf een kort getuigenis en sloot de vergadering op tijd af.

'De leden van de ring wilden ook wel graag op tijd eindigen (...) maar omdat zij ook bij andere gelegenheden naar hun plaatselijke leiders hadden kunnen luisteren, vonden ze het heel erg dat ze nooit meer de kans zouden krijgen om naar deze gerespecteerde apostel te luisteren, en die kans hebben ze ook inderdaad niet meer gehad. Kortom, de sprekers hadden geen respect voor de presiderende functionaris.'⁸

Een algemene autoriteit spreekt altijd als laatste, na hem spreekt er niemand meer. Als de vergadering afgelopen is, presidenten en bisschoppen, blijft u bij uw directe leider totdat u geëxcuseerd wordt. Hij kan de ingeving krijgen om nog aanvullend onderricht of verdere aanwijzingen te geven. En u kunt zo ook problemen voorkomen. Bijvoorbeeld, als een lid uw leider een vraag stelt die niet aan hem gesteld moet worden, bent u daar om antwoord te geven.

Nu de *hoge raad* van de ring. Die heeft geen president. De raad is niet autonoom en vergadert alleen op aanwijzing van het ringpresidium, zelfs als de raad in comités verdeeld is. Hoewel de hogeraadsleden bij vergaderingen plaats kunnen nemen in volgorde van hun roeping tot de raad, is er geen sprake van senioriteit.

In tegenstelling daarmee wordt de *senioriteit* onder de geordende apostelen wel in acht genomen – zelfs als ze een vertrek in-of uitgaan. President Benson vertelde ons eens het volgende:

'Een paar jaar geleden toonde ouderling Haight zijn respect voor president Romney toen zij in de tempel in de bovenkamer vergaderd hadden. President Romney bleef om de een of andere reden in de kamer, maar [ouderling Haight] wilde niet vóór hem de deur uit gaan. Toen President Romney beaarde dat [hij] eerst kon gaan, zei ouderling Haight: 'Nee, president, u eerst.'

'Met de hem typerende humor antwoordde president Romney: "Wat is er, David? Ben je bang dat ik iets zal stelen?"'⁹

Dergelijk respect van een junior- voor een senior-apostel vinden we ook in het Nieuwe Testament terug. Toen Simon Petrus en Johannes de geliefde naar het graf renden na het bericht dat de gekruisigde Heer daar weg was gehaald, kwam Johannes, die jonger en sneller was, daar als eerste aan, maar hij ging niet naar binnen. Hij toonde zijn respect voor de senior-apostel, die het graf als eerste binnenging (zie Johannes 20:2-6). Al lange tijd kiest de Heer zijn presiderende hogepriester op grond van senioriteit.

Berisping en bekering

Broeders, dit zijn belangrijke zaken. Meer dan anderhalve eeuw geleden gaf de Heer zijn volk een strenge berisping. Dit zijn zijn woorden:

'Voorwaar, u die aangewezen bent om mijn kerk te leiden, staat onder veroordeling.

'(...) en ook de kerk; en u moet zich bekeeren en alles rechtzetten, uw voorbeeld aan de kerk en aan de wereld, al uw manieren, gewoonten en gebruiken, en begroetingen aan elkaar; en een ieder het respect betonen dat past bij het ambt, de roeping en het priesterschap waartoe Ik, de Heer, u heb aangewezen en geordend.'¹⁰

Als er onder ons mensen zijn die zich schuldig maken aan lichtvaardigheid in deze heilige zaken, dan kunnen we ons bekeeren en ons voornemen eer te betonen aan het priesterschap en aan hen die de Heer de sleutels ervan heeft toevertrouwd.

Broeders, tot de hele mensheid verkondigen we deze eeuwige waarheden: 'Het Melchizedeks priesterschap omvat het recht van presidentschap, en heeft macht en gezag over alle ambten in de kerk in alle eeuwen der wereld' (Leer en Verbonden 107:8). Deze macht omvat de 'sleutels van alle geestelijke zegeningen der kerk' (Leer en Verbonden 107:18). Mogen wij dat priesterschap ten volle eren, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ De lezer wordt verwezen naar James E. Talmage, 'The Honor and Dignity of Priesthood', opgeschreven door James R. Clark in *Messages of the First Presidency*, 6 delen (Salt Lake City: Bookcraft, 1970), deel 4, blz. 305-9.

² President George Q. Cannon heeft gezegd:

'[Als we de president van de kerk eren,] zullen we dichter tot de Vader naderen en zo leven dat we openbaring van Hem voor onszelf zullen ontvangen, dat de Geest in ons hart zal zijn, dat de stem van de ware Herder ons bekend in de oren zal klinken, dat als we die horen, we die zullen kennen. (...) Dat is het voorrecht van de heiligen der laatste dagen, en de man of vrouw in deze kerk die niet zo leeft dat hij of zij dit voorrecht kan genieten, is niet wat hij of zij zou moeten zijn' (in *Journal of Discourses*, deel 19, blz. 110).

³ 'The Unique Commission of a General Authority', trainingsvergadering voor algemene autoriteiten, 2 oktober 1985, blz. 5.

⁴ Idem, blz. 1.

⁵ *De Ster*, januari 1993, blz. 51.

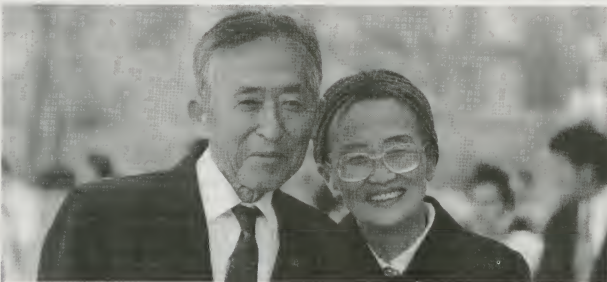
⁶ *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 16.

⁷ *Messages of the First Presidency*, deel 4, blz. 306.

⁸ James E. Faust, 'A Seventy Is a General Authority', trainingsvergadering voor de zeventig, 29 september 1987, blz. 9.

⁹ 'The Unique Commission of a General Authority', blz. 9.

¹⁰ *History of the Church*, deel 2, blz. 177.

Geloof brengt macht in het priesterschap voort

Ouderling John K. Carmack
van de Zeventig

'Laten wij, net als de apostelen vanouds, de Heer vurig smeken: "Geef ons meer geloof." En laten we ons toegenomen geloof dan gebruiken als de drijvende kracht in al onze roepingen.'

Geliefde broeders, in dit vertrek is er genoeg macht aanwezig om alles te doen wat ons opgedragen wordt. We zijn de priesterschap van God.

Onlangs hebben ouderling Tai en ik een paar keer overnacht in het Everest Hotel in Kathmandu (Nepal). Op een avond viel de elektriciteit uit. Gelukkig kregen we twee kaarsjes en wat lucifers.

Maar in plaats van de ongeveer 400 watt elektrisch licht in onze kamers hadden we maar het licht van twee kaarsjes, niet genoeg om met ons werk door te gaan.

Het priesterschap van God is een potentieel sterkere krachtbron dan elektriciteit. Collectief gesproken functioneren de broeders van de priesterschap goed, maar we benutten bij lange na ons potentieel niet. Waarom niet? Kan het zijn dat we bij de uitoefening van ons priesterschap geen gebruik maken van onze grootste krachtbron? Ruilen we elektriciteit in voor kaarsjes?

Geloof in de Heer Jezus Christus is de krachtbron van het priesterschap. Maar als we in onze roeping geloof niet op de eerste plaats zetten, dimmen we het licht en de

kracht van het priesterschap. Ook andere obstakels blokkeren zijn heilzame stralen.

Oliver Cowdery dacht dat hij bij flikkerend kaarslicht kon vertalen. De Heer instrueerde Hem toen als volgt: 'Gedenk, dat gij zonder geloof niets kunt doen; bid daarom in geloof' (Leer en Verbonden 8:10).

Vroegere priesterschapsleiders zoals Petrus, Paulus, Joseph en Brigham brachten ongelooftelijke dingen tot stand in hun roeping. Hoe? Stuk voor stuk deden ze het met geloof. Ze hadden geen computers of faxen. Hun macht hing af van hun geloof. Jezus verhoorde de smeebeden om zijn wonderbaarlijke tussenkomst vaak met: 'U geschiede naar uw geloof' (Matteüs 9:29; zie ook 15:28).

We komen vaak in de verleiding om ons te beperken tot de vertrouwde en tastbare werktuigen van ons tijdelijke leven om onze roeping in het priesterschap te vervullen, liever dan op geloof te bouwen. De kerk heeft ook voor bepaalde werktuigen gezorgd. Deze werktuigen zijn nuttig. Ze hebben ons geholpen om succes te boeken, grip op onze taken te krijgen en onze tijd te beheersen. Onze werktuigen zijn onder meer onze natuurlijke intelligentie; onze opleiding en training; onze voorbereiding, met handboeken en handleidingen, agenda's en begrotingen.

We leveren ijverige, doelgerichte inspanningen en gebruiken daarbij de managementbeginselen en -systemen die we ons eigen hebben gemaakt. Ik zal nooit iets ten nadele van deze hulpmiddelen zeggen. Ze komen ons zeer goed van pas. Vaak zijn ze tot ons gekomen door een proces van geloof en inspiratie, vallen en opstaan, en intelligente inspanning. De Heer heeft immers gezegd: 'Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp' (Leer en Verbonden 88:119).

Maar voeg hier geloof aan toe, en dan wordt onze priesterschapsarbeid iets magischer. Twee kaarsjes geven ineens 400 watt

licht. Preciezer gezegd, we gaan uit de krachtbron van de Heer putten, en onze daden volgen het ritme van de zijne. De Heer vult onze tekortkomingen aan. Giganthische, onzichtbare reservoires met dynamische macht voorzien in onze behoeften.

De Heer heeft zijn apostelen geboden in Hem te geloven met de woorden: 'Wie in Mij geloofd, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze' (Johannes 14:11-12). Het is overduidelijk dat de macht om grote werken te doen door geloof in Christus komt.

Laten we een bekend voorbeeld nemen. Nephi en zijn broers kregen een opdracht van de Heer. Die opdracht was: ga de koperen platen bij Laban halen. Ze probeerden het met slimheid, vriendelijkheid, overreding - werktuigen waar ze aan gewend waren. Ze waren zelfs bereid om kostbare familiestukken af te staan in ruil voor de platen. Niets hielp. Sterker nog, ze werden van diefstal beschuldigd en moesten rennen voor hun leven.

Pas toen probeerde Nephi het op zuiver geloof. Het ging als volgt: hij overtuigde zichzelf er nog eens van dat de Heer hem had opgedragen de platen te halen. Toen schraapte hij de mentale energie en moed bij elkaar om het nog een keer te proberen. 'Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen' (1 Nephi 3:7). Zonder te weten wat hij moest doen, kwam Nephi in beweging terwijl zijn broers zich nog buiten de stadsmuren schuil hielden. 'Ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen' (4:6). Nu handelde hij in geloof - vertrouwend op het onbekende, hopen op datgene wat niet gezien wordt. De rest weet u.

Merk op dat geloof en vertrouwen in de Heer eerst kwamen. Toen kwam de daad. Hij had geen plan, alleen maar vertrouwen in de Heer. Het was eigenlijk een 'laden, vuur, richten'-aanpak, het tegenovergestelde van hoe men normaal gesproken te werk zou gaan. Laman en Lemuel vonden het maar dwaas. Maar terwijl Nephi door onzichtbare handen voortgeleid werd, ontvouwde het plan van de Heer zich.

Vaak werkt geloof zo. Zo kreeg ik bijvoorbeeld de opdracht om ouderling en zuster Bateman en ouderling en zuster Steadman te begeleiden naar hun zendinggebied in Hanoi (Vietnam), waar zij Engelse les zouden gaan geven. We planden en organiseerden, maar we hadden meer vragen dan antwoorden. Toen we ons geplande schema hadden afgewerkt, hadden we nog een volle dag open staan. Er moest kennelijk nog wat gedaan worden, maar wat en wanneer?

Die ochtend besloten we in geloof te handelen door de deur uit te gaan. Die dag volgde de ene wonderbaarlijke gebeurtenis de andere op: een welkomsteremonie in

het Children's Palace in Hanoi, een diner te onzer ere met Operation Smile Vietnam, en andere activiteiten die door onze gastheren waren gepland. Onze gastheren hadden het te druk gehad om ons van hun plannen op de hoogte te brengen, maar de Heer kende ze en bewoog ons als pionnen op een schaakbord.

In *Lectures on Faith*, op aanwijzing van Joseph Smith door broeders in Kirtland (Ohio) samengesteld, vroegen de auteurs: 'Wat wil het zeggen als iemand in geloof handelt? We antwoorden: als iemand in geloof handelt, handelt hij niet zozeer met fysieke kracht, maar met mentale inspanning. Hij handelt met woorden in plaats van zijn fysieke kracht, en zo werkt iedereen die in geloof handelt' (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1985, blz. 72).

Een korte maar diepzinnige regel in het boek Abraham beschrijft de allesomvattende macht van Gods geloof: 'Er is niets dat de Here, uw God, in zijn hart zal voor-nemen om te doen, of Hij zal het doen' (Abraham 3:17). Met geloof komen de juiste dingen om te doen op in ons hart, en ook de woorden en de mentale inspanning om die dingen daadwerkelijk te doen. Misschien moeten we daarvoor wel wat oningevulde tijd in onze planning en agenda openlaten. Dan krijgt het geloof wat adem-ruimte.

Hoewel positief denken vaak een aspect van geloof is, is het veel, veel meer dan dat alleen. Geloof sluit ons op goddelijke bronnen aan en is een manifestatie van eenheid en deelgenootschap met de Heer. Zelfs de ideeën en woorden die door het geloof gevormd worden, komen door inspiratie van de Heilige Geest, en de macht om de door geloof gevormde woorden te volbrengen, komt van God.

En nog belangrijker, geloof voert direct tot het eeuwige leven, want door geloof te oefenen leren we God en zijn macht kennen en worden we als Hij.

In *Lectures on Faith* wordt uitgelegd dat 'het heilsplan (...) een systeem van geloof is: het begint met geloof, en vindt door geloof doorgang, en elke zegen die in samenhang daarmee ontvangen wordt, is het effect van geloof' (blz. 80).

Priesterschapsleiders hebben behoefte aan evenwicht, wijsheid, en hulpmiddelen om te organiseren, maar waarom niet de beschikbare macht van het geloof daaraan toegevoegd? Ik weet dat velen van u dat al doen.

Dit klinkt gemakkelijk zo, vindt u niet? Misschien klinkt het sommigen van u wel te algemeen en simplistisch in de oren. Eigenlijk is het in zeker opzicht ook gemakkelijk, maar voor de krachtbron geloof in onze arbeid kunnen inschakelen, moeten we forse obstakels overwinnen. Het moeilijkste is misschien wel de gedachtenstroom dat geloof op de eerste plaats komt. Dan moeten we de obstakels overwinnen. Ons grootste obstakel is vaak dat we niet volgens de gedragsnormen leven. Om werkelijk geloof te hebben, moeten we onze geloofswerktuigen reinigen: ons gedachten, ons lichaam, onze geest.

Ironisch genoeg is het zo dat als we niet volgens de gedragsnormen leven, de toepassing van de basisbeginselen van het evangelie dan even omgedraaid lijkt: eerst bekering, dan geloof. Uiteraard is het zo dat er voor die bekering wel een vonkje geloof nodig is, maar soms moeten we ons bekeren voor we de macht van het geloof verkrijgen.

Trots en arrogantie sluiten geloof buiten. Zelfgenoegezaamheid, vaak door een hoog inkomen of een goede opleiding, roem, en

aanzien bij mensen, kunnen ons van geloof afhouden.

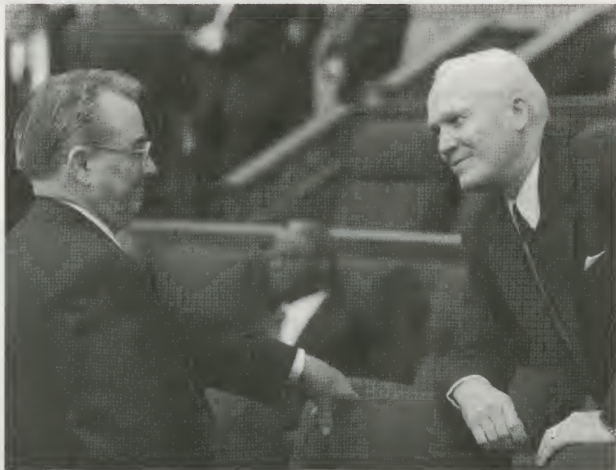
Godsdiensfanatisme kan ons geloof ruïneren. Net als in andere zaken is bij godsdiensdienst meer soms minder.

Door alcohol, drugs, obscene vermaak, pornografie en het vergaren van materieel bezit kunnen de bloedvalen van het geloof dichtslibben. Ja, Satan werpt vele obstakels op. Hij wil niet dat wij geloof hebben.

Laten we nog eens die lijst van obstakels bekijken. Merk u daarvan iets bij kinderen? Geen wonder dat de Heer ons adviseert naar geloof als dat van kinderen te streven.

En broeders, geloof is niet alleen aan de priesterschap voorbehouden. De Romeinse hoofdman droeg geen priesterschap, maar door geloof vroeg hij de Heer zijn knecht te genezen. Hij voegde daaraan toe dat hij niet waardig was Jezus bij hem thuis te ontvangen, ook al was hij een man wiens gezag anderen gehoorzaamden. Hij zei: 'Maar spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen' (Matteüs 8:8). Jezus verwonderde zich over zijn geloof: 'Bij niemand in Israël heb Ik een zo groot geloof gevonden!' (v. 10).

De Kananees vrouw vond ook toegang tot de bron van macht. Boze geesten hadden haar dochter gekweld, en in geloof vroeg ze Jezus de boze geesten uit te werpen. Jezus, die waarschijnlijk haar geloof beproefde, legde uit dat Hij alleen tot de Israëlieten gezonden was. Maar ze liet zich niet afwijzen. 'Zeker, Here, ook de honden eten immers van de kruimels, die van de tafel van hun meesters vallen.' Jezus zei: 'O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst' (Matteüs 15:27-28).

De ouderlingen Durrel A. Woolsey en F. Melvin Hammond van de Zeventig.

Broeders, we kunnen veel over geloof leren van zusters zoals de Kananese vrouw, van vrienden uit andere kerken zoals de Romeinse hoofdman, en vooral van onze kinderen. Ongeacht de manier waarop we leren de macht van het geloof te gebruiken, we hebben geloof nodig om onze ontzagwekkende taken te volbrengen.

Ook moeten we meer gebruik maken van de gaven van de Geest, die alle door geloof werkzaam zijn. Deze gaven staan ook in deze tijd tot onze beschikking. Zelfs die ultieme macht – om de doden tot leven te wekken – wordt soms uitgeoefend door hen die groot geloof bezitten. De zieken worden genezen, de blinden zien, de lammen lopen, en boze geesten worden uit bezetenen geworpen – dit alles door de combinatie van geloof en macht in het priesterschap. Naar mijn idee maken we bij de uitoefening van onze priesterschapstaken te weinig gebruik van deze gaven.

We kunnen beginnen door de ingrediënten van het geloof toe te voegen zoals die in de *Lectures on Faith* staan omschreven:

1. Weten en aanvaarden dat God bestaat.
2. Zijn karakter, eigenschappen en volmaaktheden kennen.

3. Weten dat onze levenswandel in overeenstemming met Gods wil is (zie blz. 38).

Laten we deze drie zaken aan onze verzameling priesterschapswerktuigen toevoegen. Dat kunnen we pas als we ons leven heiligen en meer geestelijke diepgang in onze kennis aanbrengen.

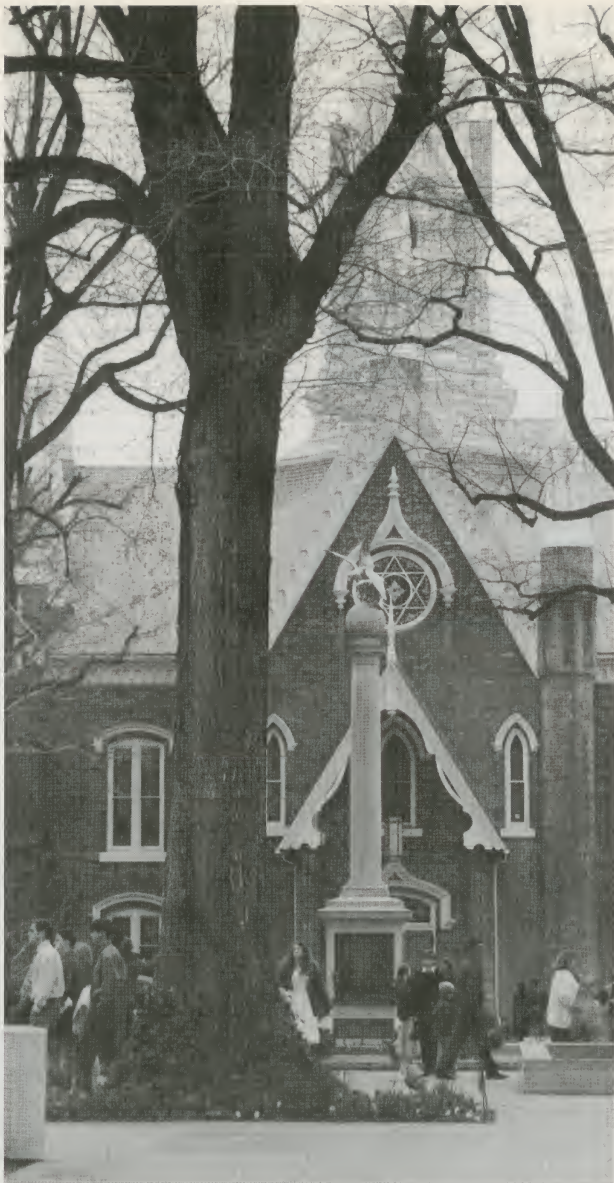
Welnu, wat zullen we doen om geloof op de eerste plaats te stellen? Als we goed luisteren, zullen we de sleutel tot Simon Petrus' geloof ontdekken in de uitdaging die de Heiland Hem voor zijn opstanding gaf:

'Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe,

maar ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen' (Lucas 22:31-32; cursivering toegevoegd).

Misschien is het tijd dat we ons verootmoedigen en de obstakels die geloof in de weg staan, opruimen, en tot bekering komen, zoals Petrus. Waarom met kaarskracht door het leven gaan als er meer dan 400 watt beschikbaar is? De taken zijn zo enorm! Hoe zullen we ooit het evangelie tot alle einden der aarde brengen en tegelijkertijd de doden verlossen? Ik weet het niet, maar de macht en de energie om het te doen moeten en zullen door geloof in de Heer Jezus Christus komen.

Dus, broeders, laten wij, net als de apostelen vanouds, de Heer vurig smeken: 'Geef ons meer geloof (Lucas 17:5).' En laten we ons toegenomen geloof dan gebruiken als de drijvende kracht in al onze roepingen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Assembly Hall op Tempel Square, waar bezoekers die geen plaats kunnen vinden in de Tabernakel de conferentie kunnen volgen.

Het beginsel werken

Ouderling F. David Stanley
van de Zeventig

'Het verschil tussen de uitgelatenheid van een topprestatie en de aanvaarding van middelmatigheid zit 'm in een tweede mijl van hard werken.'

Wij als volk zijn wat we zijn omdat onze ouders niet opzagen tegen eerlijk, hard werken. Onze voorvaders zagen er de noodzaak van in; het was nodig om te overleven. Een gemeenschappelijk kenmerk van alle succesvolle mensen is dat zij begrijpen dat voor elk succes een prijs betaald moet worden. Een fundamenteel onderdeel van die formule (de prijs betalen) is een innerlijke vastbeslotenheid om 'te doen wat er voor nodig is'. Dat wil zeggen: 'Ik ga, in alle eerlijkheid, hard werken om mijn doel te bereiken.'

Hard werken is een zegen van God. Je zet je 'met heel [je] hart, macht, verstand en sterkte' ergens voor in (zie Leer en Verbonden 4:2). Dat, en niets anders, is het verschil tussen middelmaat en topprestatie.

Topporters zijn ook harde werkers. Punten, rebounds, assists, tackles, doelpunten en homeruns zijn alle het resultaat van lange uren van intensieve training en hard werken. Het grootste deel van die training doe je alleen, zonder je trainer. De overwinning komt door inzet en geloof in hard werken. Laat je nooit van de wijs brengen door de glorie en eer die de kampioenen omgeven: hij heeft er heel hard en lang voor moeten werken.

Er is een tijd van voorbereiding en een tijd van overwinning. Het verschil tussen de uitgelatenheid van een topprestatie en de aanvaarding van middelmatigheid zit 'm in een tweede mijl van hard werken.

Toen ik als zendingspresident werkzaam was, zeiden zendingen me vaak: 'Maar president, ik wil nu dopen.'

Mijn antwoord was en zal altijd blijven: 'Je moet hard werken, je inspannen, nederig zijn, en in je gebed geloof oefenen.'

Jongemannen, besteden jullie teveel tijd aan het wensen wat je zou willen worden, in plaats van een koers uit te stippelen en gedisciplineerd en ijverig toe te werken naar wat jullie willen zijn? Op een avond zat ik met twee zendingen bij een onderzoeker thuis, en deze werd aangespoord om in het Boek van Mormon te lezen. Zijn antwoord kwam als een koude douche over ons heen. Zittend in zijn leunstoel en lerkend aan z'n blikke drinken, zei hij: 'Het is teveel moeite.'

Iemand heeft eens gezegd: 'Gij, o God, geeft ons al het goede tegen de prijs van de arbeid' (David Hume, *Human News*; aangehaald in *The Macmillan Book of Proverbs, Maxims and Famous Phrases*, verzameld door Burton Stevenson, New York: The MacMillan Co., 1948, blz. 1331).

Deze jongeman had de Geest gevoeld; maar helaas, het zaad was op rotsachtige bodem gezaaid, en hij had geen zin om hard te werken en de prijs te betalen om zelf een getuigenis te krijgen. Die avond waren we bang dat hij met de zin 'Het is teveel moeite' misschien wel een besluit had genomen dat zijn eeuwige leven in gevaar kon brengen.

Een van de droevigste ervaringen van een zendingspresident is zendingen en zusters het zendingsveld in zien komen die niet hebben leren werken. President Ezra Taft Benson heeft ons in een van zijn toespraken over het zendingswerk een krachtig werktuig aangereikt: 'Een van de grootste geheimen van zendingswerk is werken! Als een zending werkt, ontvang hij de Geest; als hij de Geest ontvangt, zal hij door de Geest onderwijzen, en als hij door de Geest onderwijst, zal hij mensen in hun hart raken en zal hij gelukkig zijn. Er is dan geen heimwee, geen zorg om de familie, want [hij richt] al [zijn] tijd en talenten en belangstelling (...) op het werk van de bediening. Werken, werken, werken – er is niets wat dat kan vervangen, zeker niet in het zendingswerk' (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 200).

Zou staan de zaken dus, vaders en trainers van toekomstige zendingen. Zou staan de zaken, mijn jonge vrienden die zich nu op een zending voorbereiden of die nu op zending zijn. Als je succes wilt hebben, begin dan bij de basis: *werk*. Onlangs bleek dat in een van onze zendingsgebieden het aantal dopelingen ineens omhoog was gegaan. Toen de zendingspresident naar een verklaring werd gevraagd, zei hij: 'Dopen komt door hard werken. We moeten harder werken en slimmer werken.'

De profeet Alma zei het heel goed toen hij het succes van Ammon en zijn broeders roemde. Hij zei: 'Zij hebben bovenmatige gearbeitet' (Alma 29:15).

Dat is een zuivere definitie van werken. Lets meer dan acht maanden geleden werd Florida door een verschrikkelijke orkaan getroffen. Jack Demaree uit de Ring Montgomery Alabama en velen met hem namen vakantiedagen op en reden in totaal meer dan 3000 kilometer om de slachtoffers van de orkaan te helpen. Hij bracht een krantartikel uit Florida mee terug: 'Onder de hete en nauwde omstandigheden van afgelopen zaterdag zwermden ongeveer 12000 vrijwilligers uit over Zuid-Florida – waaronder 9000 leden van de mormoonse

kerk uit zes staten die kettingzagen, triplex en teerpapier meebrachten. (...) Er waren zoveel mensen aan het werk dat er op zaterdagochtend maar 200 mensen op een gebedsdienst in de open lucht verschenen (...) ondanks het feit (...) dat men er 5000 had verwacht' (Zondagskracht, Ocala [Florida], 6 september 1992).

In mijn gesprek met broeder Demaree over wat hij daar had meegemaakt, zei hij: 'Het enige wat ik gedaan heb is bomen kleinzagen die door de orkaan waren omvergeblazen.'

Broeders, als ik dit als vergelijking mag gebruiken: bomen zagen is belangrijker dan denken aan bomen zagen of van plan zijn bomen te zagen. We worden zo langzamerhand deskundig in het vergaderen, denken,

plannen en organiseren van het werk, maar we moeten het *doen*. We moeten *werken*.

Waar velen comfortabel zitten en praktische volzinnen spreken of zelfs schreeuwen met maar marginaal resultaat, worden hardwerkende heiligen der laatste dagen altijd ijverig bezig aangetroffen, net op weg om de burens aardappels te brengen. In tegenstelling tot wat velen denken, kunnen 'praten' en 'niets doen' nooit een vervanging zijn van 'ijverig aanpakken'. Als je een opdracht aanvaardt of belooft om voor iemand werk te doen, doe het dan. Je trouw aan die belofte zal je hele leven gunstig voor je uitpakken. Elke groep jongemannen in elk quorum weet wie de werkers zijn – die gezegende weinigen die weten hoe de klus geklaard moet worden. Mijn jonge vrienden

van de Aäronische priesterschap, praat minder en doe meer. Klaar de klus.

Ik ben zo dankbaar voor ouders die mij hebben leren werken. Bij ons was er geen keus. Het was een absolute vereiste.

Vaders in Zion, leer uw kinderen de waarde van eerlijk, hard werken. Er is geen vervangingsmiddel, geen alternatief. Pas op dat u geen tv-junks grootbrengt. Zorg ervoor, met alles wat we onze kinderen graag willen meegeven, dat die alle berusten op het onveranderlijke fundament van eerlijk, hard werken. Jongemannen, leer dit en doe het. Laat het een deel van je worden.

God leeft, dat weet ik zeker. Dit is zijn werk, en Hij verwacht van ieder van ons dat we het doen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gezicht op het centrum van Salt Lake City, met de Assembly Hall op de voorgrond, de torenspitsen van de Salt Lake-tempel en het kantoorgebouw van de kerk op de achtergrond.

Helden

Bisschop H. David Burton

Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

'Luister en handel naar de ingevingen van de Heilige Geest en zoek rechtvaardige helden op om samen met hen pal te staan tegen de kwade invloeden van de meester van de verleidingen.'

gen. In honkbal zijn goede werpers als Nolan Ryan meester in het misleiden van de slagman.

In het leven heeft de grootste misleider van allen enorme invloed. Hij heeft veel namen, maar is het bekendst als Satan, of de duivel. En hij weet dat jullie 'een uitverkoren geslacht, een koninklijk priester-schap' (1 Petrus 2:9) zijn.

Laat je niets wijsmaken, jonge broeders, Satan is de opperbevelhebber van de misleiding. Hij is niet tevreden met alleen maar gevangenen; hij wil de ziel van de mensen. Een van zijn sluipende tactieken is om langzaam maar zeker ons gevoel voor goed en verkeerd te vervagen. Satan wil ons ervan overtuigen dat het 'in' is om te liegen en te bedriegen. Hij wil ons naar pornografie laten kijken door te zeggen dat het ons op de echte wereld voorbereidt. Hij wil ons laten geloven dat onzedelijkheid een aantrekkelijke levensstijl is en dat gehoorzaamheid aan de geboden van onze Hemelse Vader ouderwets is. Satan belaaft ons voortdurend met misleidende propaganda die verleidelijk verpakt en goed gecamoufleerd is. Satan scheidt nephelden die, als we ze nadoen, ons tot de laagste zonden brengen.

Aan de andere kant geven zorgvuldig gekozen helden ons een patroon om ons leven naar te richten; ze kunnen ons als voorbeeld dienen. Ze kunnen ons de moed geven om

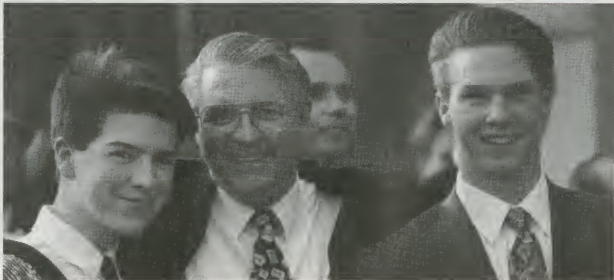
deugdzaam het levenspad te bewandelen. Naast Neph en Nolan Ryan heb ik nog een paar andere helden gehad.

Op een avond was ik op het hoofdkantoor van de kerk nog laat aan het werk. Toen ik klaar was en op de liftknop drukte om naar beneden te gaan, was ik diep in gedachten verzonken. In mijn verstrooidheid wilde ik de lift inlopen toen iemand mijn hand vastpakte en ik iemand met vaste stem hoorde zeggen: 'Ik ben Spencer Kimball. Wie bent u?' In mijn verbazing kon ik me niet herinneren wie ik was. Daar stond een van mijn helden; uiteindelijk mompelde ik iets wat vaag op mijn naam leek. Als ik aan president Kimball denk, denk ik aan *Het wonder der vergeving*, aan onze pas vergroten, 'doe het nu', het priesterschap voor alle mannen die dat waardig zijn, en vooral: tegenslagen overwinnen. Hij zal altijd een van mijn helden blijven.

Alma, de hogepriester van de kerk van God, probeerde tevergeefs bekering te prediken tot zijn Nephitische broeders in de stad Ammonihah. Hij liep zeer, zeer onmoedig uit die stad weg. Er verscheen een engel aan hem, die zei: 'Zie, ik ben gezonden om u te gebieden terug te keren naar de stad Ammonihah om wederom tot het volk in de stad te prediken, ja, predik tot hen. Ja, zeg hun, dat indien zij zich niet bekeren, de Here God hen zal verdelen' (Alma 8:16). Alma deed wat hem geboden werd.

In Ammonihah woonde Amulek. Hij vertelt wat hem overkwam: 'Toen ik op reis was om een naaste bloedverwant te bezoeken, ziet, daar verscheen mij een engel des Heren en zeide: Amulek, keer naar uw eigen huis terug, want gij zult een profeet des Heren voeden, ja, een heilig man, die een uitverkoren man Gods is; want hij heeft dagenlang gevestigd wegens de zonden van dit volk, en hij is hongerig, en gij zult hem in uw huis ontvangen en hem voeden, en hij zal u en uw huis zegenen; en de zegen des Heren zal op u en uw huis rusten' (Alma 10:7).

Amulek ging terug en nam Alma mee naar huis om hem te laten eten en uitrusten. Amulek werd als Alma's collega in het zen-

Een van mijn helden, Nephi, gebruikte vaak de uitdrukking: 'Mijn ziel verheugt zich'. Vanavond is mijn ziel verheugd om te mogen horen bij de vele duizenden die bij elkaar zijn gekomen om meer over onze priesterschapstaken te leren.

Volgende week maandag zullen de woorden *Play ball!* weer klinken in de honkbalstadions van de clubs in de Amerikaanse en Canadese hoogste divisie. Ik vind het jammer dat een van mijn helden, de werper Lynn Nolan Ryan jr. onlangs heeft aangekondigd dat hij zijn laatste seizoen ingaat.

Nolan zal waarschijnlijk binnen de kortste keren in de *Baseball Hall of Fame* worden geplaatst. Hij gaat de geschiedenis in als de man die 27 seizoenen in de hoogste divisie heeft gespeeld. Zijn *fastball* van 150 km/u is legendarisch; meer dan 5600 *strikeouts* is een record dat nog heel, heel lang zal blijven staan. Nolan Ryan is niet alleen een geweldige werper, hij is ook een geweldige, gevoelige mens.

Een goede werper kan een bal nauwkeurig en heel hard werpen. Hij gooit met effect om de slagman te misleiden. Door zijn greep op de bal of de manier waarop hij de bal loslaat, kan een werper de bal laten draaien, scheren, zeilen, golven, of vertra-

dingswerk geroepen. Op een keer werden ze vastgebonden, geslagen en in de gevangenis gegooid omdat ze bekering hadden gepredikt. In antwoord op hun smeekbeden liet de Heer de muren van de gevangenis instorten, waardoor hun belagers werden gedood.

Alma en Amulek luisterden naar de engel. Ze gaven gehoor aan de oproep om zendingswerk te doen, en ze predikten bekering. Ondanks tegenspoed en gevangenschap stonden ze pal. Het zijn helden wier leven het navolgen waard is.

Door de jaren heen zijn al mijn bisschoppen ook een held voor mij geweest. Onze huidige bisschop, bisschop Stephen G. Stoker, is een held van ons gezin.

Ik ben dankbaar voor bisschoppen die mij als jongeman geholpen hebben mij op het Melchizedeks priesterschap voor te bereiden. Een geduldige, liefdevolle bisschop deed mij inzien dat een zending veel belangrijker was dan een toppolfer worden, iets wat ik al wilde sinds ik een tiener was.

Tegenwoordig speel ik graag golf met mijn zoons en schoonzons. Als de jongens op dreef zijn, dagen ze mij uit. Met hun soepele lijf slaan ze de bal veel verder dan ik. Maar omdat ze nog steeds niet door hebben dat de kortste weg tussen twee punten een rechte lijn is, blijf ik in de race. In hun greigtheid om hard te meppen, slaan ze de bal vaak de *fairway* af of zelfs buiten de baan.

Jongemannen, stel je geloof en vertrouwen in je bisschop. Laat hem je helpen om dichtbij de rechte lijn van de deugdzaamheid te blijven, binnen het gebied dat onze Hemelse Vader heeft afgebakend. Als je van die rechte lijn bent afgeweken, laat je bisschop je dan helpen je koers te wijzigen voordat de misleidende praktijken je stevig in hun greep hebben. Ik hoop dat de Heer in de eeuwigheid een plekje heeft ingeruimd voor goede bisschoppen.

Onze Hemelse Vader wist dat deze wilskrachtige zoon een goede vader nodig had. Hij koos een uitstekende voor mij. De toewijding van mijn vader aan zijn kinderen en kleinkinderen nam veel van zijn tijd in beslag. Hij hield van de Heer en hield zich zijn hele leven bezig met het werk des Heren. Hij was niet alleen mijn vader; hij was een van mijn helden.

In mijn tienerjaren was vader president van mijn priestersquorum en bisschop van onze wijk. Diegenen die zoon van een bisschop zijn, weten dat men vaak nogal hoge verwachtingen van een bisschopszoon heeft.

In de tijd dat mijn vader bisschop was, werd er in ons gebied een nieuw kerkgebouw neergezet. Het plaatselijke aandeel in de kosten werd gedeeltelijk in arbeid betaald. Als ik thuis kwam, lag er vaak een

briefje op de keukentafel met de uitnodiging om vader te helpen bij het werk aan het nieuwe gebouw. Deze uitnodigingen werden niet altijd even enthousiast ontvangen. Het leek wel alsof de zoon van de bisschop meer dan zijn deel aan dat soort uitnodigingen kreeg.

Toen het gebouw bijna klaar was, werd met het omliggende terrein begonnen. De priesterschap werd gevraagd met naar het terrein te brengen. Omdat de bisschop aan de expeditie deelnam, voelde de zoon van de bisschop zich verplicht aan de oproep gehoor te geven. We reden naar een schapekraal in de bergen. We schiepen de fijingemalen, gedroogde schapemest op een grote truck. Veel van wat we op de truck schiepen werd door de wind in ons gezicht geblazen. Dat vieze spul kwam in onze ogen, keel, neus, oren en kraag te zitten. Ik geloof dat ik me nooit ellendig gevoeld heb. Ik ben bang dat ik hartgrondig uiting gaf aan mijn ongenoegen. Toen we terugkwamen bij het gebouw om het spul uit te laden, bleek dat mijn fiets gestolen was. Ik klaagde luid. Hoe kon de Heer toestaan dat iemand mijn fiets stal terwijl ik met zijn werk bezig was?

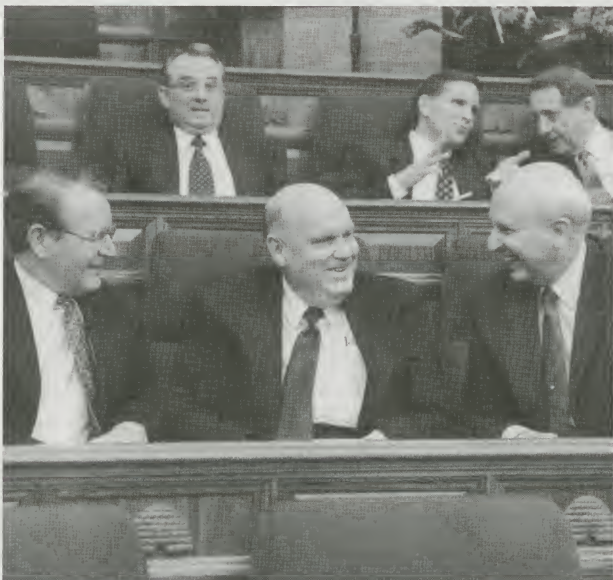
Toen vader en ik thuiskwamen, namen we een douche en gingen aan tafel. Ik bleef mopperen over deze dag en mijn gestolen fiets. Toen we in gebed neerknielden, dankte vader onze Hemelse Vader dat we

die dag de kans hadden gehad om dienstbaar te zijn en zei hij hoeveel hij van me hield. Hij vroeg vergeving voor de persoon die de fiets had gestolen. Hij liet merken dat hij het erg jammer vond, maar zei dat hij heel dankbaar was dat het niet zijn zoon was die de fiets had gepleegd. Vaders zijn geweldige helden. Ik bid dat als je een vader vlakbij hebt, hij jouw held kan zijn. Vaders, leef zo dat uw zoons en anderen tegen u op zullen zien als tegen een held.

Een uitzonderlijke slagman heeft niet alleen een heel scherp gezichtsvermogen, maar ook een uitzonderlijke coördinatie tussen ogen en handen. Ze zien zelfs de koorden op de bal en de richting waarin de bal draait. De slagman is dan beter in staat op de misleiding van de werper in te spelen. Onze Hemelse Vader heeft ieder van ons zo'n gave gegeven zodat wij ook de misleiding van Satan kunnen zien en weerstaan. Het is de gave van de Heilige Geest.

Luister en handel naar de ingevingen van de Heilige Geest en zoek rechtvaardige helden op om samen met hen pal te staan tegen de kwade invloeden van de meester van de verleidingen.

Ik weet dat onze Vader in de hemel leeft en dat zijn Zoon onze Heiland en Verlosser is. Ik weet dat Zij van ons houden en willen dat we slagen. Daarvan getuig ik in zijn heilige naam, Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen David E. Sorensen, Malcolm S. Jeppsen en Albert Choules Jr. van de Zeventig.

Zoeken en redden

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Misschien zullen [we] (...) nooit precies weten hoever de invloed van [ons] dienstbetoon als priesterschapsdrager gereikt heeft'.

hij had deelgenomen aan de zoek- en reddingsactie, waarbij men bedrijf en boerderij had achtergelaten om de vermisten te gaan zoeken.

De reddingsploeg had gebeden om beter weer in de wetenschap dat bij zo'n reddingsactie elke minuut telde. Hun gebeden werden verhoord; het klaarde op. Terwijl de helikopter heen en weer vloog tussen de bergen en ravijnen, werd met behulp van sterke verrekijkers elke vierkante centimeter van het gebied uitgekamd. Uiteindelijk werden de vermisten gevonden. Toen kwam de moeilijke taak om die moedige mensen te bereiken en terug te brengen. Alles ging goed. De verlorenen waren gevonden. Levens werden gered. Zorg en angst sloegen om in vreugde en gebjubel.

Geëmotioneerd zei Johnny tegen mij: 'Ik vind het heerlijk om op te sporen en te redden. Alleen al de blik in de ogen van hen die hadden kunnen omkomen, en hun intense dankbaarheid te kunnen voelen en zien, vervult mijn hele lichaam en ziel met erbarmen en dankbaarheid. Ik heb nog nooit eerder zoiets meegemaakt.'

Misschien zag hij de uitspraak van de Heer: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen'² in een nieuw licht. Of misschien voelde Johnny de indringende uitspraak van de profeet Joseph Smith: 'Het is beter iemands leven te redden dan hem uit de dood op te wekken.'³

Mijn gedachten gingen terug naar dat prachtige liedje van de zondagsschool, een liedje waardoor ik altijd tranen in mijn ogen en naastenliefde in mijn hart krijg:

*Ziëlslijf heeft 't hart van de herder
't negen en negentigtal,
ziëlslijf de schaapjes die dolen,
ter van de veilige stal.
Hooft gij zijn roepstem niet noden,
pleiten zo zacht en zo leer:
'Wilt gij mijn schaapjes niet zoeken,
brengt gij 't verlor'ne niet weer?'*

In het volgende vers komt ons antwoord op de smeekbede van de Heer tot uiting:

*'Weiden bij zeer stille waat 'ren',
'grazige' biecht Hij ons aan.
Here, wij antwoorden blijde:
'Ja, dierb're Meester, wij gaan.
Neem ons in dienst als uw herders,
in wie uw liefdesuur vlamt'.
Wil in 't woestijnland ons zenden,
zoekend uw dualende lam.'⁴*

Vanavond wil ik de dank uitspreken van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf, en alle andere algemene autoriteiten aan de leden van de kerk over de hele wereld voor uw vrijgevigheid en opoffering door uw tijd, talenten en middelen te geven door middel van vastengaven en andere diensten om lijden te verlichten en mensen tot zegen te zijn.

In het afgelopen jaar heeft onze kerk, bij voorbeeld, in Azië, Oost-Europa, Afrika, Midden-Amerika, het Caribisch gebied, de Verenigde Staten en Canada deelgenomen aan meer dan 350 projecten: voedsel, verbetering van het leefmilieu, en donaties van goederen.

Bij deze projecten is ruim drie miljoen kilo gesorteerd, gebruikte kleding – meer dan 190 containers vol – verscheept naar bestemmingen binnen en buiten Amerika voor vluchtelingen, dakloze gezinnen en andere behoeftigen. Bijzondere aandacht werd gegeven aan behoeften in Afrika, waarvoor kleding, dekens en andere goederen, en ruim 5 ton voedsel beschikbaar werden gesteld tegen de honger en voor de verbetering van het leefmilieu. Nog eens 2 ton voedsel werd geschonken aan voedseldepots en maaltijdprojecten voor daklozen en andere behoeftigen binnen en buiten Amerika.

Er zijn nu echtparen van de kerk die een voltijdzending in humanitaire diensten vervullen in Europa, Afrika, Azië, Mongolië en Midden-Amerika. Artsen, verpleegsters, onderwijzers en anderen zijn in vele landen als consultants tijdelijk werkzaam geweest op ministeries, ziekenhuizen, scholen en andere instellingen. Bij sommige projecten is de oorzaak van de armoede en ellende aangepakt door de plaatselijke bewoners te helpen hun leefmilieu te verbeteren.

Hoewel de kerk soms rechtstreeks projecten organiseert, wordt vaak gebruik gemaakt van instellingen die bekend staan om hun eerlijke en effectieve werkwijze, waaronder het Amerikaanse Rode Kruis, het Internationale Rode Kruis en de Red Crescent Societies, het Leger des Heils, katholieke hulporganisaties, de Catholic Community Services, en andere religieuze en burgerlijke instanties, om hulp- en ontwikkelingsprojecten uit te voeren. Dit alles is in aanvulling op de hulp die op vele plaatsen gegeven wordt door bisschoppen van wijken, presidenten van gemeenten en leiders van zen-

Tijdens die schijnbaar eindeloze jaren van de oorlog in Vietnam hoorden we vaak op radio en televisie de kreet *zoek en vernietig*. Die uitdrukking zei de luisteraars en kijkers wat over de soort strijd die gevoerd werd in dat gebied van dicht oerwoud, drukkende hitte en slopende ziekte.

Dit was geen oorlog van grootschalige veldslagen in open terrein. Vaak was de vijand onzichtbaar – maar desalniettemin zeer gevaarlijk – waardoor het begrip 'zoek en vernietig' ontstond. Er vielen veel slachtoffers, overal waar je keek zag je ellende en verwoesting. We zullen nooit weten hoeveel mensen hun eigen versie van de bijbelse vraag 'Is er geen balsem in Gilead'¹ geuit hebben. De wereld slaakte een diepe zucht van verlichting toen de oorlog ophield en er vrede werd gesloten.

Ik moest afgelopen winter aan die uitdrukking 'zoek en vernietig' denken toen ik in de prachtige Heber Valley met een oude buur en vriend sprak. Enkele skimotorrijders waren een paar dagen vermist geweest in dit binnenland van harde wind, priemende kou en spookachtige stilte. Mijn vriend Johnny vertelde me over de wanhopige toestand van de vermisten en over de bezorgdheid van hun gezinsleden. Hij zei dat

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1993

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

De Raad der Twaalf

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Het Presidium der Zeventig

Dean L. Larson

James N. Parman

J. Richard Clark

Rex D. Pringer

Curtis E. Ajoy

Charles Diller

L. Alan Peters

Her-Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Angier Bloor

Carlos H. Amado

Neil L. Anderson

Bee B. Beeks

William R. Brodford

Ted E. Brownstein

Monte J. Brough

F. Enrico Buche

John K. Carmack

Joe J. Christianson

D. Todd Christensen

Spencer J. Condit

Gene S. Cook

Jacob de Jager

Robert K. Dillmanbach

Loren C. Dora

Henry S. Eyring

Vaughn J. Fosharskane

Jack H. Goodland

John H. Groberg

F. Malvin Hammond

W. Eugene Hansen

Harold G. Hilton

Jeffrey R. Holland

James A. Howard

Madita K. Jensen

Kenneth Johnson

L. Loren Kendrick

Toddlahan Kivachi

Abbey J. Kautz

James A. McKelvie

Alexander E. Morrison

Glenn E. Pyle

R. Robert Peterson

Hugh W. Penick

Ronald E. Pooleman

Herman Steyer, Jr.

Robt. E. Springer

Earl C. Thigley

Robert E. Wells

Lynn Alvarez

Duane N. Archibald

Edmundo Ariza

Merrill J. Bonson

C. Max Gilwell

Albert Christie, Jr.

Garry L. Conness

Robert G. Covert

Leonard B. Curtis

Gilman L. Culler

James E. Darrle

John B. Dickson

Graham M. Dewey

John E. Fowler

Lloyd P. George

Ben Ho Song

Jay E. Jensen

Malcolm S. Jorgensen

Chris A. Kachford

W. Mack Lawrence

Agostino A. Liu

Richard P. Lindzey

Maria R. Lipphart

John M. Madson

Helvicko Marzetta

Gerald E. Mathews

J. Huber Mervel

Joseph C. Merens

Stephen D. Muehlhoff

Dennis E. Neumannstaedter

Jurgis A. Nijis

Sam S. Schmalberg

David E. Simonsen

F. Robert Steiner

Mark Tom Tai

Honorio A. Tamayo

J. Robert Trumbull

Lowell D. Wood

Dennis A. Walsley

Robert H. Block

Edward C. Epler

Iwanka Ostojner

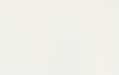
Presidenta Inokubo

Ernest Wenzinger

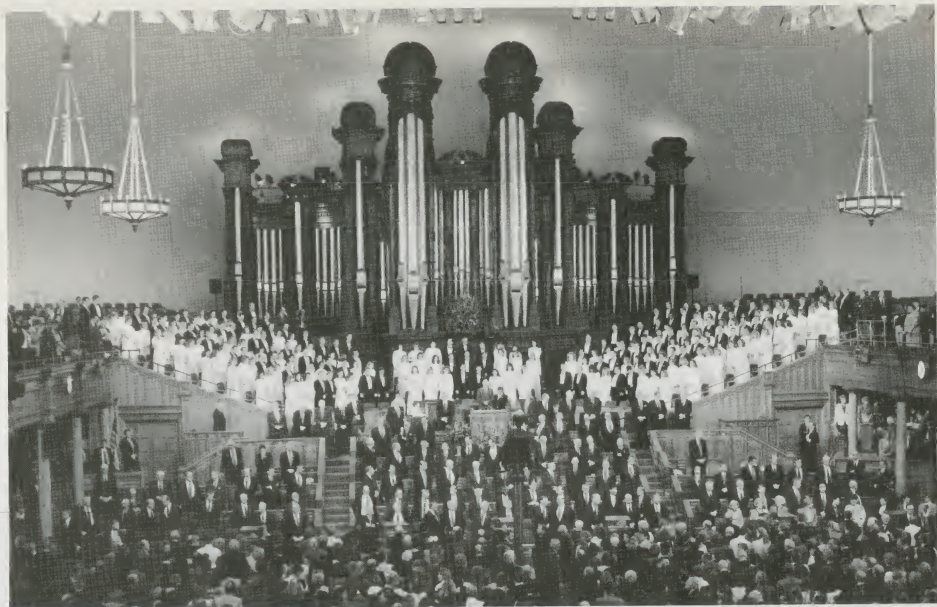
Ernest Wenzinger

Ernest Wenzinger

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

dingsgebieden aan leden van de kerk over de hele wereld. De woorden van een profet van dit halfroond, eeuwen geleden geuit, worden nog steeds gehoord en nagevolgd. Koning Benjamin herinnerde zijn volk eraan dat 'wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt'.⁵

We overpeinen woorden uit diezelfde kroniek over het volk tijdens de ambtsperiode van Alma, de zoon van Alma: 'Aldus zonden zij in hun voedspeidende toestand niemand weg, die naakt of hongerig, dorstig of ziek was, of die verzorging nodig had; en zij zetten hun hart niet op rijkdommen; daarom waren zij vrijgevig jegens allen, jegens oud en jong, jegens dienstknechten en vrijen, jegens man en vrouw, hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoeften'.⁶

Een hoofdstuk in het boek Lucas geeft ons twee overeenkomstige gelijkenissen die onze gedachten op en onze voetstappen naar de Meester richten. Eerst is er die gelijkenis van het verloren schaap, en dan de gelijkenis van de verloren zoon.

De Heer begint: 'Wie van u, die honderd schapen heeft en er één verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, tot hij het vindt?'

'En als hij het vindt, tilt hij het met blijdschap op zijn schouders, en thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en buren bijeen en zegt tot hen: Verbljdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.'

'Ik zeg u, dat er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtaardigen, die geen bekering nodig hebben'.⁷

We weten dat in de gelijkenis van de verloren zoon een van de zoons zijn deel verkwanselde en later bijna verhoergerde. Ik denk vaak aan de regel: 'En niemand gaf (...) hem [wat]'.⁸

Toen hij uiteindelijk tot zichzelf kwam, ging hij terug naar zijn vader, in de verwachting niets anders te krijgen dan straf en een berisping.

'En hij stond op en keerde naar zijn vader terug. En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

'En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten.

'Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.

'En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn

zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden'.⁹

Het antwoord aan de getrouwe zoon die het niet eens was met de gang van zaken, was hetzelfde: 'Uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden'.¹⁰

Sta mij toe dat ik u meeneem van die lang voorbijtje tijd en die ver afgelegde plaats naar het hier en nu, naar voorbeelden van de leidende invloed van de Meesterherder in de uitoefening van onze taken. Waar wij ook werkzaam zijn in zijn dienst, zullen we het bewijs van zijn goddelijke hulp zien en zijn zachte hand voelen.

Toen de oorlog in Korea woedde, was ik bisschop. We hadden een brief gekregen van het hoofdkantoor van de kerk waarin de bisschoppen werd gevraagd elke maand een brief te sturen naar iedere militair, samen met een exemplaar van het toenmalige tijdschrift van de kerk, de *Improvement Era*, en ze een abonnement op de *Church News* te geven. Dat was niet niks. In onze grote wijk hadden we ongeveer achttien militairen. We hadden niet veel geld. Met een flinke inspanning kregen de priesterschapsquorums het geld voor de abonnementen bij elkaar, en ik schreef de brieven. Uit mijn marinetijd aan het eind van de vorige oorlog wist ik hoe belangrijk het was om brieven van thuis te krijgen.

Op een dag vroeg de zuster die mijn afzonderlijk gedateerde brieven in steno opschreef: 'Bisschop Monson, raakt u nooit ontmoedigd?'

'Nee,' zei ik, 'hoezo?'

'Besef u wel,' legde ze uit, 'dat dit de zeventiende achtereenvolgende maandelijkse brief is die u naar Lawrence Bryson stuurt, en dat u nog nooit een brief terug hebt ontvangen?'

Ik zei: 'Nou, dan sturen we de zeventiende. Misschien hoor ik daar wel iets op.' En dat gebeurde ook. Ik kreeg antwoord van een legerpostkantoor in San Francisco. Broeder Bryson, die ver weg in de Stille Oceaan zat, had een kort briefje geschreven dat zo begon: 'Beste bisschop, ik ben geen grote brievenfrijver [dat had ik hem zeventien maanden eerder kunnen zeggen dan hij mij deed], maar vandaag is een bijzondere dag geweest. Ik ben tot leraar in het Aäronisch priesterschap geordend. Mijn groepsleider heeft me steeds goed begeleid, en daar ben ik hem dankbaar voor.' Toen zei hij: 'O, dank u voor de *Church News*. En bedankt voor het tijdschrift. Maar vooral bedankt voor uw brief die elke maand komt.'

Jaren later, op een ringconferentie in de Ring Cottonwood, waar ouderling James E. Faust toen ringpresident was, vertelde ik hierover op een priesterschapsvergadering van de ring. Na de vergadering kwam er

een man naar me toe die zei: 'Kent u mij nog?'

Ik keek hem aan. Ik had hem waarschijnlijk 22 jaar niet gezien. Ik zei: 'Lawrence Bryson!'

'Jawel,' zei hij. 'Dank u voor de brieven. Daarom sta ik hier vandaag.'

Waar is Lawrence Bryson nu? Hij en zijn vrouw vervullen momenteel een voltijdzending. Uit alles blijkt dat zij heel actief zijn in de kerk. Ze zoeken naar verloren schapen. Ik denk dat ze ze wel weten te vinden. Ik weet dat ze ze zullen redden.

Ik heb nog steeds die heerlijke brief die Lawrence Bryson aan mij heeft geschreven en die gedateerd is: 'Kerstmis, 25 december 1953'. Het is een van de kostbaarste kerstcadeaus die ik ooit heb ontvangen. Natuurlijk, soms vraag je je na zeventien brieven af waarom je nooit iets terughoort, maar ik moest denken aan een waar woord: 'Gods wijsheid kan de mens dwaasheid lijken. Maar de grootste les die we in de sterfelijkheid kunnen leren is dat als God spreekt en de mens gehoorzaamt, die mens altijd het goede doet.' De leiders van de kerk hadden gesproken. Wij als bisschoppen hebben alleen nog maar te gehoorzamen. De zegen zou zeker volgen.

Broeders, ik weet zeker dat wij in onze priesterschaps taken onszelf soms afvragen of we anderen echt helpen. De quorumleerkracht die zich zo grondig voorbereidt, de huisonderwijzers die hun eigen gemak opzij schuiven en de hun toegewezene gezinnen een boodschap brengen, en de quorumfunctionarissen die de reddende hand toestekken, zullen misschien nooit precies weten hoever de invloed van hun dienstbetoon als priesterschapsdrager gereikt heeft. Dat geldt vooral voor de trouwe zendingen die dag na dag hun Meester blijven dienen. Zonder klagen, immer dienend, altijd zichzelf offerend voor het welzijn van anderen, verdienen deze edele dienstknechten onze nimmer aflatende dankbaarheid en onze vurige gebeden.

De eenvoudige woorden uit Prediker dragen een zekerheid in zich die troost geeft en tot inspanning aanzet: 'Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen'.¹¹

Dat was ook mijn ervaring met president George H. Watson, die momenteel werkzaam is als eerste raadgever in het presidium van de Ring Naperville Illinois.

Broeder Watson heeft mij een brief geschreven die hij nooit gepost heeft, gedateerd 3 oktober 1978, waarin hij mij vertelt over zijn bekering tot de kerk en over zijn doop, die plaatsvond in de zomer van 1959 in Oost-Canada, waar ik toen zendingspresident was. Ik kreeg zijn brief pas vorig jaar, toen die naar mij gebracht werd door ouderling John E. Fowler, die erachter kwam dat

de brief bestond toen hij na een ringconferentie bij de familie Watson op bezoek was. Hoewel zowel broeder Watson als ik lang gewikt en gewogen heeft of we u deelgenoot zouden maken van de inhoud van deze toch wel persoonlijke brief, doen we dat

toch omdat we allebei het gevoel hebben dat zijn relaas velen van de broeders die vanavond met ons in deze wereldwijde priesterschapsvergadering bijeen zijn, kan aanmoedigen.

Ik zal mijn toespraak besluiten met presi-

dent Watsons eigen woorden. Hij schrijft:

'Beste ouderling Monson,
'Ineens kreeg ik de ingeving u deze brief te schrijven. Ik wil u namelijk danken voor de brieven die u zo'n twintig jaar geleden geschreven hebt - één aan mij en de ander

Het Tabernakelkoor en de aanwezigen zingen 'Gods Geest brandt in 't harte', om te herdenken dat de Salt Lake-tempel honderd jaar geleden werd ingewijd.

over mij – en om u te vertellen over de invloed die ze op mijn leven hebben gehad.

'Ik heet George Watson. In 1957, toen ik 21 was, emigreerde ik vanuit Ierland, waar ik was opgegroeid, naar Canada. De voorname reden waarom ik naar Canada ging

was geld te sparen voor nascholing aan de London University.

'Het bedrijf waarvoor ik werkte was in Niagra Falls, en ik vond een kamer voor de belachelijk lage huur van 6 dollar per week. Het enige nadeel was dat ik m'n hospita – 73 jaar oud – elke zondag naar de kerk in St. Catharines (Ontario) moest brengen.

'Al gauw begon dit klusje me de keel uit te hangen, want ze gebruikte de rit, die een klein halfuurtje duurde, om mij over te halen met de zendingen van haar kerk te praten. Dat hield ik ruim een jaar zeer effectief af, maar op een dag zei ze dat er die avond twee jongedames te eten zouden komen, en of ik mee wilde eten. Het is heel moeilijk om onbeleeft te zijn tegen vrouwelijke zendingen!

'De daaropvolgende maanden dacht ik veel na en kwam tot de conclusie dat hoevel datgene wat die elf koppels zendingen mij verteld hadden waar leer te zijn, ik teveel zou moeten laten, en trouwens, ik begon schoon genoeg te krijgen van die ritjes naar de kerk met m'n hospita. Om haar te laten ophouden mij te vragen, besloot ik haar de volgende zondag een half uur te laat te laten komen en dan met een wijd T-shirt, gymbies en een vrijetijdsbroek mee naar binnen te gaan. Ik dacht dat ze zich dan zo opgelaten zou voelen dat ze me niet meer zou vragen.

'M'n plan werkte perfect, alleen ze was niet boos dat we laat waren, en mijn boodschap kwam totaal niet over. Net toen we arriveerden, splitste de zondagsschool in klassen. Ik wilde niet mee naar de klas en praatte met een zeer goede man die invalide was en die me 'begreep'. Omdat ik over acht dagen terug naar Ierland zou gaan (juli 1959), stelde hij voor dat ik me op de zaterdag voor mijn vertrek zou laten dopen. Hij zou dit in de loop van de week telefonisch bevestigen, maar dat omzeilde ik listig door de hele week de telefoon niet op te nemen. Maar op zondag, na een slapeloze nacht, belde ik hem op om mijn excuses aan te bieden, en zo'n beetje op weg naar het vliegveld werd ik in Hamilton gedoopt – in de wetenschap dat ik in Ierland nooit mormonen zou tegenkomen en dat de kerk me uit het oog zou verliezen.

'Ik heb geen flauw idee, president Monson, hoe u aan mijn adres in Ierland kwam, maar op de vrijdag na mijn terugkomst kreeg ik een brief van u waarin u mij verwelkomde als lid van de kerk, en op zondagochtend 9 uur werd er aan mijn deur geklopt en stond daar een president Lynn die een brief uit Toronto van president Monson had gehad met het verzoek erop toe te zien dat alles goed met mij zou gaan.

'De daaropvolgende maanden of jaren waren traumatisch. Drie diensten op zondag was volkomen onredelijk; ik piekerde er

niet over een toespraak te houden; ze konden niet maar liefst 10 procent van me verwachten. En wat nog traumatischer was: m'n vriendin zou bewijzen hoe belachelijk ik bezig was. Uiteindelijk heeft ze zich laten dopen.

'We wonen nu in Illinois met drie heerlijke kinderen. Ik zit vaak te peizen waarom de Heer ons zo enorm gezegend heeft. We kunnen allen zijn schragende hand in moeilijke tijden voelen.

'Hoewel we elkaar waarschijnlijk nooit zullen ontmoeten, wil ik u graag heel oprecht danken dat u de moeite hebt genomen om die twee brieven te schrijven. Ze hebben mijn leven werkelijk volkomen veranderd. Ik ben dankbaar dat ik weet waarom de Heiland naar de aarde is gekomen, wat mijn relatie met Hem is, en wat Hij van mij verwacht. De moed en onwrikbaarheid van de profeet Joseph Smith, en de kennis die hij ons heeft gegeven, zal altijd een bron van inspiratie voor mij zijn. Ik vind het magnifiek dat ik in de kerk van de Heer mag werken.

'Moge de Heer u blijven zegenen in zijn werk, en dank u voor uw invloed op mijn leven.'

'[was getekend] George Watson'

Afgelopen kerst, toen George Watson en zijn lieve vrouw Chloe in Salt Lake City waren om twee van hun kinderen en een schoonzoon te bezoeken, kwamen ze naar mijn kantoor om kennis te maken. Ze gaven mij hun getuigenis en zeiden weer hoe dankbaar ze waren voor allen die hadden meegespeeld in dit menselijke drama, dit hedendaagse wonder. Tranen vloeiden, gebeden werden opgezonden, en dank overgebracht.

Het was een goede tijd van het jaar om bij elkaar te komen, als het gehele christendom stilstaat bij zijn geboorte, ja, van Jezus Christus, die gestorven is opdat wij het eeuwige leven mogen hebben. Hij die het opmerkt als er een mus valt, heeft ook beslist de zoek- en reddingsactie op touw gezet waardoor broeder Watson en zijn gezin tot zijn kudde zijn gekomen. Mogen wij altijd in zijn dienst gevonden worden, bezig met zijn zaak, is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- ¹ Jeremia 8:22
- ² Leer en Verboden 18:10
- ³ *History of the Church*, 5:366
- ⁴ *Heilige lofzangen* 37
- ⁵ Mosiah 2:17
- ⁶ Alma 1:30
- ⁷ Lucas 15:4-7
- ⁸ Lucas 15:16
- ⁹ Lucas 15:20-24
- ¹⁰ Lucas 15:32
- ¹¹ Prediker 11:1

Lessen uit mijn jongensjaren

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Het antwoord op onze problemen ligt in het navolgen van het eenvoudige evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God, die zijn Vaders liefde in deze wereld heeft gebracht.'

Ik denk dat ik vanavond wat tegen de jongens wil zeggen. U oudere mannen mag meeluisteren of een dutje doen. Wat is het heerlijk om jong te zijn in deze tijd van de geschiedenis van de kerk en van de wereld. Dit is werkelijk de tijd van de nieuwe inzichten. Nooit eerder is er een tijd als deze geweest. Nooit eerder zijn er zoveel wetenschappelijke ontdekkingen gedaan. Nooit eerder zijn er zoveel mogelijkheden geweest om een goede opleiding te krijgen. Nooit eerder zijn er zoveel kansen geweest om in de kerk te werken. Ik ben bijna jaloers op jullie. Maar aan de andere kant ook niet. Ik moet denken aan de vele problemen waar jullie mee moeten leven. Jullie kampen met grote verleidingen overal om jullie heen. Het is gemakkelijk voor oude mannen om jongens de les te lezen. Dus in plaats daarvan denk ik dat ik iets ga doen wat ik nog niet eerder gedaan heb. Als jullie het goed vinden, wil ik graag met jullie praten over een paar lessen die ik als jongen geleerd heb.

Ik ben hier in Salt Lake City opgegroeid, een heel gewone jongen met sproeten. Ik had een goede vader en moeder. Mijn vader was een ontwikkelde en talentrijke man. Hij

werd door de gemeenschap gerespecteerd. Hij hield van de kerk en haar leiders. President Joseph F. Smith, die president was in mijn jeugd, was een van zijn helden. Hij hield van president Heber J. Grant, die in 1918 president van de kerk werd.

Mijn moeder was een begaafde en fantastische vrouw. Ze was lerares, maar toen ze trouwde hield ze op met werken om huisvrouw en moeder te worden. Wij vinden dat ze daar zeer succesvol in is geweest.

We woonden in wat wij een groot huis vonden, in Wijk 1. We hadden op de benedenverdieping vier vertrekken: een keuken, eetkamer, woonkamer en leeskamer. Boven waren er vier slaapkamers. Het huis stond op de hoek van een groot stuk grond. We hadden een groot grasveld, met veel bomen waar miljoenen bladeren vanaf vielen, en er was altijd veel dat gedaan moest worden.

Toen ik nog erg jong was, stond er een kachel in de keuken en ook een in de eetkamer. Later werd er een fornuis geplaatst, dat was toen iets geweldigs. Maar het had een onverzadigbare honger naar kolen, en er zat geen automatische stookinrichting op. De kolen moesten het fornuis in geschept worden en elke avond netjes opgestapeld worden.

Dat beest van een fornuis heeft mij een belangrijke les geleerd: als je 'm warm wilde houden, moest je de schep laten zwaaien.

Mijn vader vond dat zijn jongens moesten leren werken, 's zomers en ook 's winters, en daarom kocht hij een boerderij van 2 hectare, wat uiteindelijk uitgroeide tot zo'n 12 hectare. In de zomer woonden we daar, en als de school weer begon gingen we terug naar de stad.

We hadden een grote boomgaard, en elk voorjaar moesten de bomen gesnoeid worden. Vader nam ons mee naar snoeidemonstraties die georganiseerd waren door deskundigen van de landbouwschool. We leerden daar een belangrijke waarheid: aan de manier waarop je in februari snoeid wist je wat voor fruit je in september zou plukken. Het was de bedoeling om de tak-

ken zo te snoeien dat het fruit licht en lucht zou krijgen. We leerden ook dat nieuw, jong hout de beste vruchten gaf. Die kennis hebben we op veel manieren in ons leven toegepast.

Niet als nu werden we toen ook ziek. Vaker zelfs, denk ik. In die tijd dronken we ongepasteuriseerde melk. We hadden natuurlijk geen afwasmachine. In die tijd was het vanzelfsprekend dat wij de afwas zelf deden. Als we de waterpokken of mazelen hadden, stelde de dokter de gemeentelijke gezondheidsdienst in kennis, en dan werd er iemand gestuurd om een bordje tegen ons voorraam te zetten. Zo werd iedereen gewaarschuwd dat het huis dan op eigen risico betreden werd.

Als die ziekte pokken of difterie was, werd er een fel oranje bordje met zwarte letters geplaatst. In feite stond daarop: 'Blijf uit de buurt van dit huis'.

Dat heeft mij iets geleerd wat ik nooit meer ben vergeten: let op waarschuwingen tegen gevaar en het kwaad, en blijf uit de buurt.

Ik ging naar de Hamiltonschool, een gebouw van drie verdiepingen. Naar de huidige normen was het een oud, vervallen gebouw. Maar ik heb geleerd dat het niet om het gebouw gaat, maar om de leerkrachten. Als het mooi weer was, kwamen we 's ochtenden voor de school bij elkaar, beloofden trouw aan de vlag en liepen dan ordelijk naar onze klas.

We kleedden ons altijd netjes aan voor school, en een onverzorgd uiterlijk werd niet getolereerd. We droegen lange zwarte kousen tot boven de knie. Ze waren van katoen en moesten vaak gestopt worden. We leerden stoppen want je haalde het niet in je hoofd met gaten in je sokken naar school te gaan.

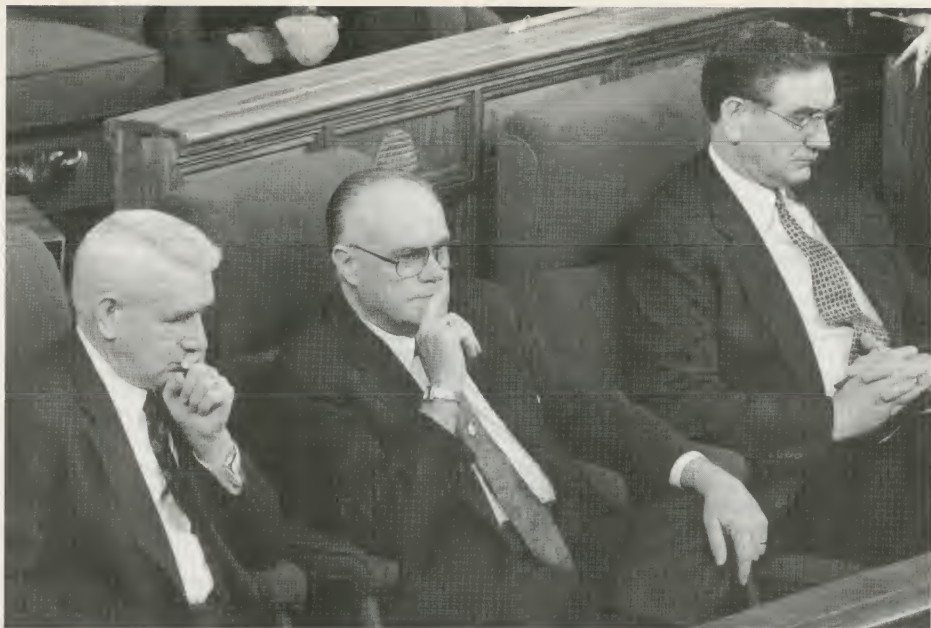
We leerden hoe belangrijk het was er schoon en netjes bij te lopen, en dat is de rest van mijn leven een grote zegen geweest.

De plaag van mijn lerares in de eerste klas was mijn vriend Louie. Hij had wat psychologen nu misschien een soort dwangmatige fixatie zouden noemen. In de klas zat hij op z'n das te kauwen tot die nat en draderig werd. De lerares mopperde daar op hem.

Louie werd later zeer welgesteld, en ik heb geleerd dat we nooit te licht moeten denken over het vermogen van een jongen om iets van z'n leven te maken, zelfs al kauwt hij op z'n das.

De jaren gingen voorbij en uiteindelijk kwam ik in de zesde klas van die school.

Al die jaren had ik zo'n beetje dezelfde vrienden. In die tijd verhuisden de mensen niet zoveel. Een van mijn vrienden heette Lynn. Zo heette hij niet echt, maar zo noem ik hem nu even. Hij werkte zich altijd in de nesten. Lynn vond het moeilijk om zich te concentreren op waar hij mee bezig was,

De ouderlingen Dean L. Larsen, James M. Paramore en J. Richard Clarke van het presidium van de Zeventig.

vooral in de lente als het er buiten beter uitzag dan binnen.

Juffrouw Spooner, onze lerares, had het niet zo op Lynn. Op een dag rond elf uur zat Lynn drukte te maken in de klas, en juffrouw Spooner zei dat hij zich in het berg-hok moest opsluiten tot zij hem eruit liet. Gehoorzaam ging Lynn naar het berg-hok en deed de deur achter zich dicht. Toen om twaalf uur de bel ging, kwam Lynn naar buiten met de laatste hap van juffrouw Spooners lunch in z'n mond. We schoten allemaal in de lach, behalve juffrouw Spooner, en dat maakte alles nog erger. Lynn bleef z'n hele leven de clown uithangen. Pas toen het te laat was, kwam hij erachter dat het leven een serieuze zaak is, waarin belangrijke keuzen gedaan moeten worden die onder gebed goed moeten worden overdacht.

Het jaar daarop gingen we naar het voortgezet onderwijs. Maar het gebouw was te klein, en daarom werd de eerste klas teruggestuurd naar de Hamiltonschool.

We waren diep beledigd. We waren wondend. We hadden zes ellendige jaren in dat gebouw gezeten, en we vonden dat we nu iets beters verdienden. Alle jongens kwamen na schooltijd bij elkaar. We besloten dat

we het niet meer pikten. Ja, we zouden gaan staken.

De volgende dag kwamen we niet opdagen. Maar waar moesten we naartoe? We konden niet thuisblijven, want dan zou onze moeder vragen gaan stellen. We dachten er niet aan om in de stad naar de film te gaan. Daar hadden we geen geld voor. We piekerden er ook niet over om naar het park te gaan. We waren veel te bang dat we gesnapt zouden worden door meneer Clayton, de spijbelambtenaar. We gingen ook niet achter het schoolhek zitten en schuine moppen vertellen, want die kenden we niet. We hadden nog nooit van drugs en zo gehoord. Dus hingen we wat rond en verspilden die hele dag.

De volgende ochtend stond de hoofdmeester, meneer Stearns, ons voor de school op te wachten. Zijn houding klopte aardig met zijn naam. [*Stern* betekent streng, vert.] Hij sprak heel duidelijke taal en gaf ons toen te kennen dat we niet naar school terug hoefden te komen zonder een briefje van onze ouders. Dat was de eerste keer dat ik een uitsluiting meemaakte. Staken, zo zei hij, was niet de manier om problemen op te lossen. We werden geacht verantwoordelijke burgers te zijn, en als we iets te klagen

hadden, dan konden we naar zijn kantoor komen om erover te praten.

Er zat maar één ding op, en dat was naar huis gaan en een briefje halen.

Ik weet nog dat ik schaapachtig het huis binnenliep. M'n moeder vroeg wat er aan de hand was. Ik vertelde het haar. Ik zei dat ik een briefje nodig had. Ze schreef een briefje. Een heel kort briefje. Het was de meest priemende berisping die ze me ooit gegeven heeft. In het briefje stond:

'Geachte meneer Stearns,
'Onze excuses voor Gordons gedrag van gisteren. Hij is gewoon met de meute meegelopen.'

Ze ondertekende het en gaf het aan me.

Ik liep terug naar school en kwam daar zo'n beetje tegelijkertijd met een paar andere jongens aan. We gaven allemaal ons briefje aan meneer Stearns. Ik weet niet of hij ze gelezen heeft, maar ik ben het briefje van m'n moeder nooit vergeten. Hoewel ik actief aan onze stakingsactie had meegedaan, besloot ik toen dat ik nooit meer iets zou doen om maar met de meute mee te lopen. Ik nam me toen heilig voor dat ik mijn eigen beslissingen zou nemen op basis van de voor- en nadelen en mijn eigen normen, en dat ik me niet meer door mijn om-

geving in een bepaalde richting zou laten duwen.

Dat besluit is mij vaak tot zegen geweest, soms in zeer lastige omstandigheden. Het heeft mij ervan weerhouden dingen te doen die, had ik eraan toegegeven, op z'n ergst ernstige schade en problemen veroorzaakt zouden hebben, en op z'n best mij m'n zelf-respect gekost zouden hebben.

Toen ik nog jong was had mijn vader een paard en wagen. Toen, en ook zomervond in 1916, gebeurde er iets geweldigs. Het was onvergetelijk. Die avond kwam hij thuis in een glimmende, zwarte, splinternieuwe T-Ford. Een prachtige machine, maar naar de huidige maatstaven een primitief en onberekenbaar ding. Er zat bijvoorbeeld geen startmotor op. Je moest 'm aanslingeren. Er is iets bij het aanslingeren wat je heel snel leert. Je moest de motor vertragen, anders sloeg de slinger terug en brak je de hand. Als het regende, werden de spoelen nat en kreeg je 'm helemaal niet aan de praat. Van die auto leerde ik dat je met een paar simpele voorbereidingen een hoop ellende kunt voorkomen. Met een stuk canvas kon je de spoelen droog houden. Met een beetje oefening kon je de vonk zo vertragen dat je de motor kon starten zonder je hand te breken.

Maar het interessantste aan die auto waren de lichten. De auto had geen accu. Er was alleen een zogenaamde magneto. De stroomsterkte werd bepaald door de snelheid waarmee de motor liep. Als de motor snel liep, brandden de lichten fel. Als het toerental zakte, verbleekten ze. Ik leerde dat als je de weg voor je wilde zien, je de motor flink op toeren moest houden.

En ik heb ontdekt dat het in het leven ook zo is. Ijver, enthousiasme en hard werken geven zichtbaar vooruitgang. Je moet op de been en in beweging blijven als je licht in je leven wilt. Ik heb nog steeds de radiatorop van die T-Ford uit 1916. Hier is ie. Deze dop doet me denken aan de lessen die ik 77 jaar geleden geleerd heb.

Ik heb nog iets van die auto geleerd. Ik rijd nu in een moderne auto. Het is een geruisloze en krachtige wagen, van alle gemakken voorzien, inclusief verwarming en air-conditioning. Hoe kon die oude zwarte, zwaar sturende en lawaaijige T-Ford uit 1916 uitgroeien tot die comfortabele auto van nu? Door de inzet van duizenden toegewijde en capabele mannen en vrouwen die gedurende twee generaties hebben gepland en gestudeerd, geëxperimenteerd en samengewerkt om de auto's steeds te verbeteren.

Ik heb ontdekt dat als goedwillende mensen in een eerlijke en toegewijde manier samenwerken, er geen grens is aan wat zij kunnen bereiken.

In 1915 heeft president Joseph F. Smith de leden van de kerk gevraagd om gezins-

avond te houden. Mijn vader zei dat we dat gingen doen, dat we de woonkamer zouden opwarmen, waar moeders vleugel stond. We zouden doen wat de president ons gevraagd had.

Als kinderen traden we niet graag op de voorgrond. Als we speelden konden we van alles samen, maar van de een vragen om voor de anderen te zingen was niet zoets als ijs op de kachel zetten en dan niet willen dat het smelt. In het begin gielden we en maakten we lollige opmerkingen over elkaars optreden. Maar onze ouders hielden vol. We zongen samen. We baden samen. We luisterden stil als moeder uit de Bijbel en het Boek van Mormon voorlas. Vader vertelde ons verhalen uit z'n hoofd. Ik weet nog een van die verhalen. Ik kwam het onlangs tegen in een boek dat hij vroeger heeft geschreven. Luister:

'Een oudere jongen en zijn jongere vriend liepen over een weg door een veld. Ze zagen een oude jas en een paar helemaal versleten herenschoenen langs de weg liggen, en in de verte zagen ze de eigenaar op het land werken.

'De jongste (...) wilde de schoenen verstoppen en van achter de struiken kijken naar de verbazing van de man als die terugkwam.

'De oudste (...) vond dat geen goed idee. Hij zei dat de eigenaar wel heel arm moest zijn. Dus ze overlegden even, en op zijn voorstel probeerden ze iets anders. In plaats van de schoenen te verstoppen, zouden ze in elk een zilveren dollar leggen en (...) dan kijken wat de eigenaar deed als hij het geld vond. Zo gezegd, zo gedaan.

'Al gauw kwam de man van het land af, deed zijn jas aan, stapte in zijn schoenen, voelde iets hards en haalde de zilveren dollar eruit. Verbazing en verwondering stonden op zijn gezicht te lezen. Hij bleef maar naar de dollar kijken, draaide zich om maar zag niemand, en stapte toen in zijn andere schoen; tot zijn grote verbazing vond hij nog een dollar. Overmand door emotie (...) knield hij neer en sprak hardop een dankgebed uit, waarin hij zei dat zijn vrouw ziek was en moest blijven liggen, en dat zijn kinderen geen eten hadden. (...) Vurig dankte hij de Heer voor deze gunst uit onbekende handen, en hij smeekte de zegen des hemels af op hen die hem deze zo nodige hulp hadden gegeven.

'De jongens hielden zich [verborgen] tot hij weg was. Zijn gebed had hen geraakt en ze voelden iets warmes van binnen. (...) Toen ze weer verder liepen, zei de een tot de ander: "Voel jij je ook zo fijn?" (Bewerkt naar Bryant S. Hinckley, *Not by Bread Alone*, Salt Lake City: Bookcraft, 1955, blz. 95).

Uit die kleine bijeenkomsten in de woonkamer van ons oude huis groeide er iets onbeschrijflijks en heerlijks. We gingen meer

van onze ouders houden. We gingen meer van onze broers en zusters houden. We gingen meer van de Heer houden. We gingen de goedheid van het eenvoudige waarderen. Dat gebeurde omdat onze ouders de raad van de profeet opvolgden. Dat is een bijzonder veelzeggende les voor mij geweest.

In dat oude huis wisten we dat onze vader van onze moeder hield. Dat is nog een grote les uit mijn jeugd. Ik kan me niet herinneren dat hij ooit onvriendelijk over of tegen haar sprak. Hij ondersteunde haar in haar roepingen in de kerk en in haar taken in de buurt en gemeenschap. Ze had veel aangeboren talenten, en hij stimuleerde haar ze te gebruiken. Haar welzijn was zijn voortdurende zorg. We zagen ze als gelijken, metgezellen die samenwerkten en elkaar liefhadden en waardeerden, net als ons.

Zij stimuleerde ook hem, en deed al het mogelijke om hem gelukkig te maken. Toen ze vijftig was, kreeg ze kanker. Hij omringde haar met tedere zorg. Ik herinner me nog onze gezinsgebeden, zijn smeebeden en onze smeebedden in tranen.

Toen hadden we nog geen ziekenfonds. Hij zou z'n laatste cent uitgeven om haar te helpen. Hij heeft ook veel daaraan uitgegeven. Hij nam haar mee naar Los Angeles in de hoop daar betere medische verzorging te vinden. Het was tevergeefs.

Het is 62 jaar geleden, maar duidelijk zie ik nog mijn diepbedroefde vader van de trein stappen en zijn intens verdrietige kinderen begroeten. Ernstig liepen we over het Perron naar de bagagewagen, waar de kist werd uitgeladen in de hoede van de uitvaartverzorgers. In die tijd bleek eens te meer hoe fingevoelig en teder mijn vader was. Dit heeft een diepgaande invloed op mijn hele verdere leven gehad.

Ik heb toen ook iets over de dood geleerd, en hoe verpletterend het is voor kinderen om hun moeder te verliezen – maar ik heb ook geleerd over vrede zonder pijn, en de zekerheid dat de dood niet het einde van de ziel kan zijn.

In die tijd spraken we niet zoveel over onze liefde voor elkaar. Het was ook niet zo nodig. We voelden die geborgenheid, die rust, die stille kracht die komt tot gezinnen die samen bidden, samen werken en elkaar helpen.

'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12). Al jong ben ik gaan geloven in dat goddelijke gebod.

Ik vind het zo'n geweldig gebod van de Heer. Werd het maar meer nageleefd, dan zou er veel minder ellende bij de mensen thuis zijn. In plaats van kwaadspreken, beschuldigingen en ruzie zou er waardering en respect en stille liefde zijn.

Mijn vader is al lang overleden. Ik ben vader geworden, en grootvader, en overgrootvader. De Heer is zeer goed geweest. Ik heb mijn deel aan teleurstellingen, mislukkingen en problemen gehad. Maar al met al is het leven erg goed geweest. Ik heb geprobeerd met enthousiasme en waardering te leven. Ik heb veel vreugde gekend, o, zoveel. En ik denk dat de zaadjes daarvoor in mijn jeugd geplant zijn, en dat die thuis, op school en in de wijk waar ik ben opgevoerd gevoed zijn. Ik heb daar simpele maar belangrijke levenslessen geleerd. Ik kan niet dankbaar genoeg zijn.

Mijn hart huilt van verdriet als ik de ellende zie van zoveel uiteengevallen gezinnen, van een thuis waar de vader kennelijk niet weet hoe hij zijn vrouw moet behandelen, van een thuis waar de kinderen mishandeld worden en opgroeien tot de mishandelaren van de volgende generatie. Al deze ellende is niet nodig. Ik weet dat zeker. Het antwoord op onze problemen ligt in het navolgen van het eenvoudige evangelie van Jezus Christus, de Zoon van God, die zijn Vaders liefde in deze wereld heeft gebracht.

Broeders, vergeef me dat ik uw tijd heb genomen om op vertrouwelijke voet tot u te spreken. Ik wist niet hoe ik mijn gevoelens kon overbrengen zonder dat te doen.

Jongemannen, doe wat goed is, ongeacht de gevolgen. Als je voor een keus gesteld wordt, kies dan het goede.

Vaders, wees goede mannen, zodat uw vrouw met liefde en waardering over u zal spreken en uw kinderen zich u met eeuwige dankbaarheid zullen herinneren. Dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

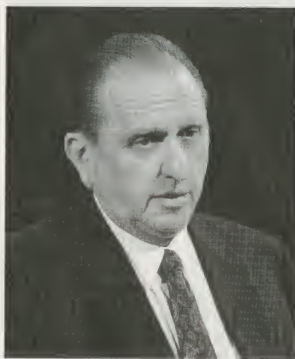

Zondagmorgenbijeenkoms
4 april 1993

Gaven

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Het is mijn gebed dat wij royaal aan Hem zullen geven, omdat Hij zo overvloedig aan ons heeft gegeven.'

President David O. McKay heeft ons vaak de raad gegeven afstand te nemen van onze drukke dagelijkse bezigheden, gevuld met correspondentie, telefoontjes, afspraken en vergaderingen, en tijd vrij te maken om diep na te denken over de eeuwige waarheden en de bronnen van blijdschap en geluk, waar ieder mens naar op zoek is.

Als we dat doen, maken de alledaagse, routinueuze, monotone patronen in ons leven, plaats voor spirituele kwaliteiten, en verwerven wij een hoognodige extra dimensie die ons voorziet van de inspiratie voor ons dagelijks leven. Als ik die raad opvolg, moet ik altijd aan mijn gezin denken, aan vrienden, en aan mooie dagen en vredige avonden. Dan voel ik me altijd goed.

De kersttijd, met zijn bijzondere betekenis, geeft mij ook altijd goede gevoelens. Hij vervult mij met hernieuwde toewijding aan God en verschaft, om de woorden van het mooie lied 'Calvary' te gebruiken, 'rust voor de vermoeden en vrede voor de ziel'.

Ik heb de tegenstellingen van Kerstmis overwogen. De waanzin van de commercie vindt zijn climax in een catalogus waarin

buitensporige geschenken, in dure verpakkingen, worden geadverteerd met de slagzin: 'Voor de mens die alles al heeft.' In zo'n catalogus zag ik een kolossale villa met een gigantische strik eromheen en een even grote kerstkaart met het opschrift: 'Vrolijk kerstfeest'. Andere geschenken waren een met diamanten afgezette golfstok, een reis naar het Caribisch gebied of een luxeueze trip naar de Alpen. Al die geschenken lijken aan te sluiten bij het thema van een tekenfilmpe over Kerst, waarin de drie wijzen met hun geschenken per kameel naar Bethlehem reizen. Een van hen zegt: 'Let op mijn woorden, Balthazar, we beginnen met deze geschenken aan iets dat helemaal uit de hand gaat lopen.'

En dan hebben we het bekende kerstverhaal van O. Henry, over een jonge echtgenoot en zijn vrouw die in grote armoede leefden, maar die elkaar toch iets bijzonders wilden geven. Maar ze hadden niets om te geven. Toen kreeg de man een goed idee. 'Ik ga een mooie sierspeld kopen die zij in haar mooie, zwarte haar kan doen.' De vrouw had ook een idee. 'Ik koop een ketting waar mijn man zijn zakhorloge aan kan hangen.'

Het werd Kerstmis; de geschenken werden uitgetipt. Het verrassende einde, zo typerend voor de korte verhalen van O. Henry: De vrouw had haar lange haar laten afknippen en het in geld omgezet om de ketting te kunnen kopen. Maar de man had zijn horloge verkocht om de speld te kunnen kopen voor het mooie haar van zijn vrouw, dat ze nu niet meer had.¹

Thuis in een afgelegen hoekje, bewaar ik een kleine, zwarte wandelstok met een knop van imitatie-ivoer. Eens was hij eigendom van een ver familielid. Waarom bewaar ik die nu al bijna zestig jaar? Dat heeft een reden. Ziet u, als jongetje heb ik meegedaan aan het kerstspel in onze wijk. Ik had het voorrecht om een van de drie wijzen te mogen spelen. Met een boerenzakdoek om mijn hoofd, de overtrek van de pianokruk om mijn schouders en de zwarte stok in

De presiderende bisschop begroet ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf (rechts). Van links naar rechts: bisschop H. David Burton, eerste raadgever; bisschop Robert D. Hales; bisschop Richard C. Edgley, tweede raadgever.

mijn hand, sprak ik mijn tekst: 'Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.'² Ik herinner mij niet alle woorden in het spel, maar ik weet nog heel goed hoe ik me voelde toen wij gedriëën, 'de wijze mannen', omhoog keken en de ster zagen die bovenlangs het toneel bewoog, Maria en het kindje Jezus vonden, neervielen en Hem aanboden. Hoe wij onze geschenken aanboden: goud, wierook en mirre.

Wat mij vooral aanstond was dat we niet terugkeerden naar de boze Herodes om het kindje Jezus te verraden, maar God gehoorzaamden en een andere weg terug namen.

De jaren zijn voorbijgegaan, de gebeurtenissen van een druk leven hebben hun rechte plaats ingenomen in de galerij van mijn herinneringen, maar de wandelstok behoudt zijn plaats in mijn huis; en in mijn hart blijft de toewijding aan Christus.

Laten we de kerstcatalogi met de exotische geschenken even opzij leggen. Ook de bloemen voor moeder, de das voor vader, de schattige pop, de speelgoedtrein, de langverwachte fiets – zelfs de boeken en videobanden van Star Trek – laten we voor wat ze waard zijn en vestigen onze aandacht op de geschenken van God die blijvend zijn. Ik heb er uit een lange lijst vier gekozen:

1. De gave van het leven.
2. De gave van gemoedsrust.

3. De gave van liefde.

4. De gave van het eeuwige leven.

Ten eerste, *de gave van het leven*. Die gave komt tot ons allemaal. Het is ons allen gegeven ons hemelse thuis te verlaten en naar deze aarde te komen en een lichaam te krijgen, en door onze daden te bewijzen dat wij het waardig zijn om op een goede dag terug te keren naar onze Hemelse Vader, onze geliefden en een koninkrijk dat ceestiaal is. Onze vader en moeder schonken ons deze geweldige gave. Het is aan ons om onze dankbaarheid te tonen door onze daden.

Mijn vader, drukker van beroep, heeft mij eens een exemplaar gegeven van een brochure die hij had gedrukt. De titel was: 'Een brief van een vader'. De brochure eindigde als volgt: 'Wat ik als ouder wellicht het liefst zou willen is zo'n liefdevolle relatie met jou te hebben dat wanneer de dag komt dat jij jouw eerste kindje in je armen houdt, jij het verlangen zult hebben voor je kind dezelfde fijne ouder te zijn die jouw vader voor jou heeft willen zijn. Kan een man een groter compliment krijgen? Liefs, je vader.'

Omze dankbaarheid voor onze moeder voor de gave van het leven is even groot of zelfs groter dan die voor onze vader. Zij die ons verwelkomde als 'een mooie, frisse, menselijke bloem, die uit Gods woning is neergedaald om op aarde tot bloei te komen',³ in al onze behoeften voorzag,

troostende woorden sprak, zich later in onze prestaties verheugde, en om onze teleurstellingen huilde, neemt een ereplaats in ons hart in.

Een tekst uit 3 Johannes bevat een erecode waarmee we onze dankbaarheid voor onze ouders voor de gave van het leven kunnen uiten: 'Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.'⁴ Laat ons zo wandelen. Laten wij eer geven aan de schenkers van die kostbare gave van het leven.

Ten tweede, *de gave van gemoedsrust*. De ruwe wereld waarin we leven, met haar verkeersdrukte, de schreeuwende reclames, de eisen die aan ons gesteld worden – om nog maar te zwijgen over de problemen in de wereld – veroorzaakt hoofdpijn en pleegt een aanslag op onze energie. Ziekte of een sterfgeval en het verdriet dat dat geeft, dwingt ons op onze knieën voor hemelse hulp. Evenals de mensen in oudtestamentische tijden kunnen we ons afvragen of er geen 'balsem in Gilead'⁵ is. Het volgende vers ademt een bepaalde droefheid uit, zelfs hopeloosheid:

*Er is nooit een leven zonder verdriet,
Er is nooit een hart vrij van pijn;
Als iemand op zoek is naar ware troost,
dan zal zijn zoektocht vergeefs zijn.⁶*

Hij die wist wat verdriet was en bekend was met zorgen, spreekt tot elk bezorgde hart en verleent de gave van gemoedsrust. 'Vrede laat ik u, mijn vrede geef ik u; niet geuk de wereld die geeft, geef ik hem u, Uw hart worde niet ontroerd of versaaagd.'⁷

Hij stuurt zijn woord uit door middel van de zendingelingen naar verre oorden, die zijn blijde boodschap en vrede verkondigen. Kwellende vragen zoals: 'Waar ben ik vandaag gekomen? Wat is het doel van mijn leven? Waar ga ik naartoe na de dood?' worden beantwoord door zijn dienstknechten. Frustratie vlucht, twijfel taant en vragen vervallen als de waarheid stoumoedig maar nederig onderwezen wordt door hen die geroepen zijn om de Vrededorst, namelijk de Heer Jezus Christus, te dienen. Zijn gave komt tot een ieder afzonderlijk: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen.'⁸

De sleutel tot gemoedsrust wordt verkregen door dagelijks gebed. De gevoelens van ons hart, nederig verwoord, in plaats van louter het opzeggen van een versje, verschaft ons de gemoedsrust die we zoeken.

In Shakespeare's *Hamlet*, knielt de slechte koning Claudius neer en probeert te bidden, maar hij staat weer op en zegt: 'Mijn woord stijgt op, doch aards blijft ziel en zin; geen zieloos woord dringt ooit de hemel in.'⁹

Iemand die de gave van geloofsruimte ontving en verwelkomde was Joseph Millett, een zendeling naar de kustprovincies van Canada, die terwijl hij daar was, en later in zijn leven, leerde hoe noodzakelijk het is om op hemelse hulp te vertrouwen. Een ervaring die hij heeft opgeschreven in zijn dagboek is een prachtige illustratie van eenvoud maar toch diep geloof:

"Een van mijn kinderen kwam binnenlopen en zei dat het gezin van broeder Newton Hall geen brood meer had. Ik had die dag ook geen brood. Ik deed wat meel in een zak om die naar broeder Hall te laten brengen. Toen kwam broeder Hall net binnenlopen. Ik zei: "Broeder Hall, heeft u meel?" "Broeder Millett, we hebben niets." "Nou, broeder Hall, er zit wat in die zak. Ik heb het verdeeld en wilde het net naar u laten brengen. Uw kinderen vertelden aan mijn kinderen dat u geen meel meer had." Broeder Hall begon te huilen. Hij zei dat hij het bij anderen had geprobeerd. Maar dat hij nergens wat had gekregen. Hij was het bos ingegaan en had tot de Heer gebeden, en die had hem gezegd naar Joseph Millett toe te gaan. "Nou, broeder Hall, dan hoeft u het ook niet te vergoeden, als de Heer u gestuurd heeft. U bent mij niets verschuldigd." Ik kan u niet vertellen hoe fijn ik het vind dat de Heer wist dat er zo iemand als Joseph Millett was.¹⁰

Gebed bracht Newton Hall en Joseph Millett de gave van geloofsruimte.

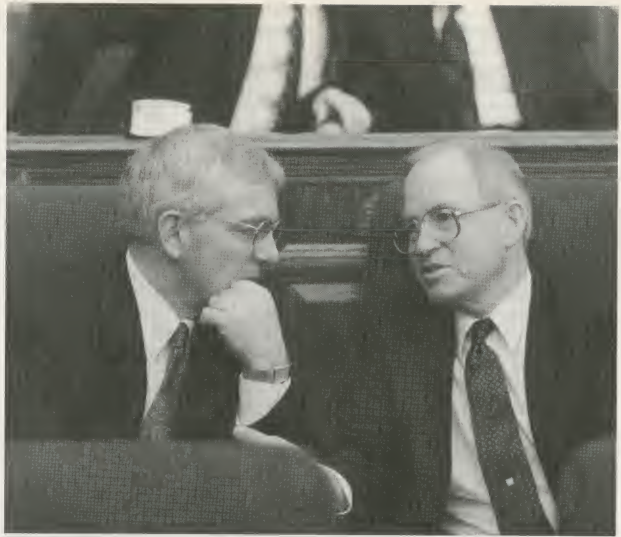
Ten derde, *de gave van liefde*. "Meester, wat is het grote gebod in de wet?" vroeg eens een wetgeleerde die met Jezus sprak. Jezus antwoordde onmiddellijk: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'¹¹

Tijdens een andere gelegenheid heeft de Heer onderwezen: 'Wie mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft.'¹² De Schriften staan vol met teksten over het belang van liefde in ons leven. In het Boek van Mormon wordt onderwezen dat 'naastenliefde de reine liefde van Christus is'.¹³ De Meester zelf voorzorg ons van een ideaal model om naar te leven. Over Hem staat geschreven dat Hij 'is rondgegaan, weldoende (...) want God was met Hem'.¹⁴

Een paar regels uit de bekende musical "The Sound of Music" oppert een levensstijl die we ons allemaal kunnen aanmeten:

*Een bel is geen bel, totdat je haar luidt;
Een lied is geen lied, totdat je het zingt;
En liefde moet niet in je hart blijven.
Liefde is geen liefde, totdat je haar geeft!'¹⁵*

Een groep in onze samenleving die wanhopig verlangt naar ware liefde zijn de

De ouderlingen Marlin K. Jensen en John K. Carmack van de Zeventig.

ouden van dagen, vooral wanneer zij lijden onder eenzaamheid. De koude wind van stervende hoop en vervagende dromen, giert door de rangen van de ouderen, zij die bijna aan het eind van hun levensweg gekomen zijn.

Wat zij nodig hebben nu zij op leeftijd zijn en zich eenzaam voelen is, ten dele althans, waar wij behoefte aan hadden in de onzekere jaren van onze jeugd: het gevoel erbij te horen, de zekerheid dat iemand om hen geeft, en de vriendelijke gestes van een liefdevol hart en handen, niet louter de verplichte vormelijkheid, niet slechts een kamer in een gebouw, maar een plekje in iemands hart en leven.

'We kunnen hun niet hun jeugd teruggeven. Maar we kunnen ze wel laten leven in de warmte van een zonsondergang, die toeneemt in schoonheid door onze zorgzaamheid, onze attenties, en onze actieve en ongeveinsde liefde.'¹⁶ Aldus heeft ouderling Richard L. Evans enige jaren geleden geschreven.

Soms is het iemand die nog jong is die ons herinnert aan de noden van de bejaarden. Sta mij toe een Pakistaanse lerende te vertellen die deze waarheid illustreert:

'Er woonde eens een oude grootmoeder bij haar dochter en haar kleinzoon. Toen zij oud en gebrekkig begon te worden, was zij meer een last dan een hulp voor de dochter. Zij brak broden en kopjes, maakte messen kwijt en morste heel wat water. Op zekere

dag, geïrriteerd omdat de oude vrouw weer een duur bord uit haar handen had laten vallen, gaf de dochter haar zoon opdracht een houten bord voor zijn grootmoeder te gaan kopen. De jongen weifelde omdat hij wist dat een houten bord zijn grootmoeder zou bedeligen. Maar zijn moeder stond erop en dus ging hij op pad. Hij kwam terug met niet één houten bord, maar met twee houten bordes.

"Ik had je toch gezegd er een te kopen", zei de moeder. "Heb je me niet verstaan?" "Ja", antwoordde de jongen. "Maar ik dacht bij mezelf: ik zal er maar twee kopen, één voor als u oud bent."

Vaak zijn we geneigd een leven lang te wachten om liefde te uiten door de hulp die wij jaren daarvoor van iemand hebben gekregen. Wellicht was het zo'n ervaring die George Herbert ertoe gebracht heeft het volgende te zeggen: 'U die mij zoveel gegeven heeft, geef mij nog één ding: een dankbaar hart.'¹⁷

Het verhaal doet de ronde over een groep mannen die bespraken wie het meeste invloed op hun leven had gehad en wie zij daarvoor dank verschuldigd waren. Eén man moest aan een lerares op de middelbare school denken die hem ingewijd had in de gedichten van Tennyson.

Hij besloot haar te schrijven om haar te bedanken.

Na verloop van tijd kreeg hij een slordig geschreven briefje terug:

Mijn beste Willie,

Als ik je eens kon vertellen hoeveel je briefje voor mij betekent. In ben nu in de tachtig. Ik woon alleen in een kleine kamer. Ik kook zelf. Ik ben eenzaam, als het laatste blad aan een boom. Weet je, ik heb vijftig jaar les gegeven en jouw bedankbriefje is het eerste dat ik in die vijftig jaar heb gekregen. De post bracht het op een droevige, koude morgen. Ik ben in jaren niet zo vrolijk geweest.

Toen ik dat las, moest ik aan die mooie regel denken: 'De Heer heeft twee woonplaatsen: de hemel en een dankbaar hart.'

Er kan nog veel meer gezegd worden over de gave van liefde. Een lievelingsvers van mij vat deze gave echter goed samen:

Ik heb 's nachts gehuild omdat ik niet zag dat er iemand hulp nodig had. Maar ik heb er nog nooit spijt van gehad dat ik aardig voor iemand was.¹⁸

Ten vierde, *de gave van het eeuwige leven*. Het plan van onze Hemelse Vader bevat de finale uiting van ware liefde. Alles wat we liefhebben, met inbegrip van ons gezin, onze vrienden, onze blijdschap, onze kennis, ons getuigenis, zou vervagen zonder onze Vader en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus. Tot de meest gekoesterde gedachten en geschriften van deze wereld behoort deze goddelijke waarheid: 'Want alzo lief

heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.'¹⁹ Deze dierbare Zoon, onze Heer en Heiland, verzoende onze zonden en de zonden van allen. Die gedenkwaardige nacht in Getsemane was zijn lijden zo hevig, zijn smart zo groot, dat Hij de Vader smeekte: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.'²⁰ Later, aan het wrede kruis, is Hij gestorven om ons het leven te schenken, namelijk het eeuwige leven. De morgen van de opstanding, werd voorafgegaan door pijn, door lijden in overeenstemming met het oneindige plan van God. Vóór Pasen moest er het kruis zijn. De wereld is nooit getuige geweest van een grotere gave, noch heeft zij grotere liefde gekend.

Nephi geeft ons deze opdracht: 'Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. (...) Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben. Welnu, (...) dit is de weg; en er is geen andere weg of naam onder de hemel gegeven, waardoor de mens in het koninkrijk Gods zalig kan worden.'²¹

Ik besluit mijn toespraak met de woorden van een gerespecteerde profeet, namelijk president Harold B. Lee: 'Het leven is Gods

gave aan de mens. Wat we doen met ons leven is onze gave aan God.'

Het is mijn gebed dat wij royaal aan Hem zullen geven, omdat Hij zo overvloedig aan ons heeft gegeven, door zo te leven en zo lief te hebben zoals Hij en zijn Zoon zo geduldig hebben onderricht. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

- ¹ Uit 'Gifts of the Magi'.
- ² Matteüs 2:2
- ³ Gerald Massey, in: *The International Dictionary of Thoughts* (Chicago, J. G. Ferguson Publishing Co., 1969), blz. 66.
- ⁴ 3 Johannes 1:4.
- ⁵ Jeremia 8:22.
- ⁶ Onbekend.
- ⁷ Johannes 14:27
- ⁸ Openbaring 3:20.
- ⁹ Derde bedrijf, derde toneel, laatste twee regels.
- ¹⁰ *New Era*, juli 1975, blz. 28.
- ¹¹ Matteüs 22:36-39.
- ¹² Johannes 14:21.
- ¹³ Zie Moroni 7:47.
- ¹⁴ Handelingen 10:38
- ¹⁵ 'Sixteen, Going on Seventeen', uit *The Sound of Music*.
- ¹⁶ *Thoughts (...) for One Hundred Days* (Salt Lake City: Publishers Press, 1966), blz. 222.
- ¹⁷ Geciteerd door Richard L. Evans, *Richard Evans' Quote Book* (Salt Lake City: Publishers Press, 1971), blz. 238.
- ¹⁸ *Improvement Era*, mei 1960, blz. 340.
- ¹⁹ Johannes 3:16.
- ²⁰ Matteüs 26:39.
- ²¹ 2 Nephi 31:20-21.

Tijdens een bezoek aan de Verenigde Staten werden Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Salote Mafife'o Pilolevu Tuita van Tonga en haar echtgenoot, consul-generaal bevelhebber Sosaia Ma'ulupekotofa, uitgenodigd het hoofdkantoor van de kerk in Salt Lake City en Brigham Young University in Provo (Utah) te bezoeken. Hoewel ze geen heiligen der laatste dagen zijn, bezocht dit echtpaar alle algemene bijeenkomsten van de conferentie. Hier zijn ze samen met ouderling John H. Groberg van de Zeventig (rechts) te zien. Bevelhebber Tuita bezocht ook de priesterchapbijeenkomst.

'Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U'

President Howard W. Hunter
President van het Quorum der Twaalf Apostelen

*'Mogen wij meer doen om zijn heilige naam te eerbiedigen en te eren,
en anderen vriendelijk en beleefd aanmoedigen hetzelfde te doen.'*

Vandaag is de dag die door de christelijke wereld traditioneel palmzondag wordt genoemd. Het is de denkdag van die gewichtige gebeurtenis die bijna tweeduizend jaar geleden heeft plaatsgevonden. Toen Jezus van Nazaret, de Zoon van God, zijn laatste verklaring aflegde van zijn goddelijkheid en de heilige stad Jeruzalem binnenging als de beloofde Messias.

Hij naderde de tempel, rijdend op een ezelin in vervulling van Zacharia's profetie (zie Zacharia 9:9), over een pad dat een uitbundige menigte had uitgespreid van palmtakken en zelfs een paar van hun mantels, waarmee zij, zoals het moest, de looper uitlegde voor de koning in aantocht. Hij was hun koning; zij waren zijn onderdanen. 'Hosanna de Zoon van David', riepen ze. 'Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren; Hosanna in de hoogste hemelen' (Matteüs 21:9).

Natuurlijk zou dat pad dat zo liefdevol was uitgespreid spoedig leiden tot de bovenzal en daarna Getsemane. En na oponthoud in achtereenvolgens het huis van Annas, het hof van Kafajas en het Romeinse hoofdkwartier van Pilatus zou dat pad uit-

eindelijk leiden tot Golgota. Maar daar hield het niet op. Het pad ging verder naar het tuingraf en het zegevierende uur van de opstanding dat we elk jaar, een week van nu, op paaszonndag vieren.

In deze lieflijke lentetijd, dit jaarlijkse ontwakken, als op het noordelijke halfrond de natuur vernieuwd wordt, het groen ontluikt en tot bloei komt, denken wij intuïtief aan Jezus Christus, de Heiland van de wereld, de Verlosser van het mensdom, de bron van het licht, en het leven en de liefde.

Als boodschap voor deze palmzondag en het komende Pasen heb ik gekozen voor de woorden van een oude en gewijde lofzang, die zijn toegeschreven aan Bernard van Clairvaux en die naar schatting 900 jaar oud zijn. Evenals de rest van de christelijke wereld zingen de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen eerbiedig:

*'Jezus als 'k zelfs maar denk aan U
zet dit mijn hart in gloed.
Maar 't wordt veel zaal'ger nog dan nu
als 'k eenmaal U ontmoet.
(Lofzangen, 97)*

Op palmzondag, en volgende week op paaszonndag, denken wij onwillekeurig aan Jezus. Ja, Pasen, en Kerstmis wellicht, zou wel eens de enige tijd in het hele jaar kunnen zijn dat onze broeders en zusters in de kudde van Christus hun weg naar de kerk vinden. Dat is bewonderenswaardig, maar we vragen ons af of we Jezus niet veel vaker en langduriger in onze gedachten behoren te nemen in alle jaargetijden van ons leven. Hoe vaak denken we aan de Heiland? Hoe intens, hoe dankbaar en hoe liefdevol overwegen wij zijn leven? Hoe belangrijk vinden we Jezus in ons leven?

Hoe vaak denken wij, bijvoorbeeld, op een dag, in een werkweek of een maand aan Jezus? Voor sommigen van ons misschien niet genoeg.

Het leven zou ongetwijfeld vrediger zijn, huwelijken zouden standhouden en gezin-

nen zouden hechter zijn, gemeenschappen en naties zouden veiliger, vriendelijker en opbouwender zijn als wij meer van het evangelie van Jezus Christus in onze borst koesteren.

Tenzij wij meer aandacht besteden aan de gedachten van ons hart, vraag ik me af of wij hoop kunnen hebben op die grotere vreugde, die zalige prijs van het Hem eenmaal ontmoeten.

Elke dag en in elke periode van ons leven, niet alleen tijdens Pasen, vraagt Jezus ons: 'Wat dankt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij?' (Matteüs 22:42) zoals Hij vele jaren geleden ook deed na zijn intocht in Jeruzalem.

Wij verklaren dat Hij de Zoon van God is. Wij behoren veel vaker door dat feit bezielde te worden. Ik bid dat dat zo zal zijn, deze Pasen en altijd.

*'Geen hart bedenkt, geen stem brengt voort,
geen vroom verlangen vindt
zo lieflijk als Uw naam een woord,
o, grote Mensenvrind.'*

Wij getuigen, evenals de profeten en apostelen vanouds, dat de naam van Christus de enige naam onder de hemelen is waardoor een man, vrouw of kind gered kan worden. Het is een gezegende naam, een genadige naam, een gewijde naam. Met recht, 'Geen hart bedenkt, geen stem brengt voort, geen vroom verlangen vindt zo lieflijk als uw naam een woord'.

Maar zelfs als wij meer aan de naam van Christus denken en die verstanding en juist gebruiken, dan nog is het tragisch en doet het ons pijn dat de naam van de Heiland van het mensdom, Jezus Christus, een van de meest gehoorde en gebruikte vloeken is.

Mogen wij in deze paastijd - waarin wij wederom herinnerd worden aan alles wat Christus voor ons heeft gedaan. Hoe afhankelijk we zijn van zijn genade en opstanding, en hoe uitzonderlijk zijn naam is bij het verdrijven van het kwaad en de dood, en het redden van de ziel van de mens - meer doen om zijn heilige naam te eerbiedigen en te eren, en anderen vriendelijk en beleefd aanmoedigen hetzelfde te doen. Laten wij met deze mooie lofzang als geheugensteun-tje het gebruik van de naam van God verheffen tot de gewijde, zalige hoogte die hij verdient en die inderdaad geboden is.

In onze tijd zowel als in tijden vanouds, heeft Christus verklaard: 'Laten daarom alle mensen acht geven hoe zij Mijn naam op hun lippen nemen - Bedenkt, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betuigd over moet spreken' (Leer en Verbonden 63:61, 64).

Wij houden van de naam van onze Verlosser. Mogen wij die vrijwaren van misbruik

en herstellen in zijn rechtmatige, verheven positie.

*'Gij, hoop van elk gebroken hart,
Gij vreugd van 't rein gemoed,
o, borg voor zondaars, soms verhard,
Gij zijt voor allen goed.'*

Wat een geweldig vers en wat een boodschap van hoop, verankerd in het evangelie van Christus! Is er iemand onder ons, in welke rang of stand ook, die geen behoefte heeft aan hoop en niet op zoek is naar grotere blijdschap? Dat zijn de universele behoeften en verlangens van de menselijke ziel. En het zijn de beloften van Christus aan zijn volgelingen. Hoop komt tot 'elk gebroken hart' en vreugde tot een ieder met een 'rein gemoed'.

Bekering kost veel – zij kost ons onze hoogmoed en onze onverschilligheid, maar zij kost ons vooral onze zonden. Want dat is, zoals de vader van koning Lamoni twintig eeuwen geleden ondervond, de prijs van ware hoop. 'O, God', riep hij, 'wilt Gij U (...) aan mij bekendmaken, en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen (...) opdat ik ten laatste dage uit de doden moge worden opgewekt en zalig worden' (Alma 22:18). Als ook wij bereid zijn onze zonden na te laten om

Hem te kennen en te volgen, zullen ook wij vervuld worden van de vreugde van het eeuwige leven.

En hoe staat het met de zachtmoedigen? In een wereld die volledig opgaat in het intimideren en het overtroeven van de ander, staat men niet in de rij voor boeken waarin opgeroepen wordt tot meer zachtmoedigheid. Maar de zachtmoedigen zullen wel degelijk de aarde beërven. Een collectieve overname zonder zwaerger – en dat zonder intimidatie!

Vroeg of laat, en we bidden dat het vroeg is en niet later, zal iedereen erkennen dat de weg van Christus niet alleen de juiste weg is, maar uiteindelijk de enige weg naar hoop en vreugde. Elke knie zal buigen en elke tong belijden dat zachtmoedigheid beter is dan wreedheid, dat vriendelijkheid beter is dan dwang, dat een zacht antwoord de grimmigheid afkeert. Uiteindelijk, en zo mogelijk eerder, moeten we meer zoals Hij worden. 'O, borg voor zondaars, soms verhard, Gij zijt voor allen goed'!

Sta mij toe mijn toespraak te beëindigen met de woorden van die lofzang:

*'Wees Gij onz' een'ge vreugde, Heer,
Ons doekwit, Gij alleen.
Wees immer onze roem en eer,
door alle eeuwen heen.'*

Dat is deze morgen mijn gebed en mijn wens voor de hele wereld. Ik getuig dat Jezus de enige bron van blijvende blijdschap is, dat onze blijvende vrede van Hem afhankelijk is. Ik zou willen dat Hij nu onze roem en eer is, waar een ieder van ons naar verlangt en het enige doelwit dat echt de moeite waard is voor de mens. Hij is onze beloning in tijd en eeuwigheid. Elke andere prijs is uiteindelijk vruchteloos. Elke andere prestatie vervaagt met de tijd en lost op in de elementen. Uiteindelijk zullen wij, zoals in deze paasweek, geen ware vreugde ervaren tenzij die in Christus is.

Mogen wij in deze paastijd, die vervuld is van de belofte van nieuw leven, toegewijdere en gedisciplineerdere discipelen van Christus zijn. Mogen wij Hem koesteren in onze gedachten en zijn naam met liefde uitspreken. Mogen wij in zachtmoedigheid en barmhartigheid voor Hem neerknielen. Mogen wij anderen dienen en tot zegen zijn, opdat zij hetzelfde zullen doen.

*'Wees Gij onz' een'ge vreugde, Heer,
Ons doekwit, Gij alleen.
Wees immer onze roem en eer,
door alle eeuwen heen.'*

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Met behulp van hoofdtelefoons die zijn verbonden met de vertaalcabines in de catacomben van de Tabernakel, kunnen buitenlandse bezoekers van de conferentie simultaanvertalingen van de conferentietoespraken ontvangen.

Gemoedsrust door gebed

Ouderling Rex D. Pinegar
van het Presidium der Zeventig

'Voor mij is het wonderbaarlijke element van het gebed dat God in de verborgen en stille kamers van ons gemoed en hart gebeden zowel hoort als verhoort.'

Namens het Presidium der Zeventig verwelkom ik met blijdschap broeder Todd Christofferson en broeder Neil Andersen tot de geleiders van de Zeventig. We zien ernaar uit met u te dienen.

Er zijn vanaf dit spreekgestoelte vele inspirerende boodschappen gebracht over gebed. Vandaag voeg ik daar mijn getuigenis aan toe over de zegen van gemoedsrust die komt door de wonderbaarlijke kracht van het gebed.

Alexander Dumas heeft in zijn klassieke verhaal 'De graaf van Monte Christo' geschreven: 'Voor de gelukkige mens is het gebed slechts een woordenrijt, tot de dag waarop het verdriet hem leert in verheven taal met God te praten.'

Mijn jongensjaren waren gelukkig en zorgeloos, totdat op zekere dag verdriet en tragiek mij in nederig, oprecht gebed dichtert tot God brachten. Op een mooie juliavond, ik was toen dertien jaar, hadden een paar van mijn vrienden en ik besloten vuurwerk af te steken. We hadden een behoorlijk assortiment aan Romeinse kaarsen, vuurpijlen en voetzokers en om de beurt staken we er een af. De een was nog mooier dan de andere met hun kleuren en sissers. Niet al het vuurwerk 'werkte' naar behoren. In feite

waren de meeste zogenaamde blindgangers. Ze sputterden wat maar meer niet. We legden deze blindgangers apart totdat we al het vuurwerk hadden onstoken. We hadden er echter zoveel die het niet deden dat we ons afvroegen of we er niet iets mee konden doen. We konden ze toch niet zomaar weggooien. Als we het kruit van de blindgangers nou eens in de kartonnen doos gooieden? Dan konden we er een lucifer bij gooien. Zou dat even een knal geven! Gelukkig lukte ons plannetje niet, dat wil zeggen: de eerste keer niet. We gooieden de lucifer erin, renden weg en hielden onze adem in. Er gebeurde niets. We probeerden het nog een keer, ditmaal met een opgerolde krant als lont. En weer maakten we ons uit de voeten. Maar ook dit keer gebeurde er niets. Toen hadden we er mee moeten ophouden. Dom genoeg probeerden we het nog een derde keer; ditmaal hurkten mijn vriend, Mark en ik rond de doos om te voorkomen dat de wind de vlam doofde. Toen gebeurde het! De 'enorme knal' die we wilden, kregen we, midden in ons gezicht. De kracht van de explosie sloeg ons tegen de grond en we liepen flinke brandwonden op. Het was niet fijn om te zien. De moeder van mijn vriend reageerde snel op het gekerm en gekreun dat uit haar tuin kwam en haalde ons naar binnen. 'We zullen eerst bidden', zei ze, 'en dan bellen we de dokter.'

Dat was de eerste van vele gebeden die nog voor ons zouden worden opgezonden. Kort daarna voelde ik hoe mijn gezicht, handen en armen met verband werden omwachteld. Ik hoorde de stemmen van mijn vader en mijn dokter, die mij een priesterschapszegen gaven. Ik hoorde heel wat keren de stem van mijn moeder als ze onze Hemelse Vader smeekte haar zoon zijn gezichtsvermogen terug te geven.

Mij was al vroeg in mijn leven geleerd te bidden. Mijn vader en moeder hadden gebed een belangrijk deel van ons gezinsleven gemaakt. Maar pas op die dag kreeg het voor mij heel wat meer betekenis. In die angstige momenten vond ik vrede en troost in het gebed.

Onlangs heeft mijn vriend en collega, ouderling Clinton Cutler, die nu zelf pijn heeft en lijdt, daarover gezegd: 'De vrede van de Heer komt niet zonder pijn, maar temidden van pijn.'

Onze Hemelse Vader heeft ons vrede beloofd in tijden van beproeving en een weg bereid om tot Hem te komen. Hij heeft ons het gebed gegeven. Hij heeft ons gezegd altijd te bidden en beloofd zijn Geest op ons uit te storten (zie Leer en Verbonden 19:38).

Gelukkig kunnen we altijd en overal tot Hem bidden. Wij kunnen tot Hem spreken in de stille van onze gedachten en vanuit de diepste gevoelens van ons hart. Men heeft wel gezegd dat 'het gebed een harteklop [is] en een rechtvaardig verlangen van de ziel' (James E. Talmage, *Jesus the Christ*, blz. 177). Onze Hemelse Vader heeft ons gezegd dat Hij onze gedachten en de voornemens van ons hart kent (LV 6:16). Hij weet wat we nodig hebben, voordat wij Hem erom bidden (3 Nephi 13:8).

President Marion G. Romney heeft onderwezen: 'Soms werkt de Heer in op onze gedachten in antwoord op gebed. Hij geeft ons vrede in ons gemoed' (Gebiedsconferentie Taiwan, 1975, blz. 7).

In antwoord op het gebed van Oliver Cowdery, die wilde weten of de vertaling van Joseph Smith waar was, antwoordde de Heer: 'Schonk ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk groter getuigenis kunt gij ontvangen dan dat van God?' (LV 6:23.)

De gemoedsrust die de Heer ons schenkt laat ons weten dat de beslissingen die wij genomen hebben, juist zijn, dat onze koers juist is. Dat is de inspiratie en leiding die ons bijstaan in ons gezin en in ons werk. Het verschaft ons de moed en de hoop om de problemen van het leven onder ogen te zien. Voor mij is het wonderbaarlijke element van het gebed dat God in de verborgen en stille kamers van ons gemoed en hart gebeden *zowel hoort als verhoort*.

Wellicht de grootste tests van ons geloof en het moeilijkste onderdeel van het gebed is het antwoord te herkennen dat tot ons komt in de vorm van een gedachte of een gevoel, en dan het antwoord dat God verkiesst te geven, te aanvaarden of ernaar te handelen. Als wij consequent bidden en de Schriften onderzoeken, blijven wij in harmonie met de Heer en kunnen wij de ingevingen van de Geest gemakkelijker interpreteren. Want Hij heeft gezegd: 'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de oetmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (LV 19:23).

Onlangs heb ik de begrafenis bijgewoond van een goede vriend, Ralph Poulsen. Hij was een rechtschapen, integer man die veel in zijn leven heeft bereikt. Toch moest hij de pijn en het verdriet van een wrede ziekte on-

dergaan. Zijn lieve vrouw, Joyce, leed met hem mee. Naarmate de dagen en jaren van lijden zich aaneneengen, kwam zij tot het punt dat ze het niet meer aankon. Zij had alles gedaan wat ze voor hem kon doen. Nu had ze behoefte aan kracht van boven. In het diepst van haar verdriet smeekte ze nog vuriger om hulp van haar God. Tegen de morgen ontving zij een gemoedsrust die haar hele ziel vulde – een gemoedsrust die tot op vandaag bij haar is gebleven.

Er is tegenwoordig verschrikkelijk veel lijden in de wereld. Goede mensen overkomen droevige gebeurtenissen. God veroorzaakt die niet, noch voorkomt Hij ze altijd. Hij sterkt en zegent ons echter wel met gemoedsrust na ernstig gebed.

'Het is gewoonlijk niet de bedoeling dat gebed ons dient als een soort lamp van Aladdin, om ons rust te brengen zonder inspanning,' schreef ouderling Richard L. Evans. 'Gebed is niet een kwestie van louter vragen. Het moet in de regel niet de opgehouden hand van de bedelaar zijn. Vaak is het doel van gebed ons kracht te geven om te doen wat gedaan moet worden, wijsheid te geven om onze problemen op te lossen, en om ons werk naar het best van ons vermogen te doen. Wij behoren te bidden om de kracht te volhouden, om het geloof en de vastberadenheid iets onder ogen te zien wat we niet kunnen ontgaan' (*The Man and the Message*, Salt Lake City: Bookcraft, 1973 blz. 289).

Uit het voorbeeld van de Heiland leren wij hoe we gemoedsrust kunnen vinden als we een antwoord krijgen waar we niet om gevraagd hebben. Aan de vooravond van zijn kruisiging knielde Jezus 'zeer bedroefd, tot stervens toe' in de hof van Getsemane en bad tot de Vader, zeggende: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is' – en Hij erkende: 'Alles is U mogelijk' – laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' (Matteüs 26:38; zie ook Marcus 14:34-37).

We kunnen slechts raden naar de smart die de Heiland moet hebben ervaren als we in de evangeliën (Marcus 14:33) lezen dat Hij 'zeer ontsteld en beangst [begon] te worden'; dat Hij zich ter aarde wierp en niet eenmaal bad, geen tweemaal maar driemaal (zie Matteüs 26:39, 42, 44). 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschied!' (Lucas 22:42.)

We kunnen ons niet indenken hoe de Vader geleden heeft, die, omdat Hij wist dat het noodzakelijk was, de bereidwilligheid van zijn geliefde Zoon om te lijden voor het mensdom, aanvaardde. Christus werd niet alleen gelaten in zijn foltering. Het was alsof de Vader tegen Hem zei: 'Ik kan het niet van je wegnemen, maar ik kan en zal kracht en gemoedsrust schenken.' 'En Hem verscheen

een engel uit de hemel om Hem kracht te geven' (Lucas 22:43).

Als wij, zoals de Heiland, het geloof hebben om ons vertrouwen in onze Vader in de hemel te stellen, zal de ware geest van gemoedsrust over ons komen als getuigenis dat Hij onze gebeden heeft gehoord en verhoord.

Als we de inspiratie van God echter weerstaan en ons afwenden van zijn ingevingen, blijven we zitten met onze verwarring en gebrek aan gemoedsrust.

Soms, als onze gebeden niet verhoord worden zoals we zouden willen, kunnen we het gevoel krijgen dat ons gebed niet geholpen heeft. Dan kunnen we eraan gaan twijfelen dat we goed bezig zijn, of zelfs twijfelen aan de realiteit en kracht van het gebed. Maar we moeten blijven bidden, met geduld en in geloof, en blijven wachten op die gemoedsrust.

Na dat ongeluk waarin ik mij ernstig verbrandde, kreeg ik heel sterk het gevoel dat ik zou genezen. Vanaf het moment dat die eerste gebed bij mijn vriend thuis werd uitgesproken, voelde ik mij gerustgesteld. Terwijl de arts mijn brandwonden behandelde, neuriëde ik een lofzang die mij troost schonk:

*Toen beproeving was gekomen,
dacht gij aan 't gebed?
O, het bidden geeft steeds ruste,
nacht wordt dag door het gebed,
wat het leven verontruste,
denk toch aan 't gebed.
(Lofzangen, 96)*

Elke dag als de arts mijn verband verwisselde, vroeg mijn moeder: 'Kan hij al zien?'

Lange tijd was het antwoord hetzelfde: 'Nee, nog niet.' Uiteindelijk, toen ik geen verband meer om hoefde, begon mijn gezichtsvermogen terug te komen. Die dag kon niet snel genoeg komen. De gemoedsrust en troost die ik eerder had gevoeld, was voor mij een teken dat alles goed zou komen. Toen ik echter goed genoeg kon zien om mijn handen en gezicht te bekijken, wachtte mij een onaangename verrassing waar ik niet op voorbereid was.

Tot mijn grote teleurstelling kwam ik erachter dat niet alles goed was. Mijn verminkte huid zorgde voor heel wat angst en twijfels. Ik herinner mij hoe ik dacht dat niets ter wereld mijn huid nog zou kunnen genezen – zelfs de Heer niet.

Gelukkigergewijs, omdat ik en anderen niet ophielden met bidden, voelde ik de gaven van geloof en gemoedsrust terugkomen. Na verloop van tijd genazen mijn ogen en mijn huid inderdaad. Ook mijn vrienden herstelden volkomen.

Mogen wij altijd door middel van het gebed streven naar de wonderbaarlijke gave van gemoedsrust van de Heer. Laat ons niet vergeten te bidden.

Met Alma zeg ik: 'Moge nu de vrede Gods rusten op u en uw huizen (...) op uw vrouwen en uw kinderen, naar uw geloof en goede werken, van nu af aan voor eeuwig (...)' (Alma 7:27).

Met dit getuigenis van gemoedsrust door middel van gebed, getuig ik van de realiteit van Jezus Christus, van zijn Vader en van de Heilige Geest, die deze kerk door opening leiden en die ons leven op dezelfde wonderbaarlijke manier zullen leiden door antwoord op onze gelovige gebeden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijk sterke gezinnen

Ouderling Joseph B. Wirthling
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De normen die de Heer stelt voor het bouwen van een tempel zijn ook van toepassing op het geestelijk sterken van een gezin.'

Mijn geliefde broeders en zusters, vandaag wil ik spreken over gezinnen die geestelijk stabiel zijn.

Tijdens de conferentie van de Ring Manitoba in Canada van een paar jaar geleden beschreef zuster Karen Beaumont haar gevoelens over de stormen die 's winters in Canada woeden. Zij zei:

'Ik ben gek op sneeuwstormen (...). Als de wind begint te waaien en de sneeuw begint te vallen, dan raak ik helemaal opgewonden (...). Als ik de bomen op het erf van de burenen niet meer kan zien (...) bel ik mijn man op! (...) Dan haalt hij de kinderen op van school. (...) De gevoelens die ik heb als ons gezin binnen is en de storm buiten woedt, zijn moeilijk uit te leggen. (...) Ik geniet met volle teugen! Iedereen is veilig; we zijn samen. We hebben genoeg voedsel en water. Hoe langer het duurt, des te beter. (...) We zijn van de wereld afgezonderd. (...) wij koesteren ons in de warmte van onze woning en in de warmte van onze liefde. Mijn hart stroomt over van geluk en ik voel mij tevreden. Soms wilde ik dat er geen eind aan kwam, zo met mijn gezin om mij heen, beschermd, afgezonderd van de kwade invloeden van de wereld. Maar helaas, de storm gaat uiteindelijk liggen, en we banen ons een weg naar

buiten om de wereld weer onder ogen te zien.'¹

Misschien zouden we ons allemaal wel eens willen afzonderen van de stormen van het leven en de vurige pijlen van Satan. We moeten echter in de wereld maar niet van de wereld zijn, wat inhoudt dat we temidden van zonde, goddeloosheid en verwording leven, maar die weerstaan en afwijzen. In de wereld leven kan beangstigend zijn, omdat we in een tijd leven waarin Satan steeds brutaler wordt. De Heer heeft gezegd: 'Ik bid niet, dat Gij hun uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze' (Johannes 17:15).

Het kwaad in de wereld

Een rapport getiteld 'Crisis onder kinderen' dat onlangs is uitgegeven, weerspiegelt een aspect van dit kwaad. De redacteurs van een landelijk opinieblad gingen uitgebreid in op de omstandigheden van kinderen:

'Van de 65 miljoen Amerikanen onder de 18 leven er velen in armoede, 22 procent komt uit eenoudergezinnen en bijna 3 procent is wees. Het geweld onder jongeren viert hoogtij (...) De gevechten op de speelplaats die vroeger eindigden met een bloedneus, lopen nu heel wat ernstiger af. Op scholen waar praten onder de les vroeger een ernstig vergrijp was, worden de kinderen nu routinewijze gecontroleerd op wapenbezit en ondervraagd naar drugs. (...) Goed openbaar onderwijs, veilige straten en maaltijden in het gezin – met zowel de vader als de moeder aanwezig – lijken ongewone herinneringen uit een verleden. (...) Elke dag besluiten de ouders van zo'n 2750 kinderen uit elkaar te gaan of te scheiden. (...) Dagelijks beginnen ongeveer 500 kinderen tussen de 10 en 14 aan drugs, en meer dan 1000 beginnen met drinken. Bijna de helft van alle leerlingen van het voortgezet onderwijs gebruiken drugs of alcohol, of raken betrokken bij onzedelijkheid.'² De gegevens uit andere naties zijn eveneens alarmerend.

Deze en vele andere kwalen vinden hun oorsprong in het verval van het gezin. Als

Satan de liefdevolle relaties tussen de leden van het gezin weet te verzwakken of te vernietigen, kan hij meer ellende en ongeluk veroorzaken dan op enig andere manier.

Het gezin verschaft veiligheid

De plaats om de meeste kwalen van de maatschappij te genezen is in het gezin. Het vergt inspanning en toewijding om van ons gezin een onneembare vesting van rechtschapenheid te maken. Lidmaatschap in de kerk is geen garantie voor een sterk, gelukkig gezin. Ouders voelen zich vaak overweldigd. Velen moeten de kinderen alleen groot brengen, terwijl zij gebukt gaan onder de emotionele pijnen van een scheiding. De Heer heeft in een plan voorzien waardoor wij het hoofd kunnen bieden aan de problemen die op ons pad komen.

In het heilsplan zijn *alle* gezinnen kostbare instrumenten in de hand van de Heer, waardoor zijn kinderen tot een celestiale bestemming worden geleid. De rechtschapen vorming van een onsterfelijke ziel is het grootste werk dat we kunnen doen en dat werk behoort in het gezin plaats te vinden. Voor dit eeuwige werk moeten we ons in ons gezin op het evangelie concentreren. Als vrede en saamhorigheid overvloedig aanwezig zijn, zal de Heilige Geest altijd nabij zijn. De boze kan de toegang tot ons huis worden ontzegd.

Laten wij erop letten dat het geestelijke fundament van elke woning de rots van onze Verlosser is, zoals Helaman zijn zoons heeft geleerd: 'En nu, mijn zoons, bedenkt, bedenkt, dat gij op de rots van onze Verlosser, de Christus, de Zoon van God, uw fundament moet bouwen, opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt, ja, zijn pijlen in de wervelwind, ja, wanneer al zijn hagel en zijn krachtige storm u zullen striemen, dit geen macht over u zal hebben, om u mede te sleuren naar de golf van ellende en eindeloos wee, en dit wegens de rots, waarop gij zijt gebouwd, die een vast fundament is; indien de mensen op dit fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12).

De normen die de Heer stelt voor het bouwen van een tempel zijn ook van toepassing op het geestelijk sterken van een gezin: 'Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God' (Leer en Verbonden 88:119). Slaan wij acht op deze raad van de Heer? Doen we wat Hij ons vraagt? We doen er goed aan ons gezin volgens dit plan te sterken of het zal zeker vallen.

Eine Statue auf dem Tempelplatz, die daran erinnert, wie Johannes der Täufer 1829 Joseph Smith und Oliver Cowdery erschienen ist und das Aaronische Priestertum wiederhergestellt hat.

Goddelijk model voor geestelijke kracht

Een huis van gebed en vasten

Om van ons thuis een huis van gebed en vasten te maken, moeten we: '[altijd bidden], opdat [wij] als overwinnaar uit de strijd te voorschijn [mogen] komen; ja, dat [wij] (...) [mogen] ontkomen aan de dienst-knechten van Satan, die zijn werk ondersteunen' (Leer en Verbonden 10:5).

Ons gezin behoort 's ochtends en 's avonds bijeen te komen voor gezinsgebed. Bovendien behoren we de Heer aan te roepen in persoonlijk gebed.

Een huis van geloof

We kunnen van elk thuis een huis van geloof maken door te geloven in de goedheid van God en te geloven dat we de evangeliebeginselen kunnen naleven en in

vrede en veiligheid kunnen leven. We moeten het geloof hebben om gehoorzaam te zijn, om te blijven proberen en positief te blijven. Soms raken we ontmoedigd en willen we opgeven. Maar een oude cowboy heeft eens gezegd: 'Als ik van mijn paard wordt geworpen, moet ik weer opstijgen en doorrijden.' We kunnen gewoon niet opgeven.

Als ik nadenk over geloof, moet ik denken aan twee geweldige profeten uit het Boek van Mormon, Nephi en Alma, die hierin het goede voorbeeld hebben gegeven. In geloof keerde Nephi terug naar Jeruzalem voor de koperen platen 'van tevoren niet wetende, wat [hij] moest doen' (1 Nephi 4:6). Alma bad in geloof om de bekering van zijn afgedwaalde zoon die 'een goddeloos en afgodisch man' was en 'rondging om de kerk van God te verdelgen' (zie Mosiah 27:8-37).

Een huis van wetenschap en heerlijkheid

In elk gezin wordt onderwezen, hetzij ten goede, hetzij anderszins. De gezinsleden kunnen leren gehoorzaam te zijn, en eerlijk, ijverig, zelfredzaam en getrouw in het naleven van de evangeliebeginselen, of hun kan iets anders geleerd worden. Het onderricht in het evangelie in de gezinnen van de kerkliden moet gericht zijn op de Schriften en de woorden van de hedendaagse profeten.

De Heer heeft ouders geboden hun kinderen te onderwijzen. Koning Benjamin heeft ouders de volgende raad gegeven: 'Gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen (...). Maar gij zult hun leren om in de wegen der waarheid en ingetogenheid te wandelen; gij zult hun leren elkander lief te hebben en elkander te dienen' (Mosiah 4:14-15).

Na nadruk gelegd te hebben op deze taak, waarschuwde de Heer dat de zonde op het hoofd van de ouders is als de ouders hun kinderen 'niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen' (LV 68:25).

Ik zou ouders de volgende raad willen geven: onderwijs uw kinderen te bidden, te vertrouwen op de leiding van de Heer en waardering uit te spreken voor hun zegeningen. Uw kinderen leren van u hoe zij goed en kwaad moeten onderscheiden. Zij leren van u dat liegen, bedriegen, stelen of het begeren van de bezittingen van anderen verkeerd is. Leer hun de sabbatdag te heiligen. Leer hun de geboden van God te gehoorzamen. Leer uw jonge kinderen werken en leer hun dat eerlijke arbeid waardigheid en zelfrespect ontwikkelt. Help hen plezier te hebben in hun werk en de voldoening te voelen van een goed verrichte taak.

In 1904 zei president Joseph F. Smith tegen ouders: Laat het onderricht van uw kinderen niet over aan deskundigen (...) maar onderricht ze zelf, bij u thuis, door voorschrift en uw voorbeeld. Wees een deskundige in de waarheid (...). Niet één kind zou afdwalen als in de omgeving waarin het kind opgroeit, het voorbeeld en onderricht in overeenstemming zouden zijn met de waarheid in het evangelie van Christus, zoals dat is gepoendebar en aan de heiligen der laatste dagen wordt onderwezen.³

De ideale manier om uw huis te veranderen in een huis van wetenschap is het trouw houden van gezinsavond. De kerk heeft de maandagavond voor dat doel bestemd. In 1915 heeft het Eerste Presidium de plaatselijke leiders en ouders geïnstrueerd een gezinsavond in te stellen, waarop de ouders hun gezin onderricht geven in de beginselen van het evangelie. Het presidium schreef: 'Als de heiligen deze raad gehoorzaam zijn, beloven wij hun grote zegeningen. De liefde in het gezin en gehoorzaamheid aan de ouders zal toenemen. En in het hart van de jongeren van Israël zal zich geloof ontwikkelen, waardoor zij de kracht krijgen om weerstand te bieden aan de kwade invloeden en verledingen waarmee zij te maken krijgen.'⁴ President David O. McKay heeft in 1965 dezelfde belofte gegeven en eraan toegevoegd dat de jongeren de kracht zullen opdoen 'om voor rechtvaardigheid en vrede te kiezen, en verzekerd te zijn van een eeuwige plaats in de familiekring van onze Hemelse Vader.'⁵ In 1976 heeft het toenmalige Eerste Presidium dat nog eens onderstreept. Het schrijft: 'Regelmatige deelname aan de gezinsavond zal het gevoel van eigenwaarde doen toenemen, alsmede eenheid in het gezin, liefde voor de medemens, en vertrouwen in onze Vader in de hemel.'⁶

Met dergelijke geweldige beloften zouden we verwachten dat ieder getrouw lid ultiemate ijerig is in het opvolgen van deze profetische raad. Maar natuurlijk blijven we mens en onze goede voornemens worden niet altijd verwezenlijkt. Waarom niet? Laat het niet door gebrek aan toewijding zijn. Ik weet dat de Heer zich aan zijn beloften houdt. Ik weet ook dat wij dat gebod kunnen naleven als we onszelf organiseren en 'elk noodzakelijk voorwerp' voorbereiden. Ik ben dankbaar dat mijn ouders en grootouders een traditie hebben opgebouwd van onderricht in het gezin. Mijn vader heeft opgeschreven hoe zijn ouders hun kinderen onderwezen. Hij schrijft:

'Mijn moeder riep ons met haar melodieuze, opgewekte stem: "Kom kinderen, het is tijd voor zang en een verhaaltje." (...) Zij ging zitten in een veel gebruikte schommelstoel, moedigde ons aan om goed te luisteren, moedte zij zingen en vragen te stellen. (...) 'We leerden de woorden van het lied uit ons hoofd, en de betekenis van of het verhaal achter elk lied werd ons bijgebracht. "O, hoe lieflijk was de morgen" werd aangegegrepen om het verhaal van de herstelling van het evangelie te leren. Het verhaal over het leven van Joseph Smith dat volgde maakte diepe indruk. "Komt, Heiligen, komt" opende de deur naar de prestaties van de pioniers, geloof en loyaliteit. (...) De zegeningen die tot ons kwamen dankzij dit uurtje waren een getuigenis van Joseph Smiths goddelijke roeping, van de echtheid van het Boek van Mormon, en vooral, van de realiteit van onze Hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus. (...) Mijn hart is vervuld van dankbaarheid voor mijn lieve moeder dat zij de tijd nam om mij de leringen van bekering, geloof, de doop en de gave van de Heilige Geest te onderrichten. Zij onderwees mij de kracht en zegen van het gebed, het bestaan van de Vader en de Zoon, en dat Joseph Smith op 14-jarige leeftijd met hen heeft gesproken. We wisten door haar onderricht dat onze profeet andere hemelse boodschappers heeft gezien (...) en dat de kerk van Christus door middel van hen hersteld is.'⁷

Toen ik klein was, vond de gezinsavond bij ons thuis aan de eettafel plaats. Het was heel gezellig. Mijn vader haalde herinneringen op over zijn leven. Hij vertelde vaak over zijn inspirerende en opwindende ervaringen als zendeling in Duitsland. Elke keer dat hij een verhaal vertelde, werd het beter. Voor mij stond het vast dat ik ook op zending zou gaan. Ik heb nooit de geestdrift verloren die hij in mij heeft aangewakkerd. Mijn moeder vertelde ons over de edelmoe-digheid van haar ouders, pioniers in hart en ziel, en hun grote geloof in het evangelie.

Een thuis kan letterlijk een huis van heerlijkheid worden. Herinneringen aan de kinderjaren kunnen schitterend worden.

Een huis van orde

Orde thuis vergt ouders die de leiding nemen en het overduidelijke gezag rechtvaardig uitoefenen. Ouders behoren aanvaardbare gedragsregels voor hun kinderen vast te stellen en daar niet van af te wijken. Zij onderrichten en leiden hun kinderen 'door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door omgevoensde liefde; door vriendelijkheid (...)' Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe getovend, en dan daarna een toename van liefde tonende' (LV 121:41-43). Ouders zullen dan het respect van hun kinderen verdienen en kinderen zullen hun ouders eren, en zo wordt een gezin één.

Andere waarborgen voor orde thuis omvatten erop toe te zien dat kinderen gezegd, gedoopt, en geordend worden tot het priesterschap. Daarnaast behoren zij het binnengaan van de tempel waardig te zijn, een zending te vervullen en de finale zegening van het eeuwige huwelijk te ontvangen.

Een huis van God

Mijn broeders en zusters, als u van uw thuis een huis van gebed en vasten, geloof, wetenschap, heerlijkheid en orde maakt, kan het een huis van God worden. Als u uw thuis bouwt op het fundament van onze Verlosser en het evangelie, kan dat een heiligdom worden waar uw gezin beschutting vindt van de stormen van het leven.

Ik getuig van de goddelijkheid van de Heiland, Jezus Christus, de Zoon van God. Wij zijn het nageslacht van onze Hemelse Vader. Hij is een ieder van ons indachtig en wil dat ons gezin geestelijk sterk is. Joseph Smith is een waar profeet van God, alsook al zijn opvolgers. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

¹ Niet gepubliceerd manuscript, conferentie van de Ring Manitoba Winnipeg, 27 oktober 1990.

² Louis S. Richman, "Struggling to Save Our Kids", *Fortune*, 10 augustus 1992, blz. 34-35.

³ *Gospel Doctrine: Selections from the Sermons and Writings of Joseph F. Smith* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1939), blz. 302.

⁴ James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints*, 6 delen. Bookcraft. Salt Lake City 1970, deel 4, blz. 339.

⁵ *Family Home Evening Manual*. The Council of the Twelve Apostles of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints. Salt Lake City 1965, blz. 111.

⁶ *Family Home Evening Manual*. The Council of the Twelve Apostles of The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints. Salt Lake City 1976, blz. 3.

⁷ Joseph L. Wirthlin, *A Heritage of Faith*, verzameld door Richard B. Wirthlin. Deseret Book Co. Salt Lake City 1964, blz. 42-43.

Temple Square en de Salt Lake-tempel tekenen zich af achter dit standbeeld in het centrum van Salt Lake City, dat gewijd is aan Brigham Young en de eerste pioniers.

Dit vredige huis van God

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Elke tempel, groot of klein, oud of nieuw, is een uiting van ons getuigenis dat het leven aan de andere zijde van het graf zo concreet en zeker is als de sterfelijkheid.'

Ik ben er zeker van dat u inziet wat een enorme verantwoordelijkheid het is om voor u te staan. Ik heb behoefte aan uw geloof.

Afgelopen donderdag hadden alle algemene autoriteiten, als onderdeel van onze voorbereiding op deze conferentie, een ervaring waarmee velen van u vertrouwd zijn. In een geest van vasten en gebed viel ons en onze echtgenotes de zegen ten deel van het bijwonen van een begiftigingsdienst in de Salt Lake-tempel.

We voelden ons nadien betere mannen en vrouwen, omdat alles wat daar had plaatsgevonden verheffend en verrijnend is.

Ik hoef u niet te vertellen dat het een grote eer is om een huis des Heren te kunnen binnengaan en deel te nemen aan de verordeningen die daar bediend worden. Hoe opmerkelijk is elk van die gewijde gebouwen, opgedragen aan omgerken die goddelijk en eeuwig van aard zijn. Zij staan ons ten dienste omdat anderen daarvoor de prijs betaald hebben.

De hoogste prijs is voldaan door de Zoon van God, de Heiland en Verlosser van de wereld. Hij heeft zijn leven gegeven aan het kruis op Golgota, voor de zonden van het

mensdom. Door die gave is iedereen verzekerd van de zegeningen van de opstanding. Bovendien kunnen we door die gave het eeuwige leven en de verhoging in het koninkrijk van onze Vader beërven als we ons daarvoor inspannen.

In vergelijking met de onmetelijkheid van het offer van de Heiland en de gevolgen van zijn verzoening is de prijs die betaald is om deze gewijde tempels op te trekken, werkelijk klein.

Zo dachten de mensen die de schitterende Salt Lake-tempel hebben gebouwd, er ook over.

Vandaag is het de eerste zondag van april 1993. Ga met mij mee terug in de tijd, precies honderd jaar terug, naar ditzelfde Temple Square. Nee, laten we er honderd één jaar van maken. Het is de aprilconferentie van 1892. Dit terrein ziet zwart van de mensen. Nog nooit is er in dit deel van het westen zo'n grote groep mensen bij elkaar geweest. Er zijn er duizenden gekomen. Het zijn er zoveel dat niet iedereen het terrein op kan. Ze bevinden zich in de omliggende straten. Sommigen zijn in telefoonpalen geklommen, anderen in bomen. De gelegenheid was het leggen van de deksteen van de tempel, de grote ronde granieten bol die de hoogste torenspits aan de oostzijde kroont. Het is een feestelijke dag. Bovenop de bol bevindt zich een verguld gouden beeld. Dat beeld stelt Moroni voor – de profeet, schrijver en samensteller van het Boek van Mormon. Het beeld stelt de engel voor over wie Johannes de Openbaarder heeft gesproken toen hij met profetisch inzicht verklaarde:

'En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn, en aan alle volk en stam en taal en natie; en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft' (Openbaring 14:6-7).

In aanwezigheid van die menigte heeft president Wilford Woodruff een schakelaar omgedraaid. De deksteen met de engel werd op zijn plaats neergelaten. President Woodruff ging de menigte voor in een verheven en gewijde kreet: 'Hosanna! Hosanna! Hosanna God en het Lam!'

Er was nog nooit zoiets vertoond en sindsdien is er nooit meer zoiets vertoond.

De hosannakreet was een uiting van verering. Het was een uiting van dankbaarheid. Het was een ongeëvenaarde dag van dankzegging. Dit was de dag waarvan die mensen bijna veertig jaar hadden gedroomd. Er is onlangs veel geschreven over deze krachtspanning dat veertig jaar in beslag heeft genomen.

Mijn zesjarige achterkleinzoon, Peter, was de afgelopen zomer op vakantie in Salt Lake City. Zijn ouders namen hem mee naar Temple Square. Zij wezen op de tempel en legden uit dat de bouw veertig jaar geduurd had. Hij vroeg: 'Waarom heeft het zo lang geduurd? De Heer heeft maar zes dagen over de schepping van de aarde gedaan.'

In juli 1847, vier dagen nadat de pioniers in de vallei waren aangekomen, had Brigham Young de locatie van de tempel aangegeven. Die plek was door Wilford Woodruff afgebakend. Op 6 april 1853 werden de hoekstenen gelegd. U bent allen bekend met wat volgde in de daaropvolgende jaren – het waren jaren van inspanning en hartverscheurende teleurstellingen; jaren van arbeid waarin, weer of geen weer, grote blokken graniet uit deze eeuwige heuvels werden gehouwen en bewerkt, elk blok volgens een zorgvuldig ontworpen patroon; het waren jaren van onverzettelijk geloof in een waardig doel.

In deze jaren waren er drie andere prachtige tempels gebouwd in dit territorium – in St. George, in Logan en in Manti.

Maar het zwaartepunt van die grote droom lag toch hier op Temple Square. En nu, in april 1892, stonden de muren en torens en was het dak gelegd. Het is niet verwonderlijk dat de mensen hosanna riepen. Er was meer dan een generatie voorbijgegaan sinds het werk was begonnen. Wilford Woodruff was nu 85 en president van de kerk. Voordat de menigte zich op die dag had verzameld, had Francis M. Lyman het voorstel gedaan om de binnenkant af te maken en de tempel op de kop af jaar later, op 6 april 1893, in te wijden. Precies veertig jaar nadat de hoekstenen waren gelegd.

En geweldige kreet van goedkeuring knalde de lucht in.

Za zegen in de heersende opwindning was één ding, maar het werk ook gedaan krijgen, was heel wat anders. Sommige praktici zeiden dat men het nooit voor elkaar zou krijgen.

Het gebouw was niet meer dan een geraamte. Met man en macht ging men aan het werk om de binnenkant af te maken.

De vloeren werden gelegd, de tussenmuren geplaatst, de afvoerbuizen en elektrische bedrading gelegd. En daarna begon men met de afwerking.

Er werden kilometers latten tegen het geraamte gespijkerd. Tonnen gebuste kalk werden als pleister gebruikt. Er werden bomen gekapt, gehard, gezaagd en verwerkt tot prachtig houtwerk.

Toen ik de verordeningen voor gebruik in de nieuwere tempels aan het aanpassen was, heb ik vele uren doorgebracht in de schitterende aula van de Salt Lake-tempel. Ik heb verستeld gestaan van het vakmanschap van hen die bijvoorbeeld de sterke maar verfijnde wenteltrappen in de hoeken van die zaal hebben vervaardigd. Ik heb over de hele wereld architectonische meesterwerken gezien, maar ik heb nimmer meer vakmanschap waargenomen dan in dit prachtige huis des Heren. Er zijn vele gecanneleerde zuilen, die aan de kroon op geraffineerde wijze voorzien zijn van ornamenten in bloemvorm. Er komen ontelbare ingewikkelde, decoratieve versieringen voor in het steen, hout en pleister. Er is alles aan gedaan om van dit huis des Heren een prachtige plaats te maken.

Dit alles in een jaar te voltooien moet onmogelijk geleken hebben. Maar de vaklui, die in Europa en Groot-Brittannië waren opgeleid en als bekeerling naar deze valleien in het westen van Amerika waren gekomen, zetten alles op alles. Op de een of andere manier lukte het ze. Ze kregen het voor elkaar en binnen het jaar.

Het wonder gebeurde. Het werk was klaar op vijf april. En weer was er een grote samenkomst. De toonaangevende kranten van Amerika hadden verslaggevers gestuurd. Die waren eensluidend in hun lof over wat zij zagen. De dag voorafgaand aan de inwijding kreeg een aanzienlijke groep niet-leden op uitnodiging van president Woodruff een rondleiding door het gebouw. Zij waren geroerd. Zij beseften dat de schoonheid van het gebouw niet alleen het produkt was van vakmanschap, maar ook van inspiratie.

Sta mij toe mijn betoog op dit punt te onderbreken om mijn waardering en dankbaarheid uit te spreken voor deze unieke prestatie. Dit alles is tot stand gebracht in een tijd van armoede onder ons volk. We hebben sindsdien 41 andere tempels gebouwd en ingewijd, alle meesterwerken op zich. Later deze maand zullen we een prachtige tempel inwijden in de buurt van San Diego. Het is een zegen dat we daartoe de middelen hebben, gekregen door de offers van de leden. Elk van deze gebouwen is heilig. Elk gebouw heeft het opschrift: 'De

Here gewijd – het huis des Heren'. Elk gebouw is tot hetzelfde doel gewijd, tot het volbrengen van het goddelijke werk van God onze Eeuwige Vader, die heeft gezegd: 'Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid – de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

De verordeningen die in deze tempels plaatsvinden zijn identiek aan en even geldig als de verordeningen die in de Salt Lake-tempel bediend worden.

Er is kritiek op de hoge kosten van die gebouwen, voortvloeiend uit de uitzonderlijke kwaliteit vakmanschap en gebruikte materialen. Die criticasters begrijpen niet dat die gebouwen gewijd worden als woonplaats van God en die, zoals Brigham Young heeft opgemerkt, ook in het duizendjarig rijk gebruikt zullen worden.

Ik vind het opmerkelijk dat de Salt Lake-tempel, gebouwd in de pionierstijd, de grootste is die ooit gebouwd is. Onze architecten zeggen dat de totale vloeroppervlakte van het gebouw 23276 m² bedraagt. In vergelijking: de vloeroppervlakte van de prachtige Los Angeles-tempel bedraagt 17480 m². Die van de Washington-tempel, die dagelijks door duizenden automobilisten op de ringweg gezien wordt, bedraagt 14720 m². Ik denk dat ons volk in onze hele geschiedenis nooit meer een gebouw van dergelijke omvang, met zo'n ingewikkelde vormgeving en artistieke voortreffelijkheid zal beginnen als het gebouw waarvan we vandaag het honderdjarig bestaan vieren.

Maar waarom is er zoveel arbeid gestoken in een gebouw, en waarom zijn al die andere gebouwd met een en hetzelfde doel?

Zoals het toen was, is het nu. Die doelen, want het zijn er verschillende, worden uitgelegd in de openbaringen. Luister naar een paar regels uit het inwijdingsgebed dat in 1836 in de Kirtland-tempel is uitgesproken en dat de profeet Joseph Smith naar eigen zeggen door openbaring gegeven is:

'En wij bidden U, Heilige Vader, dat Uw dienstknechten van dit huis mogen uitgaan, gewapend met Uw macht, en dat Uw naam op hen zal mogen zijn, en Uw heerlijkheid rondom hen, en Uw engelen hen mogen bewaren; en dat zij in waarheid van deze plaats buitengewoon grote en heerlijke tijdingen tot de einden der aarde mogen brengen, opdat zij mogen weten, dat dit Uw werk is, en dat Gij Uw hand hebt uitgestrekt, ter vervulling van hetgeen Gij bij monde der profeten aangaande de laatste dagen hebt gesproken' (Leer en Verbonden 109:22-23).

En verder:

'Plaats het getuigenis van het verbond op Uw dienstknechten, opdat zij, wanneer zij uitgaan en uw woord verkondigen, de wet

mogen verzegelen, en het hart van Uw heiligen verzegelen op al die oordelen, welke Gij wegens hun overtredingen in Uw toorn spoedig over de inwoners der aarde zult doen komen, opdat Uw volk in de dag der moeilijkheden niet zal versagen' (LV 109:38).

En uit een andere openbaring die in Nauvoo werd ontvangen:

'Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan, of dat Hij heeft weggenomen, namelijk de volheid van het priesterschap.

'Want er is geen doopvont op aarde, waarin zij, Mijn heiligen, mogen worden gedoopt voor hen, die dood zijn -

'Want die verordening is verbonden aan mijn huizen (...).

'Maar Ik gebied u, al Mijn heiligen, Mij een huis te bouwen (...).

'En voorwaar zeg Ik u: Laat dit huis ter ere van Mijn naam worden gebouwd, opdat Ik daarin Mijn verordeningen aan Mijn volk moge openbaren;

'Want het behaagt Mij Mijn kerk dingen te openbaren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren' (LV 124:28-31, 40-41).

Elke tempel die gebouwd wordt door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een uiting van het getuigenis van dit volk dat God onze Hemelse Vader leeft, dat Hij een plan heeft dat al zijn zoons en dochters, door alle eeuwen heen, tot zegen is, en dat zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, geboren te Betlehem in Judea en gekruisigd op Golgota, de Heiland en Verlosser van de wereld is, wiens zoenoffer eeuwig leven mogelijk maakt voor een ieder die het evangelie aanvaardt en naleeft. Elke tempel, groot of klein, oud of nieuw, is een uiting van ons getuigenis dat het leven aan de andere zijde van het graf zo concreet en zeker is als de sterfelijkheid. Er zou geen noodzaak zijn voor tempels als onze geest en ziel niet eeuwig zouden zijn. Elke verordening die voltrokken wordt in die gewijde huizen heeft eeuwige gevolgen. Tijdens zijn aardse leven heeft de Heer zijn gekozen discipelen het eeuwig priesterschap verleend. Hij zei tegen hen:

'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde bindt zult, zal ontbonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbindt zult, zal ontbonden zijn in de hemelen' (Mattheüs 16:19).

Datzelfde gezag is in deze bedeling teruggebracht door Petrus, Jakobus en Johannes die hi hadden gekregen van de Heer. Deze macht, om in de hemelen te verzegelen wat op aarde is verzegeld, wordt alleen in deze heilige huizen uitgeoefend. Ieder van ons

zal sterven. Maar door het eeuwige plan, mogelijk gemaakt door het offer van de Verlosser, kan iedereen de heerlijkheden ingaan die oneindig veel groter zijn dan de mooiste zaken van dit leven.

Daarom hebben vorige generaties hun geloof geoeffend en heel hard gewerkt aan een huis dat het waard was toegewijd te worden aan God onze Eeuwige Vader en zijn geliefde Zoon, de Heer Jezus Christus. En daarom zijn er vóór de Salt Lake-tempel tempels gebouwd, en zijn er daarna tempels gebouwd, inclusief de prachtige San Diego-tempel die later in de maand ingewijd zal worden.

Bovendien zullen er anderen gebouwd worden. De inwijding van een tempel in Bountiful (Utah) staat voor 1995 op het programma. Op een stuk grond in American Fork, ook in Utah, dat al jaren eigendom is van de kerk, zal eveneens een tempel worden gebouwd.

De bouw van een tempel in Orlando (Florida) is in volle gang. Hopelijk zullen we later dit jaar de eerste spade steken voor de St. Louis-tempel in Missouri. Er is grond

aangekocht voor een tempel in Connecticut, en een in Noord-Engeland. De ontwerpen voor de tempels in Bogota (Colombia), Guayaquil (Ecuador) en Hong Kong liggen op de tekentafel, en we zijn bezig om land aan te kopen in Spanje en tenminste drie andere landen.

En daarmee doen we wat onze voorvaders deden - we breiden Zion uit en versterken haar ringen, we brengen het evangelie naar de landen van de wereld, en we nemen die geweldige onderneming ter hand, het familiehistorisch onderzoek, zodat we de verlossing tot stand kunnen brengen van miljoenen die door de sluier van de dood zijn gegaan. We staan de armen bij en dragen royaal bij aan het voeden en kleden van vele duizenden in het buitenland, die niet tot de kerk behoren, maar honger en lijden door natuurgebeld.

Laten we terugkeren naar 6 april 1893. Er woedde die dag een verschrikkelijke storm. Het stortregende en de wind raasde onverbiddelijk. Het was alsof de krachten van het kwaad woest protest aantekenden tegen de inwijding.

Maar binnen de dikke granieten muren heersten vrede en stilte. De profeet die toen 86 was, ging voor naar de prachtige aula op de vijfde verdieping. De zaal was tot de laatste plaats bezet tijdens die eerste van 41 inwijdingsdiensten. Na een gepaste inleiding van muziek en toespraken, stapte president Woodruff naar het spreekgestoelte aan de oostzijde van de zaal en sprak het inwijdingsgebed uit.

Het was een aangrijpend en krachtig gebed. Het was de verwoording van wat er in het hart leefde van hen die de Heer liefhebben.

Het werd gevolgd door een indrukwekkende hosannakreet van alle aanwezigen. Het koor vertolkte toen diezelfde woorden van lof aan de Almachtige, door Evan Stephen op muziek gezet: 'Hosanna, Hosanna, Hosanna God en het Lam!'

Daarna zongen alle aanwezigen 'Gods Geest brandt in 't harte', dat voor het eerst tijdens de inwijding van de Kirtland-tempel was gezongen.

En nu, nu ik u mijn getuigenis heb gegeven van dit gewijde gebouw, van het geloof van hen die het hebben gebouwd, van de waarheid en geldigheid van de verordeningen die er bediend worden, heb ik het Tabernakelkoor gevraagd diezelfde hosannahymne te zingen, waarna alle aanwezigen, waar zij zich ook bevinden 'Gods Geest brandt in het harte' zullen zingen.

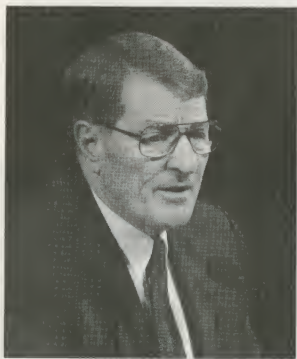
Het is mijn gebed dat dit in iedereen een vurig getuigenis zal werken maken van de goddelijkheid van dit werk en een geest van dankbaarheid jegens de Almachtige van wie dit koninkrijk is. In de naam van onze goddelijke Verlosser, Jezus Christus. Amen. □

'Ziet, de vijand is aaneengesloten'

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

*'Orthodox denken en gedrag resulteren in veiligheid en gelukzaligheid
wanneer de stormen komen, inclusief "allerlei wind van leer".'*

wij door 'samenspannende mensen' daadwerkelijk bestookt met 'listen en lagen' (LV 89:4). De Heer heeft zelfs verklaard: 'Ziet, de vijand is aaneengesloten' (LV 38:12).

Toch moeten we ons niet laten intimideren of van ons stuk laten brengen nu wat eens onaanvaardbaar was ineens aanvaardbaar wordt, net alsof frequentie op de een of andere manier respectabiliteit verleent.

Een van de subtielste vormen van intimidatie is het geleidelijk normaal worden van dwaling! Alexander Pope heeft daar al voor gewaarschuwd:

*Ondeugd is een monster met zo'n
angstaanjagend gelaat
dat het, bij de allererste aanblik,
meteen wordt gehaat.*

*Maar ziet men 't te vaak,
dan went men aan 't gezicht.
We dulden 't, tonen meelij,
en onarmen dan 't hellewicht.*

(Naar Alexander Pope in *The Oxford Dictionary of Quotations*, 3e ed., Oxford University Press, 1979, blz. 379.)

Wellust doet met veel vertoon alsof het liefde is, bandeloosheid doet zich heel slim voor als vrijheid, en rauwe geluiden vermommen zich spottend als muziek. Zelfs het kwaad noemt zichzelf goed, en kan dat vaak ongestraft doen!

Hoewel ik de cirkel van de vrijheid niet zou willen inkrimpen, houdt die omvang van die cirkel niet het enige aspect van het sociale welzijn in.

Om daarom te juichen, zoals sommige mensen doen, over hoeveel decennarie er aan de rand ervan toelaatbaar is, zou betekenen dat de uitwerking van die walgelijke uitspattingen op de rest van de inhoud van die cirkel genegeerd werd. Yeats heeft dit treffend met de volgende symboliek beschreven:

*In steeds grotere cirkels vliegt het dier.
Zo hoort de valk niet de valkenier.
Alles valt uiteen, 't middelpunt houdt 't niet.
Volkomen anarchie ligt in 't verschiet.
(Naar William Butler Yeats, 'The Second Coming', 1e strofe.)*

De volgende passende woorden worden toegeschreven aan de geschiedkundige Will Durant: 'Zodra de honger naar vrijheid de orde vernietigt, zal de honger naar orde de vrijheid vernietigen.' Hoe kan er nu ooit een toenemend verlies aan beheersing van onze impulsen zijn zonder dat daarmee een verlies van onze collectieve vrijheid gepaard gaat?

Overal heerst geweld, vaak met het doel drugs te kopen om de wereld niet onder ogen te hoeven zien in plaats van haar te overwinnen. Zoals voorzeggd begint onze tijd inderdaad snel op de tijd van Noach te lijken, en is er vooral een stijgende lijn in corruptie en geweld te zien (zie Matteüs 24:37; Genesis 6:11). Het is dan ook geen wonder dat de tegenstander gestaag alle oeroude, succesrijke zonden bevordert; niet omdat hij niet inventief is, maar omdat ze voortdurend een rijke oogst aan zondaren opleveren.

Abortus, dat hand over hand is toegenomen, brengt ons ertoe te vragen: 'Zijn we zó ver afgeweken van Gods Tweede grote gebod – onze naaste lief te hebben – dat een baby in een baarmoeder er niet meer voor in aanmerking komt liefde te ontvangen – toch minstens de liefde van die naaste die de moeder is?' En zelfs al zou dat zo zijn, dan nog rechtvaardigt op een ongeborn kind gebruik geweld niet andere vormen van geweld!

En hoe zit het met het zijn van een goede buur? Tocqueville begreep al hoe individualisme, dat door gezin noch gemeenschap verrijkt wordt, het vermogen heeft om 'eenzamen' voort te brengen.

'En zo vergeet de mens door democratie niet alleen zijn voorouders, maar het verbergt zijn nakomelingen en scheidt zijn tijdgenoten van hem af; het laat hem voor altijd aan zijn eigen lot over en dreigt hem uiteindelijk volledig gevangen te houden in de eenzaamheid van zijn eigen hart' (Alexis de Tocqueville, 'Democracy in America', geciteerd door Andrew M. Scott in *Political Thought in America*, New York: Rinehart & Company, Inc., 1959, blz. 225).

Tevel zogenaamd schrandere tiensers zijn in hun zoeken naar een identiteit en hun verlangen om ergens bij te horen gevangen geraakt in de eenzaamheid van een bende. Wat is het blijvende voordeel van door de wol geverft te zijn, als we ons op een kleurloze weg bevinden die nergens heen leidt? Benden zijn een teken dat zowel het gezin als de gemeenschap gefaald heeft, en sym-

boliseren bovendien de algemene opstand tegen het gezag.

In plaats van communicerende naasten en burenen te zijn, worden wij overspoeld met praatprogramma's waarvan sommige niet echt om te praten zijn, maar vooral bestaan uit exhibitionisme en verbaal voyeurisme onder volslagen vreemden.

Wij worden bedolven onder soap-opera's die eigenlijk niets zo nodig hebben als juist zeep – om zichzelf eens goed te reinigen! Sommigen houden serieus vol dat geweld en smerigheid op de tv of in de media de kijkers en lezers niet raken. Maar dat roept vragen op over de inkomsten uit reclame, die juist zoveel opbrengt vanwege de invloed op het publiek. Ofwel moeten de programma's worden verbeterd, ofwel moeten de reclamemakers hun geld terugkrijgen.

Zij die de traditionele zedelijkheidsnormen bespotten, zouden eens naar deze raad van het echtpaar Durant moeten luisteren:

'Een jongeman met borrelende hormonen zal zich bestlist afvragen waarom hij zijn seksuele verlangens niet de vrije loop zou laten; en als hij daarin niet door gewoonten wordt tegengehouden door de algemene

moraal of door wetten, dan kan hij zijn leven te gronde richten voordat hij voldoende volwassen is geworden om te begripen dat seks een rivier van vuur is die ingedamd en afgekoeld moet worden door honderd beperkingen om te voorkomen dat het zowel het individu als de gemeenschap verteert' (Will en Ariel Durant, *The Lessons of History*, Simon and Schuster, New York, 1968, blz. 35-36).

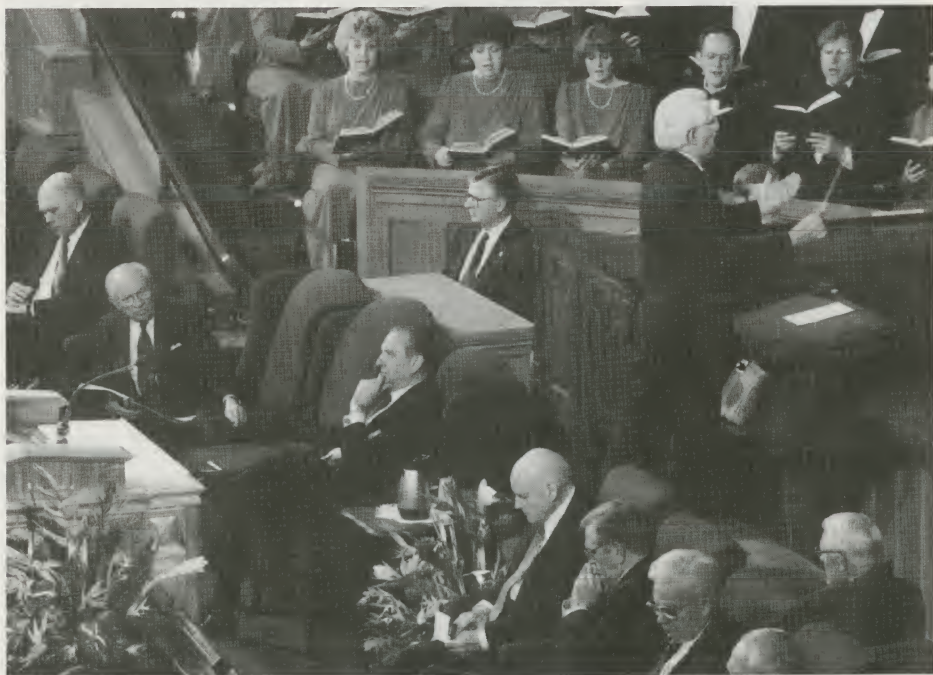
Wellust huldigt het vermogen om overmatig te voelen, waardoor men zijn vermogen om te voelen verliest! Drie verschillende profeten in drie verschillende bedelingen hebben hen beklaagd die niet kunnen voelen (zie 1 Nephi 17:45; Efeziërs 4:19; Moroni 9:20). Verwachten we echt van hen die momenteel niet kunnen voelen om een aanvaardbare toekomst tegemoet te gaan? Ernstige zonden benevelen het verstand. Toen Kaïn Abel vermoord had, schepte hij op: 'Ik ben vrij!' (Mozes 5:33.) Dacht de kudde Geraseense zwijnen iets soortgelijks om zichzelf te troosten? Dachten zij, terwijl zij de heuvel afrenden op weg naar hun vernietiging, dat zij in feite pure individualisten waren?

Zo beklaagde Aleksandr Solzjenitsin zich er onlangs over dat wie stellen dat 'er geen God is en geen waarheid, dat het heetel een chaos is, en dat alles relatief is' een 'onaflettende, naar het onbekende zoekende cultus vormen [die] verbergt dat hij halsstarrig onophoudelijk poogt alle leringen op het gebied van moraal en principes te ondermijnen, te bespotten en uit te roeien' (Aleksandr Solzjenitsin, 'The Relentless Cult of Novelty and How It Wrecked the Century', *The New York Times Book Review*, zondag 7 februari 1993, blz. 17).

Het hedendaagse sterfelijk leven geeft aanleiding tot het stellen van nog andere vragen.

Vooraf vrouwen en kinderen zijn het slachtoffer van pornografie. Waarom dan de onrecht bovenmatige zorg om het te beschermen? De pornografie wordt beter beschermd dan de burger op straat!

Zelfs alle zwakke kanten in aanmerking genomen, is het gezin fundamenteel. Waarom wordt er zo wanhopig naar een vervanging voor het gezin gezocht, in plaats van het te beklemtonen, zeker daar geen enkele andere instelling het falen in het gezin volle-

Leden van het Eerste Presidium en het Quorum van de Twaalf overdenken de muziek van het Mormoons Tabernakelkoor.

dig kan compenseren? Waarom wordt er niet eerst een onderzoek gedaan naar de uitwerking op het gezin alvorens een programma of remedie wordt doorgevoerd? Tenslotte zou het gezin bovenaan de lijst moeten staan van zaken die in het sociale milieu van belang zijn! Honderden departementen en programma's van de regering beschermen diverse belangen, maar welke beschermt het gezin?

Daar democratie afhankelijk is van de gehoorzaamheid van de burger aan datgene wat niet middels wetgeving kan worden afgedwongen, waarom is er dan zo'n hardnekkige tegenstand tegen het onderwijzen en beklemtonen van algemene principes die door de tijd beproefd zijn?

Alleen wanneer individu en gemeenschap zich hervormen en zelfbeheersing aan de dag leggen, kan de samenleving uiteindelijk gered worden! Alleen als er genoeg zielen zijn die de zonde weerstaan, kan de buitenwereld veranderen. Als lid van de kerk behoren wij deel uit te maken van die tegencultuur die zonde weerstaat. Maar in plaats daarvan glijden toch teveel leden langs de heuvel naar beneden, zij het dan misschien met iets minder grote snelheid.

Hoe uitzonderlijk gezegend zijn de getrouwe leden van de kerk niet, daar zij die kostbare en voortdurende gave van de Heilige Geest hebben waardoor zij eraan herinnerd worden wat goed is en welke verboden wij hebben gesloten. 'Want ik zeg u (...) dat (...) de Heilige Geest (...) u alles zal tonen, wat gij moet doen' (2 Nephi 32:5). Met hoeveel decibellen de decadentie ook steeds verder intreedt, het hoeft de stille, zachte stem niet te overstemmen! Sommige van de beste toespraken die we ooit zullen horen, zullen op die manier verkondigd worden van de kansel van ons geheugen – voor een éénkoppig gehoor!

De leden van de kerk die leven temidden van 'radeloze angst onder volken' en 'verwikkelingen der naties' zijn bovendien gezegend met profetisch leiderschap waardoor zij veiligheid en leiding verkrijgen (zie Lucas 21:25; LV 88:79). Elk jaar verlenen wij vijftien mannen steun als profeet, ziener en openbaarder. Wij weten dus naar wie wij moeten kijken, ook al zijn er enkele leden die 'niet het welzijn van Zion zoeken' maar 'zichzelf tot een licht der wereld stellen' (2 Nephi 26:29).

Verder heeft de profeet Joseph onderricht dat de ontvangers van het apostelschap 'alle sleutels (bezitten) die er ooit geweest zijn, of die op een mens bevestigd kunnen worden' (Brigham Young, *Journal of Discourses*, deel 1, blz. 137).

Herhaaldelijk leert de ervaring ons dat de leden niet ten prooi hoeven te vallen aan bedriegers. En bovendien: 'De dag komt, dat zij, die niet naar de stem des Heren willen

luisteren (...) noch acht geven op de woorden der profeten en apostelen, van het volk zullen worden afgesneden' (LV 1:14).

Bovendien verzekert de bestuursvorm van de kerk ons ervan dat wij geen geheime leiders hebben.

'Verder zeg Ik u, dat het aan niemand zal worden toegestaan om uit te gaan om Mijn evangelie te prediken, of om Mijn kerk te vestigen, tenzij hij is geordend door iemand, die hiertoe gezag heeft, en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft, en op de juiste wijze door de hoofden der kerk is geordend' (LV 42:11).

President Woodruff heeft de kerkelijke kudde aangespoord om de algemene autoriteiten te volgen, want:

'(...) op het moment dat mensen in dit koninkrijk proberen op hun leiders uit te lopen

of hun pad te doorkruisen, (...) lopen zij het gevaar door de wolven verword te worden. (...) Ik heb dat in mijn leven nog nooit anders zien lopen' (Wilford Woodruff, *Journal of Discourses*, deel 5, blz. 83).

Wij krijgen nog verdere hulp door toespraken, het avondmaal, de tempel, gebeden, de Schriften, tiendeveeffeningen, en aansporingen door geliefden. Wanneer leden zichzelf echter van al die hulpbronnen afsnijden, ontstaan er moeilijkheden. Sommige ontzette huwelijkspartners horen bijvoorbeeld de volgende verschrikkelijke woorden van lippen die, van hen vervreemd, zichzelf rechtvaardigen en zeggen: 'Ik heb nooit van je gehouden!'

Nu de vijand 'aaneengesloten' is, is het van het grootste belang om 'op het rechte pad' (Moroni 6:4) te blijven. Orthodox den-

Met behulp van hoofdtelefoons die zijn verbonden met de vertaalcabines in de catacomben van de Tabernakel, kunnen buitenlandse bezoekers van de conferentie simultaanvertalingen van de conferentietoespraken ontvangen.

ken en gedrag resulteren in veiligheid en gelukzaligheid wanneer de stormen komen, inclusief 'allerlei wind van leer' (Efeziërs 4:14). Gelukkig helpt de Heilige Geest ons ook om onzin te herkennen!

Orthodoxie verzekert ook van een evenwicht tussen de krachtige, juiste beginselen van het evangelie. In de leer van het evangelie zijn niet alleen barmhartigheid en gerechtigheid 'een welsluitend geheel' dat

goed werkt, maar de rest ook! (Zie Efeziërs 4:16.) De evangeliebeginselen vereisen synchronisatie. Wanneer ze van elkaar gescheiden worden, of geïsoleerd worden, kunnen de mensen wilde interpretaties aan die leringen geven.

De liefde, wanneer die niet door het zevende gebod in toom wordt gehouden, zou vleselijk kunnen worden. De lofwaaardige nadruk die in het vijfde gebod op het eren

van ouders gelegd wordt, zou, wanneer die niet door het eerste gebod in toom wordt gehouden, kunnen resulteren in een onvoorwaardelijke trouw aan dwalende ouders in plaats van aan God.

Zelfs in wat wij geven aan God en aan de keizer moeten wij oppassen (Matteüs 22:21). Zelfs geduld wordt in evenwicht gehouden door 'intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven', waarbij *intijds* tijdig of bijtijds betekent (zie LV 121:43). Een spiritueel evenwicht houdt zowel het ruiken aan de bloemen in als het opmerken van de bladeren aan de vijgeboom om te zien of 'de zomer nabij is' (Matteüs 24:32).

En zo blijkt dat het volledige evangelie van Jezus Christus groter is dan een individueel onderdeel ervan, en groter dan een individueel programma of principe dat er deel van uitmaakt.

Zelfs in deze moeilijke tijden is er zoveel dat leden die 'gewapend met gerechtigheid' zijn, kunnen doen (zie 1 Nephi 14:14). Wij kunnen liefde hebben in ons gezin, ook al verkielt de liefde van velen in de wereld om ons heen (zie Matteüs 24:12). Wij kunnen gemoedsrust hebben, ook al is de vrede van de aarde weggenomen (zie LV 1:35).

Wij kunnen ons aan het zevende gebod houden, ook al overtreeden en bespotten andere mensen het. Wij kunnen aan individueel, medemenselijk dienstbetoon doen, ook al lijkt het menselijk lijden overal enorm in omvang.

Wij kunnen onze tong gebruiken om in liefde de waarheid te spreken en weigeren om hem te gebruiken voor het spreken van een vals getuigenis (zie Efeziërs 4:15; Exodus 20:16). Wij kunnen standvastig in heilige plaatsen staan, ook al is in de wereld 'alles in beroering' (zie LV 88:91; 45:32).

Wij kunnen handen pakken die slap hangen, zelfs al weigeren sommige mensen onze uitgestoken hand van vriendschap (zie LV 81:5). Wij kunnen ons vasthouden aan de ijzeren roede, zelfs als andere mensen afvalen en sommigen ons uiteindelijk zelfs bespotten vanuit het 'groot en ruim gebouw' (1 Nephi 8:26-28).

Niet als Nephi weten we misschien niet wat de betekenis is van alles wat er om ons heen of met ons gebeurt. Maar niettemin kunnen we toch weten dat God van ons houdt! (Zie 1 Nephi 11:17.)

Ja, 'de vijand is aaneengesloten', maar als onze ogen geestelijk 'geopend' zijn, kunnen we zien dat 'zij, die bij ons zijn, talrijker (zijn) dan zij, die bij hen zijn!' (2 Koningen 6:16, 17.) Uiteindelijk zal geen enkel wapen dat tegen het werk van de Heer gebruikt wordt, iets uitrichten, want dat 'is het deel van de knechten des Heren' (Jesaja 54:17; LV 71:9). Dat getuig ik in de naam van Jezus. Amen. □

Goddelijke hulp door de genade van de Heer ontvangen

Ouderling Gene R. Cook
van de Zeventig

'Hoe slecht we ons ook mogen voelen of hoe zwak we ook mogen zijn, als wij alles doen wat wij kunnen, zal Hij ons te hulp schieten en ons geven wat wij tekort komen.'

Geliefde broeders en zusters, ik getuig vanmiddag van de goddelijke aard van de Heer Jezus Christus, en met name van de leer van de genade die Hij alle mensen biedt (zie Jakob 4:6-7). Daarmee erken ik nederig de grote gave die de Vader ons heeft gegeven omdat Hij de wereld 'alzo lief' had 'dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16).

Naar de gave streven

Misschien hebben sommigen van ons de grote gave van de genade die de Vader door de verzoening van zijn Zoon, Jezus Christus, aan ons heeft gegeven, nog niet ontvangen – of weten ze niet hoe die te gebruiken. 'Want wat baat het een mens, indien hem een gift wordt geschonken, en hij ontvangt de gift niet?' (LV 88:33). De profeet Zenock heeft zelfs gezegd: 'Gij zijt toornig op dit volk, o Here, omdat zij Uw barmhartigheden niet willen verstaan, die Gij hun hebt bewezen wegens Uw Zoon' (Alma 33:16).

Hoevelen van ons proberen vaak niet de problemen van alledag zelf op te lossen zon-

der daarbij om de hulp van de Heer te vragen? Wij proberen de last alleen te dragen.

Wanneer sommigen met beproevingen en tegenspoed geconfronteerd worden, zeggen zij: 'Waarom helpt God me niet?' Sommigen hebben zelfs geworsteld met twijfels over hun gebeden en hebben zich afgevraagd of ze wel een goed lid van de kerk zijn, en hebben gezegd: 'Misschien werkt bidden toch niet.'

Anderen die geleden hebben onder ziekte, ontmoediging, financiële crises, afwijzing, teleurstelling, en zelfs het verlies van een geliefde, zullen misschien zeggen: 'Waarom geneest de Heer me niet, of helpt Hij me niet met mijn zoon? Waarom heeft hij haar dood niet voorkomen? Moet het leven zo ongelukkig zijn?'

Ja, men zou zelfs kunnen uitroepen: 'O God, waar zijt gij? (...) Hoe lang zal Uw hand worden teruggehouden?' (Leer en Verbonden 121:1-2).

Jezus heeft onderricht dat wij al die beproevingen doormaken om ons te louteren 'in de smeltkroes der ellende' (1 Nephi 20:10), en dat wij ze niet zonder enige hulp moeten dragen, maar in 'de naam van hun Verlosser' (LV 138:13). Ondanks het feit dat wij vaak het gevoel hebben dat Hij ons vergeten is, getuigt Hij: 'Mogen ook dezen vergeten, toch zal Ik u niet vergeten. (...) Ziet, Ik heb u in Mijn handpalmen gegraveerd' (1 Ne. 21:15-16).

Ik getuig dat de Heer ons, door zijn genade, voortdurend kan helpen in ons dagelijkse leven, en in onze lichamelijke en mentale ziekten, pijn, overtredingen, en zelfs in al onze zwakheden (zie Mosiah 14:5; Alma 7:11-13; 34:31).

Ons richten op Christus

Om echter met succes de beproevingen waarmee wij geconfronteerd worden, te doorstaan, moeten we onze ogen en ons hart op de Heer Jezus Christus gericht houden.

'Daar de mens was gevallen, kon hij zelf niets doen wat verdienstelijk was' (Alma 22:14), en daarom hadden we een voorpraak nodig, een bemiddelaar om ons te helpen. 'En het is vanwege Uw Zoon, dat Gij [ons] aldus barmhartig zijt geweest' (Alma 33:11; cursivering toegevoegd).

Wij behoren grote hoop te putten uit onze kennis dat, hoe slecht we ons ook mogen voelen of hoe zwak we ook mogen zijn, Hij ons te hulp zal schieten en ons geven wat wij tekort komen *als wij zelf alles doen wat wij kunnen* (zie 2 Korintiërs 12:9). Die uitspraak is in zekere mate de definitie van genade.

Genade begrijpen

Genade is een 'goddelijke manier om hulp of kracht te geven, die verstrekt wordt door de overvloedige barmhartigheid en liefde van Jezus Christus'. Genade is 'een beginsel dat ons macht geeft' (Bible Dictionary, blz. 697). De leer van de genade van de Vader en de Zoon, en wat die voor uitwerking op ons heeft, is zo belangrijk dat hij meer dan tweehonderd keer genoemd wordt in de standaardwerken.

Als we de genade van de Heer Jezus Christus, dat goddelijke beginsel dat ons helpt door ons macht te geven, kunnen verkrijgen, dan zullen we in dit leven overwinnen en in het volgende leven verhoogd worden.

Ik wil vijf beginselen met u doornemen die ons kunnen helpen om die goddelijke hulp te ontvangen, of die ertoe kunnen bijdragen dat wij namens de Heer iemand anders helpen. Deze beginselen zijn makkelijk te begrijpen, maar moeilijk om toe te passen. U kent ze allen. Maar misschien hebt u er nog niet over nagedacht hoe ze rechtstreeks verband houden met het verkrijgen van genade.

Het eerste beginsel is *geloof*. 'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus, door wie wij ook de toegang hebben verkregen [in het geloof] tot deze genade' (Romeinen 5:1-2).

Het is duidelijk dat men tot deze genade, of dit beginsel van macht, toegang verkrijgt door geloof in de Heer Jezus Christus het eerste beginsel van het evangelie is.

Christus' vraag aan de zinkende Petrus, nadat die op het water had gelopen, was zo duidelijk: 'Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?' (Matteüs 14:31.) Op het moment dat Petrus begon te twijfelen en zijn ogen van de Heiland afwendde, sneed hij zichzelf af van de macht van Jezus Christus die hem op het water had gehouden.

Hoe vaak hebben wij onszelf niet op soortgelijke wijze bij het bidden om hulp met onze problemen afgesneden van de macht

van God, vanwege onze twijfels of angst, en konden we daardoor die macht van God niet verkrijgen? (Zie LV 6:36; 67:3.)

Bekering is het tweede beginsel. De genade van de Heer kan ons door de verzoening van zonde reinigen en ons helpen onszelf te vervolmaken, door beproevingen, ziekten en zelfs 'karakterfouten'. Door de genade van de Heer worden wij zowel geheiligd als gerechtvaardigd (zie LV 20:30-31). Het is inderdaad zo dat 'naarmate een mens zijn zonden belijdt, Christus zijn genade tentoonspreidt' (Gene R. Cook en Holly Cook, 'I Am a Healthy Man', onuitgegeven lofzang; zie Alma 24:10). Bedenk dat Christus onze fouten kan goedmaken die anders niet te corrigeren zijn (zie Genesis 18:14; Marcus 9:23-24).

Die grote waarheid zou ons allen met hoop moeten vervullen, zolang we maar altijd bedenken dat de uitwerking van de genade in ons leven als voorwaarde heeft dat wij ons bekeren van onze zonden.

Daarom zijn zij gezegend, die zich willen bekeren. (...)

'En moge God (...) geven, dat de mensen tot bekering en goede werken mogen worden gebracht, opdat zij volgens hun werken wederom genade voor genade mogen ontvangen' (Helaman 10:23-24).

Een hart dat bereid is zich te bekeren en goede werken zijn de voorwaarden waaraan voldaan moet worden alvorens wij weer genade ontvangen. Wanneer iemand vurig bidt om een antwoord, kan dat antwoord meer afhankelijk zijn van onze eigen zonden dan enige andere factor (zie LV 101:7-8; Mos. 11:23-24).

Het derde beginsel is *nederigheid*. 'Maar Hij geeft dan ook des te grotere genade. Daarom heet het: God wederstaat de hoogmoedigheid, maar de nederigen geeft Hij genade' (Jak. 1:6).

'En als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen' (Ether 12:27).

Nederigheid is een essentiële voorwaarde voor het verkrijgen van die goddelijke hulp.

Zelf alles doen wat in uw vermogen ligt, is het vierde beginsel. Paulus heeft onderricht: 'Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God; niet uit werken, opdat niemand roeme' (Efeziërs 2:8-9).

Nee, door werken alleen is die goddelijke gave niet te verkrijgen, maar werken zijn wèl een belangrijke voorwaarde waarop die gave verstrekt wordt (zie 2 Ne. 10:23-25). 'Want wij weten, dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden' (2 Ne. 25:23).

Met andere woorden: als we niet alles hebben gedaan wat in ons eigen vermogen ligt, kunnen we niet verwachten genade van God te ontvangen. Wat een heerlijk beginsel om te begrijpen: de hulp van de Heer aan ons - of we nu een zwak of een sterk geloof hebben; of we nu man, vrouw of kind zijn - is niet alleen gebaseerd op wat we weten, hoe sterk we zijn, of wie we zijn, maar meer op *dat we alles geven wat we kunnen geven en alles doen wat we kunnen doen onder onze huidige omstan-*

digheden. Heeft iemand eenmaal alles gegeven wat hij kan geven, dan kan de Heer hem door zijn genade helpen (zie LV 12:3:17).

De rol van de Heer en onze rol in het ontvangen van goddelijke hulp komen in deze geïnspireerde woorden duidelijk tot uiting: 'Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft' (Filippenzen 4:13).

Het vijfde beginsel, *de geboden onderhouden*, is beslist een voorwaarde voor het ontvangen van de genade van de Heer. 'Want indien gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen (...); daarom (...) zult Gij genade op genade ontvangen' (LV 93:20; zie ook vs. 28).

Om genade te verkrijgen hoeft men niet volmaakt te zijn, maar moet men er wel naar streven de geboden naar beste kunnen te onderhouden. En dan kan de Heer hem toestaan die macht te ontvangen.

Moroni vat de leer van de genade als volgt bondig samen: 'Indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn. (...)

'Dan zijt gij door de genade Gods in Christus geheiligd door het vergieten van het bloed van Christus' (Moroni 10:32-33).

Hoop door Jezus Christus

Wat is een begrip van deze leer van de genade toch een heerlijk evangelienieuws. Het zet ons ertoe aan om ons geloof en onze hoop meer op Jezus Christus te richten. Door de genade van de Vader, zullen wij beter weten hoe wij tot de Zoon moeten komen (1 Ne. 15:14-15).

Laten wij ons onderwerpen aan de wil van de Vader en erkennen dat wat Hij wil het belangrijkste is. Hoe dankbaar moeten wij niet zijn dat wij ons aan zijn wil kunnen onderwerpen, want Hij en zijn Zoon zullen nooit iets doen 'of het moet voor het welzijn der wereld zijn' (2 Ne. 26:24).

Door meer naar de hulp van de Heer te streven zullen wij -

- meer 'in genade en de kennis der waarheid toenemen' (LV 50:40).
- 'ijverig (onderwijzen) en [Zijn] genade zal met [ons] zijn' (LV 88:78).
- voor ons werk 'de genade van God ontvangen, opdat [wij] sterk mochten worden in de Geest, (...) om met macht en gezag van God te kunnen onderwijzen' (Mos. 18:26).
- niet 'van de genade (...) vervallen' (LV 20:32).
- genade op genade ontvangen' (LV 93:20).

'Laten wij daarom met vrijmoedigheid gaan tot de troon der genade, opdat wij

Elder Helvecio Martins, Elder Harold G. Hillam en Elder Dallas N. Archibald van de Zeventig.

barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd' (Hebreeën 4:16).

Ik getuig dat God ons, en onze geliefden, te hulp zal komen in tijden van nood, als wij streven naar zijn genade. Laten wij de Heer in alles gehoorzamen en Hem het grootste offer geven, dat van 'een gebroken hart en een verslagen geest' (3 Ne. 9:20; zie ook 3 Ne. 12:19).

En nu, als een van de zeventig van de Heer en als bijzondere getuige van Christus met als taak in de hele wereld van zijn naam te getuigen en 'om een weg voor [Zijn] aanzicht te bereiden' (LV 124:139), getuig ik

van de majesteit van de Vader en van de Zoon.

Ik getuig dat Jezus Christus leeft, dat Hij nog net zo goed in staat is in te grijpen in het leven van de mensen van nu als Hij dat was vanouds toen Hij onder de mensen was.

Ik getuig tot de kerk van de hand die de Meester in mijn eigen leven heeft gehad door mij van een ongeneeslijke ziekte te genezen. Ik getuig ook van de leiding die Hij mij in mijn leven gegeven heeft, door een liefhebbende maar toch kastijdende hand van discipline, om mijn ziel te zuiveren, mijn gevoelens te intensiveren, mijn zonden

te vergeven en mijn ziel met liefde voor God te vervullen.

Broeders en zusters, laat geen beproeving of smart ons ooit scheiden van de liefde van God en de ware liefde van Christus (zie Rom. 8:31, 35-39).

Mogen wij 'deze Jezus (...) zoeken, van Wie de profeten hebben geschreven, opdat de genade van God, de Vader, en ook van de Here Jezus Christus, en van de Heilige Geest, Die getuigenis van Hem geeft, in [ons] moge zijn, en voor eeuwig in [ons] moge verblijven' (Eth. 12:41). Moge de genade Gods altijd bij u zijn (zie Rom. 16:20), dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Wie de Heer roept, maakt Hij geschikt'

Ouderling Neil L. Andersen

van de Zeventig

'Ik weet dat de Heer bij ons zal zijn wanneer wij zijn werk doen, en dat Hij ons zal sterken en onze capaciteiten ontwikkelen.'

Geliefde broeders en zusters, worden schieten tekort om uiting te geven aan de gevoelens van nederigheid en overweldiging die ik ervaar nu ik deze bijzondere roeping ontvangen heb. Naarmate ik vroeger de algemene autoriteiten heb horen spreken en de kracht van hun boodschap heb gevoeld, heb ik grote eerbied gekregen voor de heilige rol die zij in de kerk vervullen. Om nu gevraagd te worden bij hen te zitten en hen te helpen bij de opbouw van het koninkrijk van God is een voorrecht dat ik nauwelijks durf te aanvaarden. Ik bid om uw steun, geloof en gebeden, zodat ik kan voldoen aan de eisen voor dit werk. Ik vraag om uw geduld en dat van mijn collega's, de andere algemene autoriteiten, die mij zullen onderrichten. Maar boven alles bid ik om de hulp van onze Hemelse Vader en zijn Zoon, want zonder hun hulp en leiding zal ik beslist falen.

Ik ben dankbaar voor mijn geweldige vrouw, Kathy. Zij laat het goede makkelijk lijken, en haar zuivere geest houdt het oog van onze gezinsleden gericht op de eenvoudige, heilbrengende waarheden van het evangelie. Ik ben dankbaar voor de fijne,

dierbare kinderen die aan ons zijn toevertrouwd. Ik houd zielsveel van ze en waardeer het zeer dat ze bereid zijn mij in deze nieuwe roeping te steunen. Ik ben gezegend met eerzame ouders. Mijn ouders zijn momenteel werkzaam als zendeling in het Zendingsgebied Macon Georgia. Nog voordat ik het zelf wist, wist ik dat zij wisten dat de kerk waar was. Ik waardeer Kathy's ouders, en hun voorbeeld van onzelfzuchtig geven, en onze broers en zussen die het evangelie in stilte toegewijd naleven.

Negen maanden geleden is ons gezin teruggekeerd van een zending in het zuiden van Frankrijk. Ik wil hierbij mijn liefde voor de leden in Frankrijk uitspreken. Het was in Frankrijk dat ik twintig jaar geleden begon in te zien wat het eigenlijk inhoudt eerst het koninkrijk van God te zoeken. En door ons verblijf onder de Franse heiligen de afgelopen drie jaar is ons gezin tot veel grotere toewijding gemotiveerd. Ik ben bijzonder

dankbaar voor de geweldige zendingen die daar samen met ons gewerkt hebben en ons hebben geleerd dat onverzettelijk geloof in een twijfelende en cynische wereld altijd zal overwinnen.

Ten slotte ben ik dankbaar voor de goede heiligen en leden in onze eigen staat, Florida, die ons gesteekt hebben in de vele jaren die we daar samen hebben doorgebracht.

Ik heb president Monson horen zeggen: 'Wie de Heer roept, maakt Hij geschikt'. Ik weet dat dit waar is, en het geeft me de hoop om verder te kijken dan mijn eigen onvermogen. Ik weet dat de Heer bij ons zal zijn wanneer wij zijn werk doen, en dat Hij ons zal sterken en onze capaciteiten ontwikkelen. Dat heb ik ervaren. Ik heb zijn verhefende Geest gevoeld. In de komende maanden en jaren zal ik Hem hard nodig hebben.

Ik wijd alles wat ik heb aan deze heilige roeping. Ik beloof onderwijsbaar te zijn, en bid dat ik zachtmoedig genoeg kan zijn zodat de Heer mijn geest kan vormen en sterken om zijn doeleinden te volbrengen. Ik beloof u en de Heer om mij toe te wijden aan het bevorderen van het werk van de herstelling, en trouw zijn gekozen leiders te volgen. Ik weet dat onze Hemelse Vader leeft en dat Hij ons allen liefheeft. Ik weet dat Jezus de Christus is en dat Hij ons liefdevol de mogelijkheid biedt vergeven te worden. Ik weet dat de kerk van Jezus Christus door de profeet Joseph Smith op aarde is hersteld en dat het ware priesterschapsgedrag van God in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is. Ik bid dat ik altijd kloekmoedig mag zijn in dat getuigenis, en trouw aan deze eeuwige waarheden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Robert E. Wells en W. Eugene Hansen van de Zeventig

Ik weet in wie ik mijn vertrouwen heb gesteld

Ouderling D. Todd Christofferson
van de Zeventig

'Elke roeping, elke vorm van werken in dienst van de Heer heiligt ons.'

Omdat ze wist dat ik gevraagd zou kunnen worden om vandaag te spreken, liet mijn dochter vanochtend een lief briefje voor me achter, en onderaan stond: 'PS. Struikel niet.' Tot nog toe gaat het goed.

Kort nadat ik tot diaken was geordend, nodigde mijn bisschop, Leon Walker, me uit in zijn kantoortje om mij een taak te geven. Hij gaf mij een glimmende sleutel, de sleutel van het kerkgebouw, en gaf mij als taak behulpzaam te zijn bij de zorg voor het gebouw. Ik beschouwde mijzelf als een van de gelukkigste jongens ter wereld omdat ik een taak van mijn priesterschapsleider had gekregen. Ik dacht dat het geen moeilijke taak zou zijn. Ik woonde slechts één minuut fietsen van de kerk af. Maar ik merkte al gauw, en ik vermoedde dat alle bisschoppen het weten, dat iedereen in de wijk een sleutel van het gebouw lijkt te hebben. Zodra ik het gebouw op slot had gedaan aan het eind van de dag, kwam er iemand na mij die de deur weer open deed. Zodra ik een jeugdwerklokaal had opengedaan, kwam er een ijverige ziel achter me aan die hem weer op slot deed. Ik had de grootste moeite om die taak goed uit te voeren.

Maar ik begon toen te leren wat ik sindsdien ben gaan begrijpen, namelijk dat elke roeping, elke vorm van werken in dienst van de Heer ons heiligt. Of die taak nu wordt uitgevoerd in het openbaar, of in een stil hoekje dat alleen God kent, doet er niet toe. Waar het om gaat is dat we het doen, want door het te doen, houden we ons aan onze verbonden met de Godheid, en in die verbonden ligt de belofte van ons heil.

Vandaag wil ik een erbetoon brengen aan hen die mij de verbonden hebben geleerd en mij in zoveel andere opzichten tot zegen zijn geweest, en ik wil mijn liefde voor hen uitspreken: een edele vader, een gezegende moeder, grootouders, overgrootouders en andere familieleden, leerkrachten en vrienden zowel in als buiten de kerk. Mijn kinderen kunnen nog niet volledig begrijpen hoezeer zij mij tot zegen zijn door hun trouw aan de Heiland en zijn evangelie. Ik wil hen daarvoor eer bewijzen. Zij die mijn Kathy kennen, zullen hebben opgemerkt dat ik ver boven mijn stand getrouwd ben, een conclusie waar ik het van harte mee eens ben. Ons huwe-

lijk is aangenaam, en woorden schieten tekort om mijn liefde voor haar uit te spreken.

Toen ik mij onlangs afvroeg of mijn offer op het altaar van Hem die alles gegeven heeft wel voldoende en aanvaardbaar was, kreeg ik de ingeving dat ik daarvoor niet naar binnen, maar naar buiten moet kijken, dat als ik streef naar het welzijn van de kudde en mijzelf verlies in dienstbetoon aan hen, zijn genade genoeg voor mij zal zijn. Ik wijd mijzelf daar zonder enig voorbehoud aan.

Ik getuig van het bestaan en de grootsheid van God, van zijn goedheid en genade, zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid, de waarheid van zijn evangelie en de macht van zijn priesterschap, en de echtheid van de roeping van zijn zieners in de laatste dagen. Aan het begin van mijn bediening, verklaar ik dat alles wat ik zal bereiken mogelijk zal zijn gemaakt door de macht, de genade en de gave van God. Ik ben niet, zoals Jesaja heeft gezegd, de bijl die zich zal 'beroemen tegen hem die ermee hakt', noch de zaag die zal 'pochen tegen hem die ze hanteert' (Jesaja 10:15). Net als Nephi weet ik in wie ik mijn vertrouwen heb gesteld (zie 2 Nephi 4:19).

Ik vind het vooral fijn, en dat is van groot belang voor mij, dat ik te allen tijde en onder alle omstandigheden door gebed de troon van genade mag naderen, dat mijn Hemelse Vader mijn smeekbede zal aanhoren. Dat mijn Voorspraak, Hij die geen zonde begaan heeft en wiens bloed vergoten is, mijn zaak zal bepleiten' (zie Leer en Verbonden 45:3-5). Ik vertrouw sterk op die toegang tot God die Hij aan al zijn kinderen geeft, want Hij is inderdaad geen aannemer des persoons, en hij die vraagt, zal ontvangen. Dat getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Yoshiniko Kikuchi van de Zeventig.

Het kattermandje van vriendelijkheid

Chieko N. Okazaki

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging

'Wij kunnen ons nooit veroorloven wreed, onverschillig of onvriendelijk te zijn, want onze levens zijn allen met elkaar verweven, ook al is dat in een patroon dat alleen God ziet.'

Geliefde broeders en zusters, aloha! Vandaag wil ik het er met u over hebben hoe christelijk dienstbetoon ons allen bindt in een sterk en prachtig netwerk van vriendelijkheid. Zoals de apostel Paulus de heiligen in Kolosse beloofd heeft, kunnen onze harten 'in de liefde' verweven worden (Kolossenzen 2:2).

Ziet u dit kordje? Het is een gewoon kordje – helemaal niet interessant. Toen ik op het hoofdeiland van Hawaai opgroeide, hadden wij kinderen altijd zo'n kordje bij ons om mee te spelen. Nu ziet een kordje op zich er niet zo spannend uit, maar kijk eens wat je ermee kunt doen!

Dit kattermandjespatroon heet vier-ogen. Ziet u hoe ingewikkeld en mooi het is? Ziet u hoe elk onderdeel met het andere verbonden is en hoe ze elkaar nodig hebben? Je kunt niet een gedeelte uit elkaar halen zonder het hele patroon te verstoren. Zo is het ook met ons leven. Wij ontmoeten veel mensen. Met sommigen gaan wij jarenlang om. Met anderen slechts kort. Maar in alle gevallen kunnen we van die omgang een goed patroon maken door onze ontmoetingen

vriendelijk te maken en vervuld te zijn met een verlangen om te dienen.

Een van mijn lievelingsuitspraken over onze onderlinge verwevenheid in de kerk komt van president Hinckley:

'De leden van de kerk die mijn stem kunnen horen, spoor ik aan nooit het majesteuze, heerlijke geheel van het doel van deze bedeling van de volheid der tijden uit het oog te verliezen. (...) Weef uw kleine draadje in het meesterlijke kleed, waarvan het patroon ons door de God des hemels is voorgehouden' (*De Ster*, januari 1990, blz. 54).

Misschien zullen wij nooit weten welke bijdrage ons kleine draadje aan dat grote kleed levert. Misschien zullen wij nooit het patroon begrijpen dat ons leven vormt naarmate het 't leven van anderen kruist, zich ermee verbindt, zich er weer van scheidt, en opnieuw ermee kruist – maar God begrijpt het wel. Natuurlijk was het geen toeval dat de engel die de afgedwaalde Alma de jonge vermaande 'als met de stem des donders', dezelfde engel was die bij Alma terugkeerde toen hij al twintig jaar op zending was en zei: 'Gezegd zijt gij, Alma (...) want gij zijt getrouwd geweest' (Mosiah 27:11; Alma 8:15). Hun leven werd verweven tot een schitterend patroon.

Ik wil u vertellen over een vrouw die haar draadje van vriendelijkheid en medeleven met mijn leven verweven heeft. Zuster Rosetta Colclough, die in Hawaai op zending was, kwam naar mijn school toen ik elf was en nodigde alle leerlingen uit voor een bijzondere godsdienstklas die in het moorse kerkgebouwje vlak bij de school gehouden werd. Drie andere Japanse meisjes en ik, allen boeddhisten, aanvaardden de uitnodiging. Dat was het begin van mijn christelijke onderwijs; en vier jaar later werd ik lid van de kerk.

Afgelopen maart kreeg ik een brief van Rosetta Colclough Stark, die nu in Arizona woont. Bij haar brief had ze een artikelje ge-

sloten dat ze vijftien jaar geleden, in 1978, voor haar wijkkrantje had geschreven over die godsdienstklas:

'Op een dag kwamen er voor de les van elf uur maar vier [Japanse meisjes] naar de klas. Ik was erg teleurgesteld dat er maar zo weinig waren. (...) [Maar] aan het einde van de les stonden we met gebogen hoofd en gesloten ogen in de kapel gezamenlijk het Onze Vader op te zeggen. De zachte Hawaiaanse zón werd gefilterd door de ruiten. Tijdens het bidden voelde ik ons plotseling omgeven door een fel licht, dat als een kolom van boven kwam. Mijn hart werd gevuld met een heerlijk gevoel van vrede en vreugde. Ik ging langzaam voor in het gebed terwijl het licht ons omhulde. Het afscheid fluisterden we bijna, alsof we de betovering niet wilden verbreken, en ze liepen zachtjes naar buiten. Ik dacht: 'Een of meer van die meisjes zal lid van de kerk worden en een grote invloed ten goede hebben.'

Ze vervolgde: '[Toen] ik weer thuis was, liet ik vaak de lieve gezichten van die vier meisjes aan mijn geestesoog voorbijgaan, en vroeg ik me af wat er van hen geworden was. Er was er één, Chieko Nishimura, die mij in gedachten bleef, en ik keek vaak naar de foto die ik van hen genomen had.

'Toen mijn man en ik tien jaar later in de Wijk Imperial in Salt Lake City een avondmaalsdienst bijwoonden, werd er aangekondigd dat er een jong Japans echtpaar uit Hawaai zou spreken. (...) Mijn hart sprong van vreugde bijna in mijn keel. Ja, het was mijn kleine Chieko. (...) Chieko en ik hadden na de dienst een vreugdevolle hereniging. Wij verbaasden ons erover dat zij van alle wijken in die grote stad net in mijn wijk waren komen spreken. We waren er zeker van dat de Heer daar de hand in had gehad.'

Toen mijn man en ik naar Colorado waren verhuisd raakte Rosetta mijn spoor bijster, maar ze was verbaasd en verheugd toen ze op 14 maart 1992 bij het kijken naar de zending van het honderdvijftigjarige bestaan van de ZHV mijn naam hoorde noemen. Die middag ging ze in Arizona achter haar typemachine zitten en begon ze een brief aan mij te schrijven. Ze schreef: '[Toen] ik zuster Jack je naam hoorde noemen (...) ging ik rechtop zitten en keek enthousiast naar de tv, waarop ik je naam op het scherm zag verschijnen. Toen begon je te spreken. Het donkere haar was zilverkleurig geworden, maar dat lieve gezicht was makkelijk te herkennen. Ja, dat is mijn kleine Chieko die ik zoveel jaren geleden in het kerkgebouwje van Honomakau in Kohala heb onderzocht. Toen ik naar je stem luisterde, stroomden er vreugdetranen over mijn wangen. (...)

'Ik dank mijn Hemelse Vader dat ik het voorrecht heb gehad om jou in dat kerkge-

Zuster Elaine L. Jack, algemeen presidente van de zusterslulpvereniging (rechts), met zuster Chieko N. Okazaki, eerste raadgeefster (midden) en zuster Aileen H. Clyde, tweede raadgeefster.

bouwte over Jezus Christus, onze Heiland, te leren. (...) Dat is mij drie keer tot zegen geweest: de eerste keer toen ik samen met jou dat hemelse licht kon ervaren; de tweede keer toen je in mijn wijk in Salt Lake City kwam spreken; en vandaag toen ik je via de satelliet tot de vrouwen over de hele wereld hoorde spreken.'

Rosetta zegt dat zij erdoor gezegend is, maar wist niet hoezeer ze mij met haar vriendelijkheid zegende. Net toen ze die brief schreef, werd mijn echtgenoot, Ed, naar het ziekenhuis gebracht vanwege een hartstilstand die de middag van die uitending toesloeg. Haar brief, met bijzondere liefde en medeleven, bereikte mij toen mijn zoons en ik worstelden met de aanvaarding van het feit dat Ed nooit beter zou worden. Het licht dat zij voelde toen wij, vier boeddhistische meisjes, samen met haar zin voor zin het Onze Vader opzeiden, heb ik niet gezien. Maar ik weet wel dat de Geest mij tijdens die ervaring de herinnering influisterde aan mijn ware identiteit als dochter van God, en mij ertoe aanzette die leringen tot diep in mijn hart te laten doordringen, zodat ik in de wateren van de doop een dochter van Christus kon worden.

Rosetta's leven heeft het mijne slechts drie keer geraakt, maar bij elke ontmoeting was de liefde van de Heiland er. Rosetta heeft mij het evangelie gebracht, ze heeft zich na onze doop met Ed en mij verheugd, en ze heeft mij zeer getroost door mij aan de in-

tense liefde te herinneren die mijn Hemelse Vader voor mij heeft, net toen ik zoveel verdriet had omdat Ed op sterven lag. Ik had die geruststelling en liefde nodig. Ik had de

herinnering nodig aan het feit dat mijn Hemelse Vader vijftig jaar eerder zijn hand had uitgestrekt, die op de schouder van een mager boeddhistisch meisje had gelegd, en had gezegd: 'Jij bent mijn geliefde dochter.'

Ik heb u dit verhaal verteld omdat het zo prachtig illustreert hoe ons leven zich met dat van anderen verweeft op manieren die wij niet kunnen raden of plannen. Doordat Rosetta in geloof, en vol vriendelijkheid en liefde gehandeld heeft, is het patroon dat haar leven in zijn aanrakingen met het mijne gemaakt heeft heel mooi geworden. Ik weet dat zij bovendien schitterende draadjes in het leven van veel anderen gewezen heeft.

Broeders en zusters, wij weten nooit hoe verreikend de gevolgen van ons dienstbetoon zullen zijn. Wij kunnen ons nooit veroorloven wreed, onverschillig of onvriendelijk te zijn, want onze levens zijn alle met elkaar verweven, ook al is dat in een patroon dat alleen God ziet. Ik maak deel uit van dat patroon. Rosetta maakt deel uit van dat patroon. En de Heiland maakt deel uit van dat patroon. In feite denk ik graag dat de Heiland de open ruimtes in het patroon is, want zonder die ruimtes zou er geen patroon zijn.

Mogen wij allen vriendelijk met elkaar omgaan en in ons leven streven naar de zegening waar de apostel Paulus het over had, dat onze 'harten getroost (...) en in de liefde verenigd worden' (Kol. 2:2), dat bid ik nederig en oprecht. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zuster Michaelene P. Grassli, algemeen jeugdwerkpresidente (midden), met zuster Betty Jo N. Jepsen, eerste raadgeefster (links) en zuster Ruth B. Wright, tweede raadgeefster.

'Hij doet mij nederliggen in grazige weiden'

Ouderling Tai Kwok Yuen
van de Zeventig

'Wanneer wij geconfronteerd worden met de moeilijke kanten van het leven, worden we vaak bang. Maar als we om goddelijke hulp vragen en het evangeliepad volgen, zullen we naar onze uiteindelijke bestemming worden geleid.'

Er is in Hong Kong een populair toeristenplekje dat Victoria Peak heet. Op een heldere dag kun je van daaruit een panoramisch uitzicht krijgen over de drukke haven en de prachtige kustlijn met wolkenkrabbers en pieren. Wie goed kijkt, kan vanaf die plek de verafgelegen luchthaven zien met zijn drukke luchtverkeer en startbaan die tot aan de zee reikt. 's Avonds is het uitzicht daar vandaan nog veel adembenemender. De haven straalt dan van de talloze lichtjes die schitteren als diamanten. Het is een prachtig gezicht!

Maar het ziet er niet altijd hetzelfde uit. Op een mistige dag kan het er donker en mistroostig uitzien, nogal teleurstellend. En zo is voort velen van ons ook het leven. Soms is het prachtig, maar andere keren is het somber.

Ik heb al jong beide ouders verloren. Tante Gu Ma, een ongetrouwde zuster van mijn vader, hield mijn broer en mij bij elkaar. Ze voedde ons op in een klein boerendorpje waar ze groenten verbouwde om in ons levensonderhoud te voorzien. Elke ochtend droeg ze haar produkten in twee grote

manden naar de markt – een aan elk uiteinde van een grote stok, die op haar schouders rustte. Vervolgens bracht ze dan rijst en vlees mee naar huis dat ze gekocht had met de opbrengst van haar groenteverkoop.

Ik kan me herinneren dat ik rijst kookte in een grote wok die op een oven stond waar riet in gestookt werd. De wok was zo groot dat mijn broer en ik hem samen moesten optillen, waarbij we op een krukje stonden en ieder een van de handvatten pakten die aan weerszijden zaten. De specialiteit die

we bij gelegenheid als warme maaltijd aten, was ofwel halfgare of verbrande rijst – of beide.

Tante Gu Ma was geweldig. Hoewel ze geen formeel onderwijs had gevolgd, had ze een edele kijk op het leven. Ze bracht ons goede beginselen bij, absolute zelfredzaamheid, en de waarde van hard werken. Wij zijn haar eeuwig dankbaar voor haar liefde en opofferingen voor ons.

Er is een gebeurtenis die ik mij vooral goed herinner. Mijn broer en ik keerden tijdens de nasleep van een hevige tropische storm van school terug naar huis. Het pad dat we meestal volgden, was volledig bedekt door een modderschuiving. Omdat we nu eenmaal vindingrijke jongens waren, besloten we dat niets ons ervan kon weerhouden om naar huis te gaan. Op een nabijgelegen steile helling liep een drainagepijp nogal hoog boven de rotsachtige grond. Als we ons dorp wilden bereiken, moesten we over die pijp lopen. De pijpleiding liep over een stroompje dat, hoewel het normaliter klein was, veranderd was in een snelstromende vloedgolf van modder en water. Met onze schooltassen bij ons, klommen we de heuvel op en zetten we onze expeditie voort.

We begonnen allebei voorzichtig over de smalle, gladde drainagepijp te schuiven. Toen ik de andere kant bereikt had, keek ik

om zodat ik kon zien hoe het met mijn broer ging. Ik schrok toen ik zag dat hij nog maar halverwege was en helemaal tot stilstand was gekomen. Omdat hij ouder en wijzer was, had hij beseft in welke precare situatie we ons bevonden, en was instinctief verstijfd waar hij was, en kon niet verder. Het was een angstaanjagend moment toen we beseften in welk gevaar hij zich bevond, verlamd door de angst, boven een snelstromende rivier op een gladde, smalle drainagepijp gezeten.

En toen werd ik enorm verrast. Ik hoorde de hardste schreeuw om hulp die ik ooit in mijn leven gehoord heb. Zijn enorme schreeuw echode door de heuvels en valleien. Gelukkig was tante Gu Ma beneden op het veld aan het werk, en hoorde ons. Ze kwam ons snel te hulp. Liefdevol gidste ze hem over de pijp en bracht ons beiden veilig naar huis.

Wanneer wij geconfronteerd worden met de moeilijke kanten van het leven, worden we vaak bang. Maar als we om goddelijke hulp vragen en het evangeliepad volgen, zullen we naar onze uiteindelijke bestemming worden geleid. Soms kan tegenspoed zo overweldigend lijken dat we het gevoel hebben niet bij machte te zijn om door te gaan. Als we in nederigheid en geloof om hulp vragen, zal onze Hemelse Vader een manier verschaffen waarop Hij ons liefdevol door onze moeilijkheden heen helpt.

Ik was zeventien toen ik op een dag een voormalige buurman tegenkwam. Hij nodigde me uit om de volgende zondag mee te gaan naar zijn kerk, want hij zou daar spreken. Hij hield daar zijn twee-en-een-halve-minuuttspraak, en ik maakte er kennis met de zendingelingen. Een jaar later liet ik mij dopen in het zwembad van het zendingshuis in Hong Kong, waarmee ik lid werd van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De omstandigheden in China waren in de jaren veertig uiterst moeilijk. Een gezin met een kind van drie maanden verliet het vasteland van China en keerde terug naar huis in Taiwan. Twintig jaar later, in 1963, arriveerde dat kleine kind, nu een jonge vrouw, in Hong Kong om daar te studeren. Ze nam de uitnodiging van de zendingelingen die daar langs de deuren gingen aan, en werd in 1964 lid van de kerk.

Een jaar later keerde ik terug van mijn universitaire studie in Sydney (Australië) en leerde die knappe jonge vrouw kennen. Ze heette Hui Hua en ging naar de Gemeente Kowloon City in Hong Kong. Een jaar later traden wij in de Kom Tong Hall in Hong Kong in het huwelijk. Door die kleine kans dat wij elkaar ooit zouden ontmoeten, hebben wij het idee dat er een wonder heeft plaatsgevonden in ons leven.

De ouderlingen Dennis B. Neuenschwander en Hans B. Ringger van de Zeventig.

Wij hadden toen nog geen idee wat de Heer voor ons in petto had. Op de maand af precies dertig jaar na mijn doop (en tevens mijn verjaardag), keerde ik met mijn vrouw terug naar de plaats van mijn doop om daar het Zendingsgebied Hong Kong te presideren.

In die periode van drie jaar hebben we onuitsprekelijke vreugde ervaren door het leven van de mensen die het evangelie aanvaardden te zien veranderen. Het evangelie heeft hen doen opleven. Door het evangelie kan haat in liefde veranderen, hoogmoed in nederigheid, goddeloosheid in rechtschapenheid, verdriet in geluk, en angst in gemoedsrust. Het evangelie belooft ons de hoop op een terugkeer naar de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

Bovendien heeft het evangelie mij, een weesjongen, een onwrikbare hoop gegeven dat ik eens bij mijn ouderlijk gezin kan zijn. Misschien kan ik dan wel een vader-zoon-tochtje maken met mijn vader om mijn gemiste kinderjaren goed te maken!

Als bijzondere getuige van de Heer, Jezus Christus, deel ik de mening van de apostel Paulus: 'Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen' (Efeziërs 3:8).

Ik wil mijn dank uitspreken voor alle kansen die ik heb gekregen bij mijn werk voor onze Hemelse Vader. Hij heeft mij gezegend met een liefhebbende vrouw en drie geweldige kinderen, die allen op zending zijn ge-

weest. Ik ben dankbaar voor hen en hun niet aflatende steun.

In Psalm 23 staat onder andere: 'De Heer is mijn herder. (...) Hij doet mij nederliggen in grazige weiden; Hij voert mij aan rustige wateren' (Psalm 23:1-2).

Ik weet dat God leeft. De Heer is mijn Herder. Hij heeft mij waarlijk in grazige weiden doen nederliggen en heeft mij aan rustige wateren gevoerd. Jezus is de Christus, onze Heiland en Verlosser. Dat getuig in zijn heilige naam. Amen. □

Kom tot Christus

Ouderling Lowell D. Wood
van de Zeventig

'De uitnodiging [om tot Christus te komen] is geen verzoek (...) om aan een eenmalige gebeurtenis deel te nemen, maar aan een proces.'

De Heer heeft verklaard dat het zijn werk en zijn heerlijkheid is 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39). Hij heeft zijn kerk gesticht om te helpen met dat enorme werk. Het is dus de taak van de kerk om 'allen uit te nodigen tot Christus te komen' (Leer en Verbonden 20:59) en 'in Hem vervolmaakt' te worden (Moroni 10:32; zie ook *Handboek Melchizedekse-priesterschapsleiders*, blz. 3).

Ik zou willen bespreken wat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de mensen vraagt te doen wanneer zij hen uitnodigt 'tot Christus te komen' (LV 20:59).

Men dient wel te begrijpen dat deze uitnodiging geen verzoek is om aan een eenmalige gebeurtenis deel te nemen, maar aan een proces.

Dat proces leidt mensen naar het eeuwige leven, wat 'de grootste van alle gaven Gods is; want er is geen grotere gave, dan de gave der zaligheid' (LV 6:13).

Hoe beginnen we aan dat spannende, belangrijke proces? In het Boek van Mormon staan gebeurtenissen opgetekend die plaatsvonden toen Christus na zijn opstanding het volk van Nephi in het land Overvloed bezocht. Die gebeurtenis was zo belangrijk dat

zijn Vader hem introduceerde met de woorden: 'Ziet, Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt - *hoort Hem!*' (3 Nephi 11:7; cursivering toegevoegd).

Uit die introductie leren wij wat de eerste vereiste activiteit is: '*hoort Hem!*'. Als we tot Christus willen komen, moeten we eerst naar Hem luisteren. Wij moeten leren wie Hij is. Na zijn de introductie door zijn Vader, zei Hij tegen de mensen:

'Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

'En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit de bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen' (3 Nephi 11:10-11).

Vervolgens nodigde Hij hen uit om één voor één naar voren te komen en 'met hun ogen (te zien) en met hun handen' te voelen (3 Nephi 11:15). Die mensen verkregen zelf kennis van wie Hij was. Maar Jezus herinnerde hen eraan dat door geloof tot Hem komen nog aanvaardbaarder is.

'En verder, *meer gezegend* zijn allen, die in uw woorden zullen geloven, omdat gij zult getuigen, dat gij Mij hebt gezien, en dat gij weet, dat Ik ben. Ja, gezegend zijn zij, die in uw woorden zullen geloven' (3 Nephi 12:2; cursivering toegevoegd).

Wij hebben het geluk de Schriften te hebben, waarin de woorden van apostelen en profeten vanouds staan, en we hebben het geluk hedendaagse apostelen en profeten van Christus te kunnen horen getuigen.

Wat waren de volgende woorden die Jezus de mensen in Overvloed gaf? Denk eens aan alles wat Hij had kunnen zeggen. Hij is de Schepper van deze aarde en van talloze andere; Hij had zojuist de eeuwige verzoening tot stand gebracht; Hij had zojuist de banden des doods verbroken; Hij had zojuist zijn Vader in de hemel bezocht. Hij had vele, vele geweldige, belangrijke onderwerpen kunnen bespreken, maar Hij

verkoos zijn leer te verkondigen, die luidt:

'En wederom zeg Ik tot u: Gij moet u bekeren en in Mijn naam worden gedoopt, en als een kindeke worden, of gij kunt gezinszins het koninkrijk Gods beërven.

'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat dit Mijn leer is, en wie ook hierop bouwen, bouwen op Mijn rots, en de poorten der hel zullen hen niet overweldigen.' (3 Nephi 11:38-39).

De Heer onderwees niet alleen de noodzaak om zich te laten dopen, maar riep ook speciale discipelen en gaf hen de macht om te dopen. Bovendien leerde Hij hun de juiste manier van dopen.

Het is duidelijk dat het tijdens de reis naar het eeuwige leven essentieel is om geloof te hebben in de Heer Jezus Christus, ons te bekeren van onze zonden, en ons op de juiste manier en met het uitspreken van het juiste gebed te laten dopen door hen die daarvoor het juiste gezag bezitten. Na deze doop kunnen we 'door vuur en door de Heilige Geest worden bezocht, en vergeving van (...) zonden ontvangen' (3 Nephi 12:2). Om vooruitgang te maken moeten we ons echter overgeven 'aan de ingevingen des Heiligen Geestes (...) en de natuurlijke mens (wordt) een heilige (...) door de verzoening van Christus, de Here' (Mosiah 3:19).

Wanneer wij tot Christus komen, moeten wij onze wereldse gewoonten opgeven, alsmede onze hoogmoed en ons egoïsme. Naarmate we ons overgeven aan de ingevingen van de Heilige Geest, zouden we 'een grote verandering in [ons] hart' (Alma 5:14) moeten ondergaan en de bereidheid krijgen om ons 'aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [ons] op te leggen' (Mosiah 3:19), oftewel dat te aanvaarden.

Het leven is vaak moeilijk. Er zijn beproevingen, teleurstellingen, problemen, ziekten en werkeloosheid - zelfs voor de heiligen. Die dingen moeten met onderworpen geduld gedragen worden, want vaak zijn die beproevingen er het bewijs van dat de hand van de Heer ons erop voorbereidt het waardig te worden om bij Hem te wonen. Ons aan Christus overgeven houdt in Hem en zijn leringen boven alles te stellen. De totale onderworpenheid van onze wil aan de zijne is een van de moeilijkste hindernissen waarmee we op onze reis naar het eeuwige leven geconfronteerd worden. President Ezra Taft Benson heeft de beloningen voor die onderworpenheid prachtig beschreven:

'Mannen en vrouwen die hun leven overgeven aan God, zullen ontdekken dat Hij meer van hun leven kan maken dan zij zelf. Hij kan hun vreugde vergroten, hun blik vervuimen, hun verstand scherpen, hun spieren versterken, hun geest verheffen, hun zegeningen vermenigvuldigen, hun kansen vergroten, hun ziel troosten, vrienden sturen, en innerlijke vrede uitstorten'

(*The Teachings of Ezra Taft Benson*, Salt Lake City: Bookcraft, 1988, blz. 361).

Zelfbeheersing en zelfdiscipline zijn belangrijke deugden die in het proces van het tot Christus komen ontwikkeld moeten worden. Wanneer ik in mijn tienerjaren naar een activiteit ging, zeiden mijn ouders: 'Jongen, denk eraan wie je bent.' Klinkt dat u bekend in de oren? Die korte uitspraak herinnerde mij doeltreffend aan het vertrouwen dat mijn ouders in me hadden, aan de verwachtingen van liefhebbende grootouders, bezorgde ooms, tantes en priesterschapsleiders. Het herinnerde me aan mijn verantwoordelijkheid om een goed voorbeeld te zijn voor jongere broers en zusters.

Onze Hemelse Vader heeft een soortgelijk verzoek voor ons. Hij vraagt ons 'Zijner altijd indachtig te zijn' (LV 20:77, 79) en 'om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar wij ons ook mogen bevinden' (Mosiah 18:9).

Die geheugensteuntjes verschaffen ons een eenvoudige, maar doeltreffende methode om beslissingen te nemen. Door die

methode kunnen wij beter zelfbeheersing en zelfdiscipline ontwikkelen.

Elke gedachte, activiteit of handeling die te rijmen is met de naam, het leven of de leringen van Jezus Christus, is aanvaardbaar. Elk gedrag dat dat niet is, dient vermeden te worden.

Het proces van vervolmaking vereist dat wij bijzondere instructies krijgen, heilige verboden sluiten en de hoogste verordeningen van het priesterschap ontvangen. Die zegeningen zijn uitsluitend verkrijgbaar in de tempels van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij die tot Christus komen, moeten naar zijn tempel komen.

Het is mijn gebed dat ieder van ons zijn leven onderzoekt en evalueert in welk stadium van het proces van het tot Christus komen en in Hem vervolmaakt worden hij zich bevindt. In het Boek van Mormon wordt beloofd dat als wij 'tot Hem (komen) en Hem [onze] gehele ziel als een offerande (geven), en volhard(en) in vasten en gebed, en (...) standvastig (blijven) tot het einde', wij

'zalig' zullen worden (Omni 1:26; cursivering toegevoegd).

Als u de uitnodiging om tot Hem te komen nog niet hebt aangenomen, doe dat dan alstublieft nu. Er staan zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen klaar om u te onderrichten, en ze zullen dat graag doen. Zij bezitten het juiste gezag om op de juiste wijze, en met het juiste gebed, u te dopen.

Als u al eerder aan het proces van het tot Christus komen begonnen bent, maar onderweg verwaald bent, wanhoop dan niet; begin opnieuw. Kom terug, kom nu terug! Kom tot Christus en geniet van 'de vrucht van de Geest', namelijk 'liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing' en begin 'door de Geest het spoor (te) houden' (Galaten 5:22-23, 25) en 'iedere goede gave aan te grijpen' (Moroni 10:30).

Ik getuig dat Hij leeft, dat Hij het licht en leven van de wereld is, en dat Hij onze Heiland en Verlosser is. Dat doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

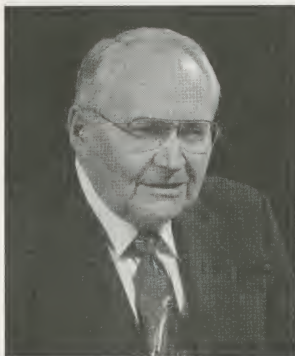

Standbeelden van Hyrum Smith (links) en Joseph Smith op Temple Square.

Terug naar de fundamentele evangeliebeginselen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Laten wij nog eens bedenken welke zegeningen ons zijn beloofd op voorwaarde dat wij getrouw dagelijks gezinsgebed houden en als gezin in de Schriften studeren.'

en mijzelf moeilijk geweest Peru geregeld te bezoeken vanwege de gevaren van de reis erheen. Daardoor is het nodig geweest de Peruviaanse leden veel meer verantwoordelijkheid op zich te laten nemen voor de leiding van de priesterschap en hulporganisaties en voor voltijdzendingswerk.

Het gebiedspresidium zag de noodzaak in om de leden van de kerk in dat land te versterken, en besloot na veel vasten en gebed om slechts twee fundamentele leerstellingen van het evangelie te beklemtonen. Zij stelden een brief op die aan ieder gezin in Peru gegeven moest worden. Het onderwerp was 'Bekeerd worden tot de Heer', en in de brief legden zij de nadruk op gezinsgebed en gezamenlijke schriftstudie.

Allereerst onderwees het gebiedspresidium de ringpresidiums deze beginselen. Zij, op hun beurt, onderrichtten het de hoge raden, en van daaruit werd het de bisschoppen onderwezen. De bisschoppen leerden het toen de wijkleden, waarna de huisonderwijzers ieder gezin een volgende brief brachten waarin op het onderwerp werd teruggekomen. De vaders werden aangemoedigd om hun gezin vooral in gezinsgebed en schriftstudie voor te gaan.

De zegeningen die de Peruviaanse heiligen ontvangen hebben door deze twee fundamentele evangeliebeginselen na te leven, dagelijks gebed en schriftstudie, zijn bijzonder opmerkelijk. Het werd al gauw duidelijk dat het geloof en het getuigenis van de leden daar toenamen. Er is een duidelijke stijging gekomen in het aantal aanwezigen in de avondmaalsdiensten, wat geresulteerd heeft in een groter gemeenschapsgevoel en een grotere onderlinge belangstelling van de heiligen voor elkaar waardoor ze liefdevoller en beter voor elkaar zorgen. Hoewel naar de tempel reizen steeds moeilijker en gevaarlijker is geworden, is het tempelbezoek tot onze verbazing gestegen.

Het aantal voltijdzendingen begon onmiddellijk te stijgen. Nu voorzien de vijf zendingengebieden in Peru volledig in hun

behoefte aan zendingen met Peruviaanse landgenoten. De voltijdzendingen komen beter voorbereid in het zendingenveld, wat uiteraard geresulteerd heeft in een groter aantal dopelingen.

Een hernieuwde nadruk op twee fundamentele evangeliegewoonten – dagelijks gebed en schriftstudie – hebben een opzienbarende verandering teweeggebracht, en de spiritualiteit en werken onder de heiligen daar vergroet.

Het succes van de Peruviaanse heiligen zou ons allen moeten leren hoe belangrijk het is om ons te houden aan de fundamentele beginselen van een evangeliegericht leven. Laten wij nog eens bedenken welke zegeningen ons zijn beloofd op voorwaarde dat wij getrouw dagelijks gezinsgebed houden en dagelijks als gezin in de Schriften studeren.

De Schriften staan vol aansporingen om dicht bij de Heer te blijven en zijn heilige naam in gebed aan te roepen. Toen Alma bijna aan het einde van zijn bediening gekomen was, instrueerde hij zijn zonen over hoe zij moesten leven. Na Alma's opmerkelijke bekering, besteedde hij de rest van zijn leven aan de verkondiging van het evangelie en de vervolmaking van de heiligen. Voordat hij stierf, wilde hij zijn zonen het verlangen geven om Gods wil te gehoorzamen. Tegen Helaman zei hij:

'O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.

'Ja, en roep tot God voor al uw benodigheden; ja, laten al uw werken tot de Here zijn; en waar gij ook gaat, laat het in de Here zijn; ja, laten uw gedachten tot de Here zijn gericht; ja, laat de toegegenheid van uw hart voor eeuwig aan de Here zijn gewijd.

'Raadpleeg de Here in alles wat gij doet, en Hij zal u ten goede leiden; ja, wanneer gij in des nachts nederlegt, leg u dan neder in des Heren hoede, opdat Hij in uw slaap over u moge waken; en wanneer gij des morgens opstaat, laat uw hart dan vol dankbaarheid tot God zijn; en indien gij deze dingen doet, zult gij niet laatsten dage worden verheven' (Alma 37:35-37).

Gebed is het voornaamste middel van communicatie tussen God en de mens. Gebed maakt een belangrijk deel uit van elke godsdienst, christelijk of niet. De profet Joseph Smith heeft het volgende over het gebed gezegd:

'Wij willen tot de broeders zeggen: zoek God in uw kast [tot u] Hem kent, roep Hem aan op de akker. Volg de aanwijzingen van het Boek van Mormon, en bid over en voor uw gezin, uw vee en andere kudden, uw maïs, en alles wat u bezit; vraag de zegen van God op (...) uw werk, en op alles (...) wat u doet' (*History of the Church*, deel 5, blz. 31).

President Hinkley en president Monson, Tabernakelkooi, ik dank u voor de inspirerende bijeenkomst van morgen. Ik hoop maar dat de geest van die bijeenkomst bij ons zal blijven nu wij vanmiddag deze conferentie besluiten.

In de Leer en Verbonden lezen we: 'Opdat zij zelf voorbereid mogen zijn, en opdat Mijn volk meer volkomen moge worden onderwezen, en ondervinding opdoen, en meer volkomen hun plicht, en hetgeen Ik van hen verlang, moge verstaan' (Leer en Verbonden 105:10).

Wij zijn bijzonder dankbaar voor de Schriften, die de instructies van de Heer aan zijn kinderen bevatten. Zij helpen ons de koers te begrijpen die Hij voor ons heeft uitgestippeld als gids om ons door deze periode van onze sterfelijke proeftijd heen te loodsen.

Tot voor kort viel het land Peru onder mijn verantwoordelijkheid. Dat land is een deel van de wereld dat in grote beroering is. Inflatie en binnenlandse onrust hebben de Peruviaanse van bijna alle hoop op stabiliteit in hun leven beroofd.

Het is voor andere algemene autoriteiten

Wanneer wij tot de Heer bidden, behoren we te bedenken tegen wie wij het hebben, en wij moeten bereid zijn Hem onze onverdeelde aandacht te geven wanneer wij nederig smeekbeden tot Hem richten.

President John Taylor heeft ons de volgende raad gegeven:

'Houdt u gebeden in uw gezin? (...) En wanneer u dat doet, gaat u dan door de stappen heen als het [knarsen] van een stuk machinerie, of buigt u zich nederig neer en met (...) een oprecht verlangen om de zegen van God op u en uw huizezin af te smeken? Dat is de manier waarop (...) we het zouden moeten doen, en we zouden een geest van toewijding aan en vertrouwen in God moeten ontwikkelen, en ons toewijden aan Hem, en om zijn zegeningen vragen' (*Journal of Discourses*, deel 21, blz. 118).

Als ouders is het onze taak onze kinderen te leren bidden, en geregeld gezinsgebed houden vormt een patroon dat toekomstige generaties letterlijk tot zegen is. Ouderling Oaks heeft ons vanmorgen in zijn geweldige toespraak al aangespoord om [in de Engelse taal] de heilige voornaamwoorden uit de Schriften *Thee, Thou, Thy en Thine* te gebruiken om de Godheid in gebed aan te spreken, in plaats van de meer dagelijkse *you, your en yours*. [In de Engelse taal is in het gebruik van *you* geen verschil te ontdekken tussen tutoyeren en gebruik van een beleefdheidsvorm. Daar het Nederlands niet alleen het beleefde, maar ouderwetse en/of gewestelijke, *zij en ge* heeft, maar ook de hedendaagse beleefdheidsvorm *u*, is er meer keus in beleefde aanspreekvormen dan in het Engels, vert.] Door dat te doen, betonen we onze Hemelse Vader meer respect.

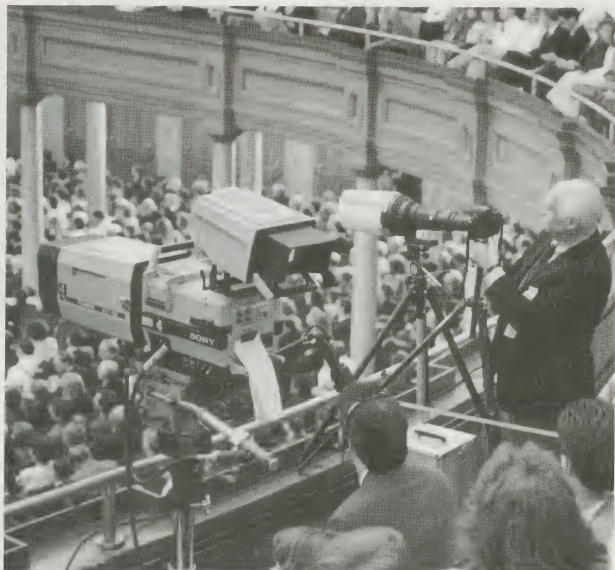
Het is voldoende gevend dat God zich van ons bewust is en klaar staat om te reageren wanneer wij ons vertrouwen in Hem stellen. Er is onder mannen en vrouwen die hun vertrouwen in de Almachtige stellen geen plaats voor angst. Zij aarzelen niet om zichzelf te vernederen door middels gebed om goddelijke leiding te vragen. Ook al komen er moeilijkheden op ons pad en krijgen we tegenslagen te verwerken, in onze gebeden kunnen we gerustgesteld worden wanneer de Heer onze ziel vrede geeft.

President Benson heeft bij verscheidene gelegenheden het gedicht 'Prayer' van Eliza M. Hickok aan de leden van de kerk voorgelezen. Het is een gedicht dat hij geleerd heeft toen hij nog in de Aäronische priesterschap was:

*Ik weet niet hoe Hij ons antwoord geeft,
Maar ik weet dat God gebeden beantwoordt.
Ik weet dat Hij zijn woorden gegeven heeft
Waar in staat dat een gebed altijd
wordt gehoord,
En zal worden beantwoord, vroeg of laat.
Terwijl ik daarom bid en rustig wacht*

De ouderlingen Tai Kwok Yuen, Sam K. Shimabukuro en Han In Sang van de Zeventig.

James P. Blair, fotograaf van de redactie van de *National Geographic*, maakte foto's van de conferentie, als deel van een artikel over Utah dat het tijdschrift volgend jaar publiceert.

Weet ik niet of de zegen die ik vroeg inderdaad Precies zo zal komen als ik dacht.
Toch laat ik mijn gebed naar Hem opgaan
Wiens wil wijzer is dan wat ik verlang,
Zeker dat Hij mijn verzoek zal toestaan,
Of dat ik 'n beter antwoord ontvang.
(Naar Eliza M. Hickok, 'Prayer',
Best Loved Religious Poems, verz. door
James Gilchrist Lawson, New York:
Fleming H. Revell Co., 1933, blz. 160.)

Onder de Peruviaanse leden, die vol verdriet en wanhoop in hun land wonen, is er een sterker geloof en grotere toewijding aan onze Vader in de hemel opgekomen omdat zij geluisterd hebben naar de raad van zijn dienstknechten om dagelijks gezinsgebed te houden.

Onder de leden in Peru is er sprake van een zekere evangelische volwassenwording, omdat zij aan die gewoonte van dagelijks gezinsgebed houden ook nog het gebruik hebben toegevoegd dagelijks als gezin in de Schriften te studeren. Wanneer de geopenbaarde woorden van de profeten eenmaal hun weg naar het hart van de heiligen hadden gevonden, bracht dat een grote verandering teweeg in hun levenswijze en hun geloof. Vragen, persoonlijke problemen en andere belangrijke kwesties die hen dwars zaten, werden voor hen beantwoord door de geïnspireerde raad uit de Schriften.

In alle standaardwerken van de kerk staan instructies voor ons om de uitspraken erin te lezen en te overdenken. In het Oude Testament lezen we: 'Zoekt na in het boek des Heren en lees' (Jesaja 34:16). In het Nieuwe Testament: 'Onderzoek de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen' (Johannes 5:39). Nephi merkt in het Boek van Mormon op: 'Mijn ziel verheugt zich in de schriften, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen' (2 Nephi 4:15). In de Parel van grote waarde wordt beloofd: 'En hij, die Mijn woord als een schat bewaart, zal niet worden bedrogen' (Joseph Smith-Matteüs 1:37). En ten slotte lezen we in de Leer en Verbonden: 'Tracht eerst Mijn woord te verkrijgen (...), bestudeer eveneens Mijn woord, dat onder de mensinkinderen te voorschijn zal komen' (LV 11:21-22).

De Schriften zijn een van onze grootste schatten. Zij bevatten Gods instructies aan zijn volk vanaf het begin des tijds. Hoe dankbaar moeten wij niet zijn voor een stevig anker waarop wij ons geloof kunnen bouwen, terwijl wij in een wereld zijn die zo vol leringen van mensen is! President Marion G. Romney heeft gezegd:

'Als onze jongelui de leringen uit het Boek van Mormon onderwezen krijgen, zullen ze niet slechts geïnspireerd worden met rechtvaardige moed om door voorbeeld het

goede te kiezen (...) maar zullen ze ook geschoold worden in de beginselen van het evangelie van Jezus Christus, zodat zij zullen weten wat goed is.

Van bijna elke bladzijde in dat boek zal een ontroerend getuigenis tot hen spreken dat Jezus waarlijk de Christus is, de Zoon van de levende God, onze Heiland en Verlosser. Dat getuigenis alleen al zal een stevig anker zijn in elke storm' (Conference Report, april 1960, blz. 112).

We treffen een allesovertreffende bestendigheid aan in de instructies van de Heer aan zijn kinderen. Dat waarvan de Heer heeft verklaard dat het goed is, zal altijd goed zijn. Dat waarvan Hij verklaard heeft dat het waar is, zal altijd waar zijn. Dat waarvan Hij verklaard heeft dat het zondig is, zal altijd zondig zijn. Wees ervan verzekerd dat wanneer de zogenaamd 'verlichte' leerstellingen van mensen de heilige Schriften tegenspreken, die leerstellingen alleen verdriet, leestelling en vernietiging zullen brengen voor de ziel van de mens.

President Benson heeft ons de volgende raad gegeven over het onderzoeken van de Schriften:

'Laten wij [zijn woord] niet lichtvaardig behandelen. (...) [Het is] een van de waardevolste gaven die Hij ons gegeven heeft. (...) Dompel uzelf met (...) hernieuwde toewijding dagelijks in [zijn woorden]. Lees

ze in uw gezin en leer uw kinderen ze lief te hebben en dierbaar te houden. En streef er vervolgens naar, onder gebed en in overleg met anderen, om op alle mogelijke manieren de leden van de kerk aan te moedigen uw voorbeeld te volgen' (Ezra Taft Benson, *Ensign*, mei 1986, blz. 82).

Vandaag is het mijn oprechte raad aan u om uzelf hernieuwd toe te wijden aan deze twee fundamentele gebruiken die voor de heiligen in Peru een bron van zoveel zegeningen zijn geweest. Laat nooit een dag voorbijgaan zonder gezinsgebed te houden en als gezin in de Schriften te studeren. Bezoek deze methode van de Heer en kijk of uw gezin er niet door gezegend wordt met grotere vrede, hoop, liefde en geloof.

Ik beloof u dat dagelijks gezinsgebed en schriftstudie in uw gezin een gevoel van veiligheid en verbondenheid zal ontwikkelen dat uw leven zal verrijken en uw gezin erop zal voorbereiden de moeilijkheden van deze tijd en de eeuwigheid onder ogen te zien.

God geve ons het verlangen om Hem eerbiedig in gebed te benaderen, en het oprechte verlangen om zijn woord te bestuderen zoals het in de heilige Schriften is vervat.

God leeft! Jezus is de Christus, de Heiland van de wereld, dat is mijn plechtig getuigenis tot u, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Het getuigenis van een profeet'

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Geen mensentong kan voldoende dank brengen voor alles wat Jezus voor ons heeft gedaan.'

Geliefde broeders en zusters, we hebben twee geweldige dagen gehad. De Geest van de Heer is bij ons geweest. We hebben geluisterd naar inspirerende toespraken, prachtige gebeden en verheffende muziek.

Elk half jaar krijgen wij door deze algemene conferenties de kans om te groeien in geloof en liefde voor de Heer en zijn eeuwige werk.

Ik ben vol vertrouwen dat er in ieder van ons een voornemen is opgewekt om een beetje beter te leven, een beetje vriendelijker te zijn, een beetje minder zelfzuchtig te zijn in wat wij doen, en de geweldige zegeningen die de Heer zo gul op ons heeft uitgestort meer waardig te zijn.

Het is altijd de gewoonte geweest dat de president van de kerk aan het slot van elke conferentie een boodschap voor ons achterlaat om over na te denken. Wij betreuren allen dat president Benson niet in staat is geweest om tot ons te spreken of zelfs een bijeenkomst bij te wonen. Maar hij heeft naar alle bijeenkomsten gekeken en geluisterd en heeft mij verzocht om zijn liefde aan u over te brengen en u zijn profetenzegen te geven.

Hij heeft mij ook verzocht u te herinneren aan zijn getuigenis van onze goddelijke Ver-

losser, die aan het hoofd staat van deze kerk die zijn naam draagt. Ik haal nu president Bensons woorden aan:

'Als getuigen van de Heer Jezus Christus verklaren wij dat Hij waarlijk de Heiland van iedereen is (...) en de Zoon van God, de Verlosser, de beloofde Messias. Er is geen boodschap belangrijker dan de boodschap die Hij gebracht heeft. Er is geen gebeurtenis belangrijker dan die van zijn zoenoffer en daaropvolgende opstanding. En geen mensentong kan voldoende dank brengen voor alles wat Jezus voor ons heeft gedaan.

'Wij moeten weten dat Christus ons uitnodigt om tot Hem te komen. "Ziet, Hij nodigt alle mensen uit; want de armen der barmhartigheid zijn naar hen uitgestrekt. (...) Ja, Hij zegt: Komt tot Mij, en gij zult eten van de vrucht van de boom des levens" (Alma 5:33-34).

'Kom, want Hij staat "met open armen gereed (...) om u te ontvangen" (Mormon 6:17).

'Kom, want "Hij zal u vertroosten in uw lijden, en Hij zal uw zaak bepleiten" (Jakob 3:1).

"Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande" (Omni 1:26).

'Toen Moroni het verslag van de Jareditische beschaving afsloot, schreef hij: "En nu wil ik u aansporen deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben geschreven" (Ether 12:41).

'Soms wordt er gevraagd: "Zijn mormonen christenen?" Wij verklaren dat Jezus Christus goddelijk is. Wij zien Hem als onze enige bron van heil. Wij streven ernaar volgens zijn leringen te leven, en zien uit naar de tijd dat Hij op aarde zal wederkeren om als "de Koning der koningen en de Here der heren" te regeren. Met de woorden van een profeet uit het Boek van Mormon zeggen wij tegen de mensen in deze tijd: "Er zal geen andere naam worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here" (Mosiiah 3:17)" (*The Teachings of Ezra Taft Benson*, blz. 10).

Ik spoor u aan om dat getuigenis van hem, die wij als profeet, ziener en openbaarder steunen, te aanvaarden en te overdenken.

President Benson, wij weten dat u ons kunt zien. Wij allen die aan deze conferentie deelnemen, vele duizenden in totaal, spreken onze liefde voor u uit en smeken de zegeningen van de Heer over u af. Wij steunen u als onze profeet. Wij aanvaarden u als onze leider. Wij danken u voor het enorme werk dat u hebt gedaan om deze mensen in waarheid en gerechtigheid te leiden. Moge God u zegenen, u – onze vriend, profeet en president.

Broeders en zusters, er zijn nog twee of drie minuten over. Daarom wil ik, namens alle algemene autoriteiten, de leden van de kerk over de hele wereld danken voor uw vriendelijkheid tegenover ons en voor uw steunverlening aan ons in onze taken. De tegenstander waard over de aarde. Hij wil dit werk vernietigen, maar als wij vereend zijn, wij allen, zullen zijn pogingen daartoe vruchteloos zijn. Het werk van de Heer zal voortgaan en over de hele wereld in majesteit, macht en kracht groeien. Vandaag, en in de afgelopen dagen, hebben wij de majesteit en wonderbaarlijke macht van dit werk van God gezien.

Tijdens de toespraak van zuster Okazaki vanmiddag zijn wij geroerd door het feit dat de Geest het hart van een klein meisje in Hawaï geraakt heeft, een meisje dat een niet-christelijke opvoeding had gehad, en haar hart dusdanig geraakt heeft dat zij ging geloven, en door geloof kennis verkreeg. Bij het luisteren naar het getuigenis van broeder Kwok Yuen Tai voelden we ook weer de wonderbaarheid van dit werk. Ook het hart van dat Chinese jongetje dat in Hong Kong op uitnodiging van een vriend naar een dienst ging, werd in de loop van de tijd geraakt. Ik herinner me de tijd toen hij een jongen was in Hong Kong en daar lid van de kerk werd. Vervolgens zag ik hem terug in Sydney (Australië), waar hij scheikunde studeerde. Daarna was hij in Londen, in dienst van een groot chemisch bedrijf, waarna hij die organisatie in Taiwan en Hong Kong ging vertegenwoordigen. De Heer heeft hem geleid. Sindsdien is hij werkzaam geweest als zendingspresident, en nu als algemene autoriteit van de kerk.

Die wonderen, en het zijn wonderen, vinden plaats over de hele wereld. Dit is een werk van wonderen, en de macht van de Geest rust op mannen, vrouwen en kinderen over de hele wereld. Iemand heeft eens gezegd dat de Heilige Geest ons kan leren wat wij elkaar niet kunnen leren. Dat is zo waar. Dat is zo geweldig en waar! De profeet Jeremia heeft gezegd: "Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en Ik zal u brengen te Sion, en Ik zal u herders naar mijn hart geven" (Jeremia 3:14-15).

Dat is het wonder dat plaatsvindt.

Geliefde vrienden en kennissen, wij wensen u een veilige thuisreis. Wij smeken de zegeningen des hemels over u af, opdat er vrede en liefde in uw gezin en uw hart mogen zijn. Aanvaard alstublieft onze liefde voor u. Wij bidden voor u. Wij willen dat u dat weet. Wij weten dat u voor ons bidt, en danken u daarvoor. Aanvaard ons

getuigenis, wat hetzelfde getuigenis is dat ieder van u kan uitdragen, dat God, onze Eeuwige Vader, leeft – die de heerser en regeerder van het heelal is, naar wie wij kunnen opzien en met wie wij in gebed kunnen spreken. Jezus is de Christus, de Eniggeborene in het vlees van de Vader, de Zoon van de levende God, die zijn leven gegeven heeft om verzoening te brengen

voor alle zonden van het mensdom. Zij tweeën hebben de aarde bezocht om deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden, in te luiden. Zij hebben grote, geweldige sleutels bevestigd op hem die de profeet werd. Die sleutels zijn het fundament van dit werk. Dat geloven wij, dat getuigen wij. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ze hebben ook tot ons gesproken

President Ezra Taft Benson

(voorgelezen door Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium)

Ik ben de Heer dankbaar voor tempels. De zegeningen van het huis des Heren zijn eeuwig. Zij zijn van het grootste belang voor ons, want het is in de tempels dat wij Gods grootste zegeningen ontvangen met betrekking tot het eeuwige leven. Tempels zijn echt de poort naar de hemel.

Gordon B. Hinckley

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal' (Exodus 20:12). Al jong ben ik gaan geloven in dat goddelijke gebod.

Ik vind het zo'n geweldig gebod van de Heer. Werd het maar meer nageleefd, dan zou er veel minder ellende bij de mensen thuis zijn. In plaats van kwaadspreken, beschuldigingen en ruzie zou er waardering en respect en stille liefde zijn.

Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het plan van onze Hemelse Vader bevat de finale uiting van ware liefde. Alles wat we liefhebben, met inbegrip van ons gezin, onze vrienden, onze blijdschap, onze kennis, ons getuigenis, zou vervagen zonder onze Vader en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus.

Boyd K. Packer

van de Raad der Twaalf

Tempel. Slechts één ander woord is even belangrijk voor een heilige der laatste dagen. Thuis. Zet de woorden 'heilige tempel' en 'thuis' naast elkaar, en u hebt het huis van de Heer omschreven!

L. Tom Perry

van de Raad der Twaalf

De Schriften zijn een van onze grootste schatten. Zij bevatten Gods instructies aan

zijn volk vanaf het begin des tijds. Hoe dankbaar moeten wij niet zijn voor een stevig anker waarop wij ons geloof kunnen bouwen, terwijl wij in een wereld zijn die zo vol leringen van mensen is!

Dallin H. Oaks

van de Raad der Twaalf

Wanneer we een tempel- of kerkdienst bijwonen, leggen we onze werkklleding aan de kant, en kleden we ons in een beter tenue. Deze verkleeding is een teken van respect. Zo moeten wij ook, wanneer we onze Hemelse Vader aanspreken, onze alledaagse taal aan de kant leggen, en onze gebeden kleden in een taal die eerbied en respect uitdrukt.

Joseph B. Wirthlin

van de Raad der Twaalf

Ons gezin behoort 's ochtends en 's avonds bijeen te komen voor gezingsgebed. Bovendien behoren we de Heer aan te roepen in persoonlijk gebed.

Rex D. Pinegar

van het Presidium der Zeventig

Soms, als onze gebeden niet verhoord worden zoals we zouden willen, kunnen we

het gevoel krijgen dat ons gebed niet geholpen heeft. (...) Maar we moeten blijven bidden, met geduld en in geloof, en blijven wachten op die gemoedsrust.

Kwok Yuen Tai

van de Zeventig

Door het evangelie kan haat in liefde veranderen, hoogmoed in nederigheid, goddeloosheid in rechtschapenheid, verdriet in geluk, en angst in gemoedsrust. Het evangelie belooft ons de hoop op een terugkeer naar de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader.

Bovendien heeft het evangelie mij, een weesjongen, een onwrikbare hoop gegeven dat ik eens bij mijn ouderlijk gezin kan zijn. Misschien kan ik dan wel een vader-zoon-tochtje maken met mijn vader om mijn gemiste kinderjaren goed te maken!

Lowell D. Wood

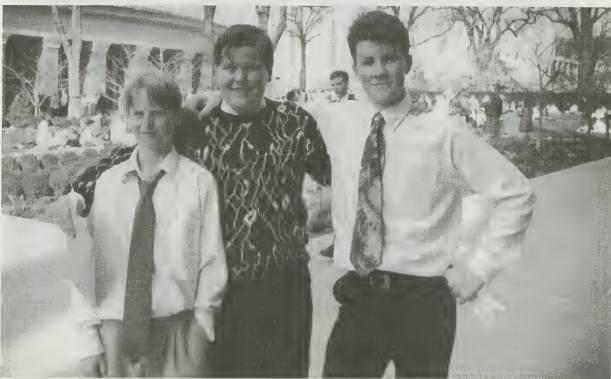
van de Zeventig

Wanneer ik in mijn tienerjaren naar een activiteit ging, zeiden mijn ouders: 'Jongen, denk eraan wie je bent.' Klinkt dat u bekend in de oren? Die korte uitspraak herinnerde mij doeltreffend aan het vertrouwen dat mijn ouders in me hadden, aan de verwachtingen van liefhebbende grootouders, bezorgde ooms, tantes en priesterschapsleiders. Het herinnerde me aan mijn verantwoordelijkheid om een goed voorbeeld te zijn voor jongere broers en zusters.

H. David Burton

van de Presiderende Bisschop

Onze Hemelse Vader heeft ieder van ons zo'n gave gegeven zodat wij ook de misleiding van Satan kunnen zien en weerstaan. Het is de gave van de Heilige Geest.

Twee nieuwe algemene autoriteiten; drie algemene autoriteiten overgegaan naar het Eerste Quorum

Het Eerste Presidium heeft op de eerste dag van de 163e aprilconferentie bekendgemaakt dat er vijf broeders aan het Eerste Quorum der Zeventig zijn toegevoegd.

De ouderlingen F. Melvin Hammond, Kenneth Johnson en Lynn A. Mickelsen, allen leden van het Tweede Quorum van Zeventig, werden gesteund als lid van het Eerste Quorum van Zeventig. Bovendien werden Neil Linden Andersen uit Tampa (Florida) en D. Todd Christofferson uit Charlotte (North Carolina) geroepen tot het Eerste Quorum van Zeventig.

Ouderling Hammond (59) is sinds april 1989 werkzaam in het Tweede Quorum van Zeventig. Hij is op het ogenblik eerste raadgever in het presidium van het Gebied Mexico-Zuid, en was daarvoor werkzaam als raadgever in het presidium van het Gebied Mexico. Vóór zijn roeping als algemeen autoriteit was hij president van het Zendingsgebied Cochabamba (Bolivia) geweest. Hij is ook ringpresident, bisschop, tempelwerker en zondagschoolleeraar geweest.

Toen hij geroepen werd als algemeen autoriteit, was hij docent godsdienst aan Ricks College in Rexburg (Idaho). Hij maakte acht ambtstermijnen deel uit van het wetgevend college van de staat Idaho,

en was gedurende drie ambtstermijnen oppositieleider. Hij is gehuwd met Bonnie Sellers; ze hebben zes kinderen.

Ouderling Kenneth Johnson (52) werd in maart 1990 geroepen als lid van het Tweede Quorum van Zeventig. Hij maakt thans deel uit van het presidium van het Gebied Europa-Noord. Daarvoor was hij werkzaam als regionaal vertegenwoordiger, ringpresident, raadgever in een ringpresidium, raadgever in een bisschop, districtszendeling en zondagschoolleeraar.

Hij is geboren in Norwich (Engeland) en studeerde af aan Norwich City College. In verband met zijn doctoraat deed hij onderzoek aan het City and Guilds of London Institute of Printing, waarna hij lector aan het College werd. Van 1964 tot 1990 werkte hij bij een Britse verzekeringsmaatschappij; hij was vennoot in de maatschappij toen hij werd geroepen om de kerk voltijd te dienen. Hij en zijn vrouw, Pamela Wilson Johnson, hebben een kind.

Ouderling Mickelsen (57) is sinds maart 1990 in het Tweede Quorum van Zeventig werkzaam. Hij is president van het Gebied Zuid-Amerika-Zuid. Vóór zijn roeping als algemeen autoriteit was hij president van het Zendingsgebied Cali (Columbia), regionaal vertegenwoordiger, ringpresident en bisschop.

Hij is geboren in Idaho Falls (Idaho), heeft gestudeerd aan Ricks College en is afgestudeerd aan Brigham Young University. Hij was zelfstandig landbouwer en expeditie in aardappelen in Idaho, voordat hij werd geroepen als algemeen autoriteit. Hij was ook bestuurslid van een ziekenhuis en van verscheidene landbouworganisaties. Hij en zijn vrouw, Jeanine Andersen Mickelsen, zijn de ouders van negen kinderen.

Ouderling Neil Linden Andersen

Trie jaar geleden zaten Neil L. Andersen, zijn vrouw Kathy en hun vier kinderen naar videobanden van de algemene conferentie te kijken. Ouderling Andersen, die onlangs is geroepen als lid van het Eerste Quorum van Zeventig, herinnert zich dat ze onder de indruk waren van de toespraak van een lid van het Quorum der Twaalf, die de leden de raad gaf het voorwoord van het nieuwe zangboek te lezen en de lofzangen niet te veronachtzamen.

Ouderling Andersen, die op dat ogenblik zendingspresident was van het Zen-

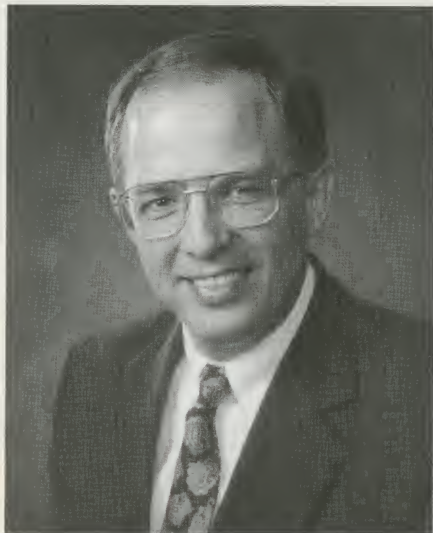
Elder F. Melvin Hammond

Elder Kenneth Johnson

Elder Lynn A. Mickelsen

Elder Neil L. Andersen

Elder D. Todd Christofferson

dingsgebied Bordeaux, en zijn gezin hebben die raad ter harte genomen. 'We namen ons voor om bijna dagelijks bezig te zijn met het leren van de lofzangen', zei hij. 'We hebben de zegeningen die in het voorwoord het Eerste Presidium worden beschreven, overvloedig verwezenlijkt.'

De gezinsavond wordt gebruikt om samen de toespraken van de conferentie te bestuderen. Het gezin Andersen zoekt dan in het bijzonder naar raadgevingen en beloften en stelt daarna doelen als gezin.

'We krijgen de geweldige zegeningen die voor ons beschikbaar zijn niet, tenzij we actief een koers nastreven die de leringen van de profeten en de apostelen volgt', merkt ouderling Andersen op. 'Ons gezin heeft telkens weer gezien dat het werkt'.

De zaadjes van respect voor en gehoorzaamheid aan de leiders van de kerk vonden al vroeg een goede voedingsbodem bij de uit Idaho afkomstige jongen. Hij is op 9 augustus 1951 geboren in Potcatello. Neil herinnert zich dat hij als jongen naar de bijeenkomsten op zaterdag

van de algemene conferentie keek op een kleine zwart-witte televisie. Een andere keer reed het gezin naar Salt Lake City, een reis van een paar uur, om de algemene conferentie bij te wonen. Na afloop was hij in de gelegenheid om enkele algemene autoriteiten de hand te schudden. 'Ik voelde een grote kracht van deze broeders uitgaan en kreeg een sterk geloof in hun'.

Ouderling Andersen ging op zending in Frankrijk, en trouwde op 20 maart 1975 met Kathy Sue Williams in de Salt Lake-tempel. Hij studeerde af aan Brigham Young University, en behaalde een doctorale graad in economie aan Harvard University. Hij en Kathy verhuisden naar Tampa (Florida), waar zij vandaan kwam. Hij werkte daar als directeur publiciteit, en later als vice-president, bij Morton Plant Health System. Behalve als zendingspresident, was hij werkzaam als ringpresident, als raadgever in een ringpresidium en als hogeraadslid.

'Een aantal van onze mooiste herinneringen stammen uit de tijd dat we op zending waren', vertelt ouderling Andersen. 'Als wij anderen dienen zal de Heer onze

capaciteiten vermeerderen. Het is zo vaak gebeurd dat ik me niet in staat voelde om te doen wat mijn roeping van mij verlangde en dat ik toen duidelijk voelde dat de Heer mij opbeurde en kracht gaf. Die zekerheid geeft mij kracht en stemt mij nederig bij het begin van deze nieuwe roeping.'

Ouderling D. Todd Christofferson

Todd Christofferson was vijftien jaar toen zijn gezin naar New Jersey verhuisde. Hij is geboren op 24 januari 1945 en opgegroeid in Pleasant Grove en Lindon (Utah). Maar in zijn nieuwe woonplaats aan de oostkust van de Verenigde Staten deed Todd ervaringen op en leerde hij mensen kennen die hij als dierbare herinneringen blijft koesteren.

'Juist in die tijd ontwikkelde mijn geloof zich tot een volledig getuigenis', vertelt ouderling Christofferson, een van de broeders die onlangs werden geroepen in het Eerste Quorum van Zeventig. 'Ik ben opgegroeid in een gelovige omgeving, te-

midden van een gezin, vrienden en anderen die mijn leven beïnvloedden. Ik kan me niet herinneren dat er ooit een moment is geweest waarop ik niet heb geloofd dat het evangelie waar was. Maar in New Jersey werd ik me er van bewust dat ik wist dat het waar was, en dat het belangrijk was voor mij'.

Het was belangrijk genoeg om op zending te gaan (naar Argentinië) en te besluiten ook daarna steeds zijn best te blijven doen als lid van de kerk. Hij trouwde met Katherine Jacob in de Salt Lake-temple op 28 mei 1968; het echtpaar heeft vijf kinderen. Hij haalde zijn baccalaureaat aan de Brigham Young University en zijn doctoraal in de rechten aan Duke University. Daarna was hij werkzaam in de advocatuur. Het gezin woonde in Washington, D.C., Nashville (Tennessee), Herndon (Virginia) en Charlotte (North Carolina). Ouderling Christofferson was regionaal vertegenwoordiger, ringpresident, hogeraadslid, bisschop, president van de ringzending en lid van een ringpresidium. In de loop der jaren had ouderling Christofferson, zowel beroepshalve als persoonlijk, met allerlei uitdagingen te maken. Het belangrijkste wat hij daarvan geleerd heeft was hoe hij doeltreffend moest bidden.

'Gebed kan je helpen om alles in het juiste perspectief te leren zien en je leven stabiliteit te geven. Je vindt hulp bij de enige bron die werkelijk hulp kan bieden', legt hij uit. 'Door gebed kun je op ieder willekeurig tijdstip te weten komen wat de Heer wil dat je doet. En die wil navolgen wordt belangrijker dan welke andere overweging ook.'

Ouderling Christofferson geeft twee suggesties voor een doeltreffend gebed: dankbaarheid, en een plek waar we ons kunnen afzonderen. 'Een van de dingen die ons in harmonie met de Geest kunnen brengen is een gebed waarin uitvoerig dank gebracht wordt voor bepaalde zegeningen', merkt hij op. 'Het vergt veel tijd om zegeningen bij naam op te noemen, en terwijl we daar mee bezig zijn, beginnen we werkelijk met de Geest te bidden.

'Verder denk ik dat iemand regelmatig de gelegenheid moet zoeken om voor onbepaalde tijd alleen te zijn om met de Heer te spreken zonder dat hij of zij bang hoeft te zijn gestoord te worden. Zulke uren bieden kostbare gelegenheden om dichter naar de Heer toe te groeien'.

'Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag der week, ging Maria van Magdala (...) het graf bezien' (Matteüs 28:1).

Worden niet twee mussen te koop aangeboden voor een duit? En niet één daarvan zal ter aarde vallen zonder uw Vader. (...) Weest dan niet bevreesd: gij gaat vele mussen te boven' (Matteüs 10:29, 31).